

тази

АЛИ НОВАК

СЪРЦА
за
РАЗБИВАНИЕ

АЛИ НОВАК
СЪРЦА ЗА РАЗБИВАНЕ

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Когато среща Оливър Пери, Стела няма представа, че той е водещият вокалист на „Хартбрейкърс“.

А Оливър не знае, че тя е единственото момиче на света, което не харесва музиката му.

След като сестра ѝ се разболява, Стела Самюълс мисли единствено как да я разсее от мрачните ѝ мисли. Животът ѝ до такава степен се върти около Кара, че тя се отказва да учи в университет, за да бъде до нея. Стела би направила всичко за сестра си — дори да чака на опашка за автограф от „Хартбрейкърс“. И то цели четири часа. Е, поне среща хубаво момче с прекрасни сини очи, докато си купува кафе. Жалко, че няма да го види отново.

Само че животът ѝ внезапно се превръща в истинска сладникава любовна песен. Защото момчето от кафенето е Оливър Пери — водещият вокалист на „Хартбрейкърс“. И макар че тя нарича музиката му боклук, Оливър ѝ дава телефонния си номер и дори цитира реплики от любимия ѝ филм. О, Господи, какво става с живота ѝ?

Но как би могла Стела да бъде с Оливър — да се среща с него, да се смее с него и да лудуват с останалите от групата — когато сестра ѝ е болна от рак и може би умира?

„Направо да припаднеш! Влюбих се в Оливър Пери!
Обичам всяка страница от тази книга!“

Анна Тод, автор на поредицата „След“

„Темите в тази книга са универсални. Тя описва с енергия и хумор цялата сложност на живота.“

Пъблишърс Уикли

„Тази книга е истинско лакомство и е идеално четиво за плажа — горчивината само подсилва вкуса на сладостта.“

РТ Бук Ривюс

ГЛАВА 1

— Зле мина.

— Да — отвърнах. — Доста зле.

С Дрю имахме навик всеки ден след часовете за посещения да споменем едно хубаво нещо, което се е случило, докато сме били с Кара. Работата е там, че болниците са развъдници на страх. Ако не си напомняш постоянно за доброто, лошото ще се просмуче в теб и ще те превземе. Защото, когато някой от семейството ти се разболее от рак, всички се разболяват от рак. Може да не е от същия вид, но пак ще те разяжда, докато вътре в теб не остане нищо.

Тази традиция започна още когато поставиха диагнозата на Кара, през първата ни година в гимназията. Всъщност не осъзнавах напълно, че сестра ми е болна и може да я изгубя, докато тя не започна химиотерапията. Мама ни заведе с Дрю в болницата на свиждане, а там беше пълно с деца в различен стадий на болестта, някои бяха много по-зле от останалите. Тогава за първи път изпитах страха. Той заби нокти в гърдите ми, отлепи ме от пода и каза: „Виждаш ли тези деца? Те наистина умират“. Тогава се запитах дали щом и моята сестра е тук, това ще я превърне в едно от тези деца.

— Кое е твоето добро нещо? — попитах Дрю, когато стигнахме до старата му хонда „Сивик“ в края на болничния паркинг. Той прехвърляше ключовете в ръка и макар да знаех, че вратата ми още не е отключена, аз дръпнах дръжката.

— Купичката карамелов пудинг — рече той и ключалките изщракаха, когато най-сетне намери правилния ключ. — Много беше вкусен.

— Купата с пудинг? — повторих, след като и двамата се качихме в колата. — Това ли е твоето добро нещо?

— Или това, или фактът, че безжичната връзка днес беше в добро настроение.

Аз тъкмо се борех с предпазния колан, опитвах да го разплета и да го дръпна, но Дрю се държеше толкова странно, че пузнах колана и

той се плъзна пак назад.

— Сериозно ли говориш? — попитах и се втренчих в него. — Защото, честно казано, не мога да преценя.

— Какво значи това? Купичките с пудинг са сериозно нещо.

Примигнах съвсем бавно. До днес нашите добри неща винаги бяха смислени; неща, заради които си струва да продължиш. Ако сега единственото смислено нещо беше пудингът, явно имахме проблем.

Дрю започна да се смее, аз го плеснах по рамото и изсумтях:

— Не е смешно.

— Само те дразня, Стела. Успокой се.

— Извинявай — отвърнах и посегнах пак към колана. — Днес замалко да разплача Кара.

— Нали знаеш защо е разстроена? — попита ме Дрю. — Мисли си, че никога няма да иде пак на някой от нейните концерти.

— Защо трябва да е толкова черногледа?

Не очаквах Кара да е ухилена до уши през цялото време. Всъщност тя имаше право да е ядосана на Бог или на Вселената, или на онзи, който бе отговорен за случилото се с нея, но не можех да понасям, когато започнеше да говори така — „Никога няма да изляза от тук“, „Никога няма да ида в колеж“, „Никога няма да видя концерт на «Хартбрейкърс»^[1]“ — като че ли смъртта ѝ вече беше сигурна. Караше ме да се чувствам така, сякаш нямах контрол и над собствения ми живот, сякаш всичко наистина беше в ръцете на съдбата.

— Не, няма такова нещо — каза Дрю. — Явно се носи слух, че „Хартбрейкърс“ се разпадат. Някакви разногласия сред членовете на групата.

— О! Е, нищо чудно — отвърнах, но тайно се надявах слуховете да не са истина. Не защото им бях голям фен, а защото исках да докажа на Кара, че не бива да е такъв фаталист. Тя щеше да иде на концерт на „Хартбрейкърс“, защото щеше да оздравее.

Дрю сложи ръка на облегалката зад главата ми, проточи врат да види дали има някой зад нас и потегли от паркинга на скорост. Часовете за посещения официално бяха приключили и част от болничния персонал вече си беше тръгнал, затова паркингът бе относително празен. Когато стигнахме до изхода, Дрю се строи вляво и пусна мигача. Поседяхме така за секунда, мълчахме и двамата, докато чакахме да се включим в движението.

Спомних си, че Дрю още не е отговорил на въпроса ми, затова наруших тишината:

— Е, тогава кое беше?

— Какво кое?

— Твоето добро нещо.

— О, да. — Той завъртя глава наляво и надясно, за да се увери, че не идват коли. Не идваха, затова натисна рязко педала и се стрелна на шосето. — Хрумна ми идея за подарък за рождения ден на Кара.

— Наистина ли? — попитах. Това прикова изцяло вниманието ми. — И какво измисли? Каж ми.

Следващият петък не само че беше четвърти юли, но и осемнайсетият рожден ден на Кара. Е, ние с Дрю също имахме рожден ден, защото тримата бяхме тризнаци. Всяка година ставаше нещо като състезание — кой ще подари най-хубавия подарък, и обикновено Кара печелеше. Тази година с Дрю решихме да се съюзим и да я победим, но засега още не бяхме измислили как ще стане това.

— Добре, ти нали все говориш за онази галерия на фотографката? — каза Дрю и ме погледна. — Онази, която отваря в Чикаго?

— Имаш предвид Бианка Бридж? — наведох се напред. Нямах представа каква е връзката между моята най-любима фотографка и подаръка за рождения ден на Кара, но каквато и да беше, имах усещането, че ще е нещо хубаво.

Бианка беше моето вдъхновение и всичко, което исках да бъда. Тя бе един от най-прочутите фотожурналисти на света и беше известна с проникновените си снимки на улици и хора от всички прослойки на обществото. Бях написала на стената в стаята си един цитат от нея и около него бях закачила най-добрите фотографии: „Светът се движи бързо, всичко около нас се променя всеки ден. Фотографията е дар, чрез който можем да задържим момента завинаги“.

Когато ме питаха защо обичам толкова много фотографията, аз винаги отговарях с тези думи на Бианка, сякаш бяха личната ми мантра. Бях въодушевена от идеята, че само с едно натискане на копчето можеш някак да победиш времето.

— Да, тя — отвърна Дрю и ускори, за да хване жълтата светлина. — По една случайност нейната галерия е само на няколко пресечки от там.

— На няколко пресечки от какво? — Дрю нарочно не ми обясняваше всичко, за да засили напрежението, и това адски ме изнерви. — Хайде де! — Започнах да подскачам на седалката. — Каж ми!

— Много си нетърпелива. — Поклати глава, но на лицето му се появи лека усмивка. — На няколко пресечки от там е радиостанцията, където „Хартбрейкърс“ ще дават автографи тази седмица.

— Ти сериозно ли?

Дрю вирна брадичка и се ухили.

— Кара е много разочарована, че няма да може да иде на концерта, и аз си помислих, че нещо друго, свързано с тях, може да я зарадва. Затова проверих в интернет публичните им събития. Можем да идем и да ѝ вземем техен диск с автографи или нещо подобно.

— И?

— И да посетим твоята изложба.

— Да! — възкликнах аз и забих възторжено юмрук във въздуха. — Кара няма как да ни победи тази година.

— Така е — отвърна той, после добави: — Няма нужда от благодарности.

Извъртях очи, но се усмихвах вътрешно. Усетих как нещо се размести в гърдите ми.

Когато рактът на Кара се завърна, знаех, че вече е различен. Възелът в стомаха ми ми казваше, че ако лечението не помогне, тя няма да оздравее. А това бе ужасно усещане, сякаш огромно бреме легна на сърцето ми.

Дори сега знаех, че няма как да накарам рака на Кара да изчезне, но за първи път от завръщането му имах чувството, че онова бреме лека-полека освобождава сърцето ми. Беше глупаво, защото какво толкова може да стори един диск с автограф? Но ако успееше да повдигне духа на Кара, може би тя щеше да има някакъв шанс.

— Мама и татко дали ще ни пуснат? — попитах аз и прехапах вътрешността на бузата си. Ако не ни пуснеха, надеждата щеше да си отиде и аз щях да съм по-унила от всякога.

Дрю сви рамене.

— Ще сме заедно, защо да не ни пуснат.

— Добре — отвърнах и кимнах. — Наистина ли ще го направим? Ще идем ли в Чикаго?

— Да. Ще идем в Чикаго.

[1] Heartbreakers (англ.) — букв. „Разбивани на сърца“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Притисках чело към прозореца и оставях погледа си да се рее по сградите, които се плъзгаха покрай мен. С Дрю бяхме пътували цяла нощ и слава богу, пристигнахме в Чикаго доста преди сутрешните задръствания. Още беше тъмно, но слабо то лилаво сияние на хоризонта вече оповестяваше появата на слънцето. Въпреки че бе твърде рано да се регистрираме в хотела, ние се отправихме към центъра, за да го намерим. Дрю искаше да паркира някъде колата и да оставим багажа си.

Цяла нощ не бях спала, за да му правя компания, и сега бях твърде изморена, за да се концентрирам върху каквото и да било. Ако не си вземех скоро дозата кофеин, вероятно нямаше да изкарам будна деня. Точно когато клепачите ми вече се спускаха, една зелена табела привлече вниманието ми. Изправих се рязко на седалката.

— Дрю, спри! „Старбъкс“!

Той подскочи, неволно изви волана наляво и колата поднесе леко в другата лента. В пет сутринта движението не беше много натоварено, но видях тревогата на лицето на брат ми.

— Стела, щяхме да се пребием — рече той и издиша треперливо, когато успешно върна колата в нашето платно. — Изкарах си ангелите!

— Извинявай — отвърнах, докато той паркираше до тротоара.

— За мен кафе, ти какво ще искаш?

— Едно обикновено кафе. Без сметана.

Сбърчих нос.

— Отвратително е така — казах, докато откопчавах колана си.

— То би трябвало така да се пие — обясни ми той и се облегна в седалката, готов да чака.

Ухилих му се, слязох от колата и тръгнах към заведението. Когато влязох вътре, над мен дрънна звънче и ме посрещна миризмата на прясно сварено кафе. Зад плота имаше само една служителка, жена на средна възраст с бухнала коса, която тъкмо вземаше поръчката на друг клиент.

Докато си чаках реда, оглеждах момчето пред мен. Беше висок и слаб, вероятно на моята възраст, но не можех да съм сигурна, без да видя лицето му. Светлокафява чуплива коса стърчеше изпод прилепналата шапка. Носеше тясна бяла тениска, дизайнерски джинси и сиви гуменки: просто, но стилно. Не се сдържах и го огледах от глава до пети за втори път. Обикновено харесвам момчета с големи мускули и набола брада, но нещо в този ми се стори интересно. Изглеждаше някак арт и ми хареса.

— Два долара и деветдесет и пет цента. — Видях как момчето извади портфейл от джоба си, измъкна пет долара и ги подаде. След като му върна ресто, жената каза:

— Сега ще дойда. Трябва да донеса соево мляко от другия хладилник.

— Няма проблем — отвърна той и прибра рестото.

Жената изчезна през входа за служители и аз останах сама с момчето. Докато я чакаше, той потупваше с ръце по плота в ритъма на някаква песен. Прокашлях се, за да усети, че не е сам, той се обърна и най-сетне видя, че стоя зад него.

Усмихна ми се, това бе една от онези широки усмивки, придружени от сладки трапчинки, и аз го зяпнах като идиотка. Нещо в него ме поразяваше, сякаш го познавах отнякъде, което беше невъзможно, защото не се бяхме срещали. Докоснах по навик фотоапарата си и усмивката му помръкна. За миг и двамата застинахме, но после момчето някак успя да се усмихне отново и сякаш зачака да кажа нещо.

Не можех да издържам повече на този поглед и вдигнах глава към огромната дъска с менюто, която висеше над нас. Макар че вече знаех какво ще поръчам, внимателно изучавах наличностите. Определено трябваше да наемат още един човек. Момчето ме гледаше и аз се опитах да не му обръщам внимание.

— Е — рече той и най-сетне наруши тишината. — Много хубав апарат. Сигурно обичаш фотографията?

Подскочих при звука на гласа му. Момчето се облегна назад на плота и скръсти небрежно ръце на гърдите си.

— Ами благодаря — отвърнах. — Това е подранил подарък за рождения ми ден. И да, обичам я.

— По-конкретно?

— Най-много харесвам портретите — казах и се заиграх с капачката на обектива, отварях я, затварях я. — Но общо взето, снимам всичко.

— Защо точно портрети?

— Чувал ли си за Бианка Бридж? — Усетих как се усмихвам и не дочаках отговора му. — Тя е най-добрият фотограф на всички времена и прави невероятни снимки на хора от целия свят. Всъщност дойдох в Чикаго, за да видя галерията ѝ.

— Хм — той килна глава настрани. — Не съм я чувал. — Отблъсна се от плота и пристъпи към мен. Металната войнишка плочка на шията му отрази лъч светлина и заблещука. — Може ли да погледна? — попита и посочи апарата ми.

Стиснах апарата, колебаех се.

— Ами... — не знаех какво да кажа. Жената се дотътри от задната стаичка с кутия соево мляко в ръка и когато пак погледнах към момчето, видях, че е извило вежда, сякаш казваше: „Е?“, и кимнах. При други обстоятелства щях да откажа, но той беше някак очарователен и уверен. Освен това исках да се усмихне отново. Свалих каишката от врата си и му подадох апарата. Ръката му докосна моята и по кожата ми плъзнаха тръпки.

— Така ли? — рече той и ме снима. Не можах да се сдържа, ухилих се. Беше хванал апарата съвсем неправилно, личеше, че няма и представа как се прави.

— Не. — Посегнах да му помогна. — Вероятно ще трябва да го фокусираш. Дай, ще ти покажа. — Сложих ръка върху неговата и му показах как да върти обектива. Той ме погледна за миг и ръката ми замръзна. От толкова близо видях гъстите черни мигли, които обрамчваха тъмносини очи, и в стомаха ми запърхаха пеперуди.

Той вдигна камерата пред лицето си.

— Усмихни се! — Но аз се извърнах и косата скри лицето ми. — Какво има? Фотографката не обича да я снимат? — попита той и пак ме снима.

— Не съвсем. — Взех апарата, окачих го на шията си, хванах го с две ръце и въздъхнах тежко. — Определено предпочитам аз да гледам през обектива. — Фокусирах на лицето му за миг, но рязко се извърнах надясно и снимах служителката. Вдигнах апарата, за да види образа на

екрана. — Най-добре е хората да не знаят, че ги снимаш. Така стават истински кадри. А истинското е най-красиво.

— А какво става, когато знаят, че ги снимаш? — Той се приближи още повече и макар че говореше едва чуто, аз долавях всяка дума.

Поех дълбоко дъх и преброих до три наум, за да събера кураж. После отстъпих назад и фокусирах върху него. Той се наведе към мен с невъзмутимо изражение, но така — с апарата между нас — не ми се струваше толкова притеснителен. Виждах само обект. Пръстът ми натисна копчето три пъти, а после свалих апарата, за да видим снимките. Определено ми беше ден за хубави снимки.

Накрая му отговорих:

— И те могат да бъдат красиви.

Устните му потрепнаха в усмивка, но преди да каже нещо, жената беше готова с поръчката му.

— Ето, кафе лате със соево мляко — рече тя и му подаде чашата. — Ей там има захар, ако желаете.

— Благодаря — каза той, но не поглеждаше към нея. Взираше се в мен, когато посегна да вземе чашата. Накрая, след три дълги секунди, се обърна и тръгна към захарта и бъркалките.

— Извинете, че се забавих — продължи жената. — Какво ще обичате? — Втренчих се в нея с леко отворена уста. Напълно бях забравила защо изобщо съм в „Старбъкс“. — Скъпа?

— А, да — рекох и прибрах един кичур зад ухото си. — Ами може ли едно дълго черно кафе и голямо лешниково капучино.

— Нещо друго?

— Не, благодаря.

Тя натисна няколко бутона на касата.

— Добре, осем долара и деветдесет и осем цента.

Извадих портмонето от чантата си и затърсих десетачка.

— Знам, че имах някъде... — мърморих си. Не исках да тичам до колата — щеше да е ужасно смуцаващо — но намерих само кредитната карта, а ми бе позволено да я използвам само в краен случай.

— Аз плащам. — Момчето плесна двайсетачка на плота и ми смигна. Преплетох пръсти, докато гледах ту него, ту парите, и картата се изплъзна от ръката ми.

— По дяволите! — Понечих да я взема, но той ме изпревари — наведе се и я вдигна от пода. Преобърна я в ръката си, погледна името и ми я подаде.

— Заповядай.

— Благодаря.

— Радвам се, че се запознахме Стела Самюълс. — Лека усмивка изкриви ъгълчето на устата му, докато изричаше името ми. — Забавлявай се в галерията днес. — После се обърна и излезе. Аз стоях като истукан и гледах как вратата се затваря след него.

— Ето, скъпа. Едно дълго кафе и едно голямо лешниково капучино. — Жената плъзна напитките по плота към мен. — Приятелят ти си остави рестото. Искаш ли го?

— Задръжете го — отвърнах, без да я поглеждам.

Грабнах чашите и хукнах към вратата да попитам момчето за името му, но когато излязох на тротоара, не го видях никъде.

— Защо се забави толкова? — оплака се Дрю, когато най-сетне се тръшнах на седалката си.

— Ами нали знаеш, соево мляко, фотоапарат — задърдорих аз. Още мислех за момчето.

Дрю се задави с кафето.

— Заляла си новия си апарат със соево мляко?

— А? — Концентрирах се върху него и осъзнах какво ме пита: — О, не, нищо, нищо.

Брат ми ме гледа още малко, преди да поклати глава.

— Изпий си кофеина. Имаш нужда.

* * *

— Беше невероятно! — възкликнах аз, когато с Дрю излязохме от галерията на Бианка.

За разлика от сутринта, кипях от енергия, достатъчна да прехвърча петте пресечки до радиото, където щяха да дават автографи.

— Е, вероятно не бих избрал точно тази дума — рече той.

— Стига де — блъснах го с рамо. — Не се ли чувстваш вдъхновен?

— Не съвсем. Просто цяла сутрин зяпахме снимки на стена.

Този разговор ми беше познат. Вече бях водила такива с всеки член на моето семейство, когато им показвах новите творби на Бианка и бях запленена. Никой не ги харесваше толкова и аз се научих да не обръщам внимание на липсата им на интерес. Мама все обвиняваше сестра си, леля Доун, за моята така наречена „артистична арогантност“, иначе казано, когато съм се прехласвала снобски по някоя снимка и съм се опитвала да обясня идеята зад нея.

Леля Доун е една от онези изискани дами от Източния бряг, които пият картини като вода и купуват произведения на изкуството само ако в цената им има много нули. Веднъж, когато бях на дванайсет, тя ме заведе на един арт аукцион в Ню Йорк. Три часа бродихме сред изложените произведения и тя ме научи кои картини са класни и кои не са, умение, без което едно дванайсетгодишно дете спокойно можеше да мине. Разбира се, нейното понятие за качество бе много по-различно от моето. За нея беше важно кой е авторът, а не обектът, докато аз предпочитях черно-белите фотографии, изложени в дъното на галерията. На всяка от тях имаше различни хора и аз се чудех кои ли са и какво си мислят.

— Но всяка снимка означава нещо — казах аз и се обърнах към Дрю. Знаех, че няма да разбере, но това не пречеше да продължа да се надявам. Не бях сноб по отношение на изкуството като леля Доун или както мама си мислеше; просто много обичах фотографията. А мама можеше да търси причината за това само в едно: в не съвсем обичайните ми гимназиални години.

Когато Кара се разболя, мама направи всичко възможно за нас с Дрю животът да продължи нормално. Но лечението на Кара беше дълго и мъчително, а ние тримата не обичахме да сме разделени, не и когато положението е толкова сериозно. Когато дойде втората година в гимназията, с Дрю прекарвахме повече време в болницата, отколкото в училище. Умолявахме мама да минем на домашно обучение, или както аз го наричах — болнично обучение, за да можем да бъдем с Кара и все пак да получим образование. Накрая тя се съгласи и ние не се върнахме вече в училище.

Преди това ми беше много хубаво, че сме тризнаци. Това ни отличаваше и децата ни смятаха за готини. Сякаш бяхме някакво екзотично животно в зоопарка, което всеки иска да види, и винаги ни питаха дали можем да си четем мислите и дали имаме еднакви

усещания. Ние редовно правехме шоу. Дрю се щипеше, а ние с Кара се хващахме на същото място и правехме физиономии, все едно ни е заболяло.

Едва в гимназията осъзнах, че хората ме възприемат само като една от тризнаците Самюълс. В първия час по литература момичето до мен ме попита:

— Ти Кара ли си, или другото момиче? — Сякаш единственото, което ме определяше, бе, че съм една от трима. Тогава реших, че трябва да се отделя от брат ми и сестра ми, да заявя себе си и други такива. Проблемът беше, че всъщност не знаех как да го направя.

Мислех си за момичето от часа по литература. Тя имаше от онези ужасни халки на носа и приличаше на бик, а раста плитките ѝ бяха боядисани в лилаво. Обзалагах се, че никой не можеше да забрави коя е — не и когато изглежда така. Но аз не бях смела като нея. Халката на носа ме плашеше — когато най-после се осмелих да го направя след две години, си сложих само малко лъскаво камъче — а и нямах намерение да се занимавам постоянно с боядисването на кестенявата ми коса в синьо, който бе любимият ми цвят. Накрая реших проблема с един кичур ултрамарин и така започна метаморфозата ми от Стела тризначката в личността Стела.

Гимназията ми се струваше шанс да се откъсна, да открия коя съм и през първите няколко месеца се заех с това. Дрю, който също като татко е висок и едър, лесно влезе във футболния отбор. Кара по принцип е най-дружелюбната от нас, затова лесно се присъедини към мажоретките и стана част от комитета за годишника.

Но въпреки че обикновено правехме всичко заедно, аз реших да не ставам мажоретка. Вместо това се записах във възможно най-много клубове по интереси — от студентския съвет, който ненавиждах, до академичен декатлон, който също ненавиждах. Така си препълних графика, че през първите два месеца имах чувството, че нямам брат и сестра — толкова рядко ги виждах.

Най-обичах клуба по изкуство. Не само защото харесвах по-странните деца, но и защото ставаше дума за въображение и творчество, а това ми се струваше интересно.

Когато Кара се разболя обаче, нашето индивидуално развитие като че ли само пое на обратен ход и ние отново се превърнахме в тризнаци. Понякога зървах онези, които можехме да бъдем, от

фрагментите от гимназията, останали у нас: Кара не ходеше никъде, без да пробва поне три различни блясъка за устни, а Дрю винаги опитваше да се състезава — или да ме победи на скрабъл, или да отгатне цвета на последния вагон на влака.

Затова се държах така здраво за фотографията; тя бе единственото ми бягство в период от живота ми, който трябваше да е само мой, но всъщност не беше. Един приятел от клуба ме запозна с нея и макар че не бях роден талант, ми хареса достатъчно, за да опитам да се развивам. И така, докато другите тийнейджъри се оправяха някак в гимназията, експериментираха и допускаха грешки, аз бях в болницата, както винаги, но поне имах нещо само мое.

Преди да започна да обяснявам най-подробно защо творбите на Бианка са толкова значими, забелязах един страхотен кадър нагоре по тротоара.

— Ооо, гледай! — извиках и хукнах да го снимам.

— Стела — рече Дрю, когато ме настигна. — Това е противопожарен кран. Имаме си такива и в Минесота.

— Да, но виж как интересно е осветен от слънцето — отвърнах и фокусирах апарата.

Дрю изсумтя.

— Моля те, не ми говори за символното значение на контраста между светлината и сенките или някаква друга щуротия.

— Няма — отвърнах и се наведох за по-близък план. — Просто мисля, че е красив.

— Но това е само противопожарен кран — повтори той и на челото му се появиха бръчки, за които мама ни предупреждаваше, че може да ни останат завинаги, ако се мръщим твърде често.

Тъй като знаех, че от десет снимки поне една ще е добра, аз се изправих и смушках Дрю в ребрата.

— Няма, няма, въпреки че това е наистина много символистичен противопожарен кран.

Дрю отвори уста да възрази, но явно размисли и поклати глава.

— Хайде, фотографке. Ще закъснеем за автографите. — Обърна се и продължи по тротоара, като очакваше да го последвам.

— Добре, добре — засмях се аз и се затичах след него. — Идвам.

* * *

След десет минути стигнахме до радиото и Дрю се оказа прав: бяхме закъснели.

— Нищо не разбирам — казах аз, когато се наредихме в края на дълга опашка. — Трябваше да започнат след час.

Дрю скръсти ръце и ме стрелна с поглед.

— Господи, Стела! Наистина ли си изненадана, че толкова много народ се е събрал да види една световноизвестна група?

— Е, добре де, не съм — признах аз. — Вероятно трябваше да дойдем по-рано, но не ми се излизаше от галерията.

— Знам — каза Дрю по-ведро. — Да се надяваме, че няма да чакаме твърде дълго.

— Да се надяваме — казах аз, но като гледах опашката пред нас, ме обзеха сериозни съмнения.

Деветдесет и пет процента от събралите се бяха от женски пол — имаше няколко майки с малки момиченца, но предимно тийнейджърки, облечени с рокли на цветя или готини блузки. Правеха муцки и позираха с приятелки за снимки в Инстаграм, и пищяха от възторг, докато си показваха сувенири, свързани с групата.

Огледах момичетата около мен и се почувствах като натрапница с обикновената тениска и кецовете. Пригладих косата си и съжалих, че не се бях сресала сутринта. Вместо това просто я бях прибрала на конска опашка, защото така се виждаше добре синият кичур. Няколко момичета ни поглеждаха с любопитство, но усещах, че е само защото, така да се каже, „изпъквах“, или всъщност се интересуваха от Дрю. Макар че за мен бе важно да се различавам от брат ми и сестра ми, не ми харесваше да се чувствам не на място. Огледах тълпата, за да се уверя, че никой не ме гледа, дръпнах ластика от косата си и прокарах пръсти през нея. Никой нямаше камъче на носа, нито надупчено от обици ухо като мен, но не мислех да свалям и тях.

Накрая тълпата от естроген се втурна напред, защото вратите на радиото се отвориха. Аз склоних за миг глава в благодарност, но облекчението ми не трая дълго. Щом влязох, видях оградена от въже опашка, която се виеше през огромното фоайе и краят ѝ не се виждаше.

— Стига бе! — възкликнах аз.

Дрю понечи да каже нещо, но беше прекъснат от рева на тълпата. Запуших ушите си в опит да блокирам внезапните писъци на стотиците фенове.

— Дами и господа! — обяви един мъж през мегафон. — Моля, посрещнете „Хартбрейкърс“.

Дори застанала на пръсти, не видях момчетата, които бяха причината за този възторг. Твърде много момичета скачаха пред мен, за да ги зърнат.

Още един залп викове разтърси залата, а после от вградената озвучителна система гръмна песен. Дрю извади айпода от задния си джоб и си сложи слушалките. Аз изстенах силно, защото знаех, че дори да проверя в раницата, няма да намеря моя там. Бях го оставила в колата и Дрю се изкикоти, когато видя паниката на лицето ми.

— Да поиграем на камък, ножица, хартия за него? — предложих с най-умилителното си изражение.

— Не те чувам, Стела — ухили се той. — Пуснал съм силно музиката.

Усили я още повече и започна да клати глава в ритъма на онова, което слушаше. Аз затворих очи от безсилие. Остатъкът от деня щеше да е кошмарен.

* * *

Главата ми пулсираше. След два часа сладникави песнички, писъци и блъскане имах чувството, че мозъкът ми ще се взриви в черепа.

С Кара бяхме плашещо подобни по много начини. И двете можехме да изрецитираме всяка реплика от всеки епизод на „Приятели“, сякаш лично бяхме написали и продуцирали сериала, мразехме фъстъчено масло, защото се полепваше гадно по небцето, и двете никога не бяхме имали гаджета. Но между нас съществуваше една много значима разлика — и тя беше вкусът за музика. Докато с Дрю чакахме на опашката за автограф, дори животът ми да зависеше от това, не можех да проумея защо тя харесва „Хартбрейкърс“. Като

гледах физиономията на Дрю, той също не можеше. Батерията на айпода беше паднала преди час и сега и двамата страдахме.

— Тя със сигурност е осиновена — измърморих аз, а Дрю се изхили.

— Вие сте съвсем еднакви.

— Глупости — отвърнах и поклатих глава. — Не, честно. Какво не ѝ е наред?

— Мисля, че е виновно момичето, което беше в нейната стая миналата година.

— Онова с левкемията?

— Да. Тя направи сборни дискове за всички момичета на етаж.

— Трябва да я съдим.

Дрю се засмя и потърка слепоочията си.

— Сериозно, мисля, че продължителното излагане на този музикален боклук ме повреди. Не би ли трябвало опашката да върви по-бързо?

— Абсолютно.

Новият диск на „Хартбрейкърс“ се въртеше безспирно, но въпреки това при началото на всяка песен избухваха писъци. Вече можех да пея с парчетата, ако поискам.

Момичето пред мен се обърна.

— О, господи! Това е най-хубавата им песен! — възкликна тя, сякаш вече не я беше чула милион пъти днес. — Обичам „Хартбрейкърс“!

Едва се съдържах да не направя физиономия. Сигурно всяка тяхна песен беше най-хубавата. Затворих очи и поех дълбоко дъх.

— Още колко има? — попитах Дрю за десети път.

Не можех да видя началото на опашката, но трябваше да приближаваме. Ако не... е, не знаех още колко ще издържа това мъчение. Дрю, който беше с почти четиридесет сантиметра по-висок от Кара и мен, изпъна врат над тълпата и погледна в посоката, в която предполагах, че се намира групата.

После погледна надолу и ми се усмихна.

— Май остават само десетина минути.

— О, слава богу! — Посегнах към раницата и извадих вещите на сестра ми. Диск на „Хартбрейкърс“, плакат и тениска от турне. Ако тя не откачеше от радост заради този подарък...

Минутите минаваха и ние бавно напредвахме. Колкото по-близо стигахме, толкова по-често успях да зърна групата през тълпата. Светкавици проблясваха. Скоро щяхме да сме само на няколко души разстояние от тях. Когато момичетата, които се бяха струпали пред масата, си тръгнаха...

Аз най-сетне успях да видя „Хартбрейкърс“. Огледах ги и сърцето ми замря.

Зад масата седяха четири момчета. В десния край имаше едно мускулесто момче с тясна тениска и къса тъмна коса. На лявата му ръка, близо до рамото бяха татуирани преплетени черни спирали. До него седеше висок кльощав тип с рошава розово-руса коса и дебели очила. Третото момче също беше русо, но косата му бе обръсната на буквата Т и така наплескана с гел, че всеки кичур си кротуваше на мястото. На шията му висеше жицата на слушалки и той не спираше да намества накрайниците в ушите си.

Но очите ми изскочиха, когато видях последното момче; то имаше позната чуплива коса и убийствена усмивка: момчето от „Старбъкс“. Усетих, че се изчервявам. Той говореше с едно момиче, докато подписваше плакат, после посегна през масата и я прегърна. Тя отмина и аз видях сълзи по бузите ѝ. Умът ми превключи на трета космическа. Бях флиртувала с момче от любимата група на сестра ми? Със звезда?

Опашката пак помръдна напред и аз осъзнах, че ще трябва да говоря с него отново. Какво ли щеше да направи, когато ме види? Дали щеше да ме помни? Разбира се, казах си. Та ние флиртувахме цели пет минути и той ми плати кафетата! Но пък вероятно го беше правил с милион момчета. Дланите ми се изпотиха и аз бързо ги избърсах в тениската на гърба си.

Осъзнах, че не искам да ме помни. Бях му казала, че съм в Чикаго, за да видя артгалерия, а не заради „Хартбрейкърс“. Когато застанех пред него и го помолех за автограф, сигурно щеше да се изсмее и да си помисли, че съм поредната откачена фенка.

— Те изглеждат като хлапета — каза Дрю и ме изтръгна от мислите ми. Откъснах очи от момчето.

— Какво? — попитах с разтуптяно сърце.

— Групата. — Дрю ме изгледа с интерес. — Добре ли си, Стела? Малко си бледичка.

— Какво? — отвърнах пак и се насилих да се засмея. — Съвсем съм си добре. О, да, прав си. Малки момченца.

Той още се взираше в мен, сякаш разбрал, че нещо не е наред, затова продължи с шегата:

— Виж го онзи кльошавия вляво. Сигурно е на дванайсет.

Дрю погледна към момчето, което бях срещнала сутринта, и леко се усмихна.

— Не знам, на мен ми изглежда на тринайсет.

Онова момиче пак се обърна, този път с възмутено изражение.

— Оливър е на осемнайсет. Спрете да му се подигравате. Не е хубаво.

Оливър, казах си и опитах да запомня добре това име. Внезапно се сетих защо ми се беше сторил толкова познат. Кара четеше статия в списание за него, където твърдяха, че бил истински разбивач на сърца.

— Майтапиш се, нали? — отвърна ѝ Дрю с престорено изумление.

Тя сложи ръка на кръста си.

— Да ти приличам на майтапчийка? — Когато брат ми не отговори, тя продължи: — „Хартбрейкърс“ са най-талантливата група на всички времена, а Оливър е невероятен. Така че запазете глупостите за себе си.

Дрю я погледа още малко с отворена уста, накрая се съвзе и за моя изненада, се извини на момичето.

— Е, госпожо Пери — започна той, след като погледна тениската ѝ. На нея пишеше: „Бъдещата госпожа Оливър Пери“. — Моля, приемете най-искрените ми извинения. Не исках да ви обидя и няма да се повтори.

— Не се извинявай на мен — сопна се тя и посочи Оливър. — Извини се на него.

— Следващият! — извикаха охранителите.

Момичето се обърна и за миг се преобрази — усмивката ѝ беше толкова широка, че сигурно болеше. Примигнах от изненада. Заради спора им не бях забелязала колко близо сме стигнали до масата. Празният ми стомах се преобърна.

— Дрю, май си прав — казах аз и му подадох нещата на Кара. — Не ми е добре. Трябва да ида до тоалетната.

— Няма начин, Стела. — Той ме хвана за тениската, когато се опитах да избягам. — Няма да се измъкнеш толкова лесно. Не ми пука дори да се издрайфаш върху групата, но отказвам да ида при тях сам.

Усетих, че ръцете ми треперят от ужас. Нямаше начин да застана пред Оливър.

— Но, Дрю... — изскимтях аз.

Той ме погледна неумолимо.

— Правим го за Кара.

Прехапах устна. Беше прав. Сестра ни бе милиард пъти по-важна от моята гордост. Въздъхнах и увесих глава. Скандалджийката и приятелките ѝ се отдалечиха от масата и аз стаих дъх. Надявах се липсата на кислород да успокои нервите ми.

Внезапно момчетата станаха и тръгнаха да излизат от залата.

— Чакайте, къде отиват? — попита Дрю.

— Съжалявам — отвърна един здравеняк от охраната. — Момчетата приключиха за днес. Трябва да си починат преди концерта утре.

Аз забравих за притесненията си и се озъбих на мъжа:

— Ние чакаме от часове.

— Да, както и всички зад вас — изтъкна той. — Момчетата не могат да дадат автографи на всички, феновете са твърде много. Желая ви повече късмет следващия път.

— Но аз не съм тук заради себе си. Искахме да направим подарък за рождения ден на сестра ни. Тя...

Но нямаше значение какво ще кажа. „Хартбрейкърс“ си бяха отишли.

ГЛАВА 3

Лежах на леглото в хотела и се взирах в тавана. В стаята беше страшна жега, толкова изтощителна, че не можех да помръдна. Ако го направех, усещах как по врата ми се стича пот и щом си поемех дъх, тениската залепваше за кожата ми. Завъртях немощно глава настрани, за да видя брат ми, който беше на неговото легло.

— По-горещо не може ли да стане? — попитах.

След като се върнахме смълчани в хотела, ние с облекчение се регистрирахме и платихме за нощта. Явно обаче днес късметът ни беше изоставил съвсем, защото ни дадоха стая с повреден климатик. Лежах на леглото и не можех да не призная, че пътуването ни се оказа пълен провал. Хареса ми да видя галерията на Бианка, но сега мислех единствено колко вбесяваща беше останалата част от деня. Повече от всичко исках да видя как очите на Кара светват, когато ѝ подарим автографите от „Хартбрейкърс“, а това нямаше да се случи.

Брат ми вдигна поглед от книгата в ръцете си.

— Стига, не дърпай дявола за опашката — рече той и продължи да чете.

— Трябваше да намерим стая с климатик. Ще вземеш ли вечеря?

Този път Дрю даже не откъсна поглед от страницата.

— Може би след малко. Да си дочета главата.

През последния месец Дрю бе напълно погълнат от списъка с книги за лятото. Когато то свършеше, щеше да замине да учи в Минеаполис. Записването беше след още две седмици, но Дрю искаше да учи литература и вече бе избрал курса, който се надяваше да започне. Беше толкова развълнуван, че ще постъпи в колеж, че реши да прочете всичко още преди да е започнал семестърът.

Извърнах се от него и усетих как гърлото ми се свива. Преди Кара да се разболе, исках да уча в Нюйоркския университет. Реших, че това ще е идеалното място да открия коя съм аз, отделена от брат ми и сестра ми. В началото на последната година в гимназията, когато Кара влезе в ремисия, аз получих писмото с одобрение от

университета и всичко започна да изглежда истинско. Щях да уча в колеж.

Но лятото дойде и вече не бях така въодушевена от идеята. Ню Йорк ме зовеше и аз исках да открия там отговор, но в същото време мисълта да замина ме ужасяваше. Мама ми каза, че било нормално да се притеснявам. Напускането на дома било голяма стъпка и било естествено да съм нервна. Но аз не чувствах пеперуди в стомаха си. По-скоро бяха като оси.

Преди да реша каквото и да било, ракът се завърна.

И просто така осите изчезнаха. Вече знаех, че не мога да си тръгна, докато Кара се лекува, затова реших да пропусна семестъра. При Дрю беше различно. Минеаполис бе само на час и половина с кола от Рочестър и той можеше да се прибира през уикендите, за да вижда Кара. Аз щях да съм през няколко щата, напълно и изцяло сама. Не се разстроих особено, че отлагам университета, но част от мен искаше да последвам примера на Дрю и да уча някъде близо до дома.

От челото ми се спусна струйка пот.

— Край — заявих и седнах в леглото. Трябваше да спра да се самосъжалявам. Да, беше разочароващо, че няма да уча в колеж като брат ми и че не бях успяла да взема идеалния подарък за рождения ден на сестра ми, но не възнамерявах да търпя повече този дискомфорт. Вързах косата на темето си в стил птиче гнездо и реших да сторя нещо за нашето настаняване. — Отивам на рецепцията да се оплача. Не получавай топлинен удар, докато се върна.

— Ще слезеш долу така? — попита ме Дрю.

Погледнах се в огледалото. Добре де, изглеждах ужасно с потните кичури, полепнали по слепоочията ми, но вече не ми пукаше.

— Да, така ще слеза. Не ми се вярва да се натъкна на някоя знаменитост.

— Само казвам — рече Дрю и отново сведе поглед към страницата, а аз видях как очите му пробягват по нея. Внезапно той ахна от изненада и прошепна на себе си: — Не може да бъде.

Извъртях очи, излязох от стаята и го оставих да чете.

* * *

— Как така няма други свободни стаи? — попитах рецепциониста. Той ме беше информирал, че човекът по поддръжката си бил тръгнал, затова никой не можел да поправи климатика.

— Съжалявам, госпожице, но всичко е резервирано. — Докато изричаше това, огледа фойето, сякаш очакваше да се случи нещо лошо. Аз се обърнах и видях, че из него се мотаят доста момичета.

Плеснах длани на гишето и попитах:

— А може ли да говоря с управителя? Не плащам, за да умра от жегата.

Но мъжът не ме слушаше. Лицето му преbledня и той се втрени покрай мен.

— О, по дяволите...

— О, господи! — изписка някой. — Те наистина са тук!

Мускулите на раменете ми се сковаха и аз се вкопчих в ръба на плота толкова силно, че връхчетата на пръстите ми побеляха. Вече бях чула достатъчно момичешки писъци за един ден и си поех дълбоко дъх, преди да се обърна. Тъкмо щях да се озъбя на идиотката, която пишеше, когато всички момичета във фойето се втурнаха към вратите.

— Идват „Хартбрейкърс“!

В хотела влязоха четири момчета, обградени плътно от охранители. Отвън полицаи пречеха на тълпата да нахлуе през вратите. Зърнах познатата чуплива коса и стомахът ми се сви.

— Това не може да бъде.

Това не се случваше наистина, нали? Все пак възможно ли беше за един ден да срещнеш няколко пъти една и съща знаменитост? Такива неща стават само по филмите, не и в живота.

— Дами, дами — извика притесненият рецепционист. — Моля ви, отдръпнете се от гостите ни. — Но молбата му остана нечута.

— Зандър, обичам те!

— Алек, ожени се за мен!

— Джей Джей! Тук съм!

— О, господи, Оливър!

Момчетата спряха да поздравят част от фенките и докато ги гледах, реших, че това вероятно е един от най-откачените дни в живота ми. Кара нямаше да ми повярва, когато ѝ разкажех. Продължих да гледам групата, но Оливър не вдигна очи към рецепцията и аз бързо се извърнах, преди да ме е познал.

Знаех, че е глупаво, но имах чувството, че някак ме е излъгал, като не ми каза кой е. Или може би просто се чувствах нелепо, че не знаех. Така или иначе, щеше да е неловко да говоря пак с него.

След минута преговори с рецепциониста успях да издействам да не плащаме за стаята, но това не беше особено успокоение. Само като си помислех, че ще прекарам нощта потна в тази жега, ми идеше да си скубя косата. Но нямаше какво повече да направя, затова тръгнах към асансьора.

— Тъпа група — изсумтях, когато влязох вътре и натиснах бутона за петия етаж. Беше детинско, но ми помогна да се поуспокоя.

— Задръж вратата!

Вдигнах поглед и видях, че един от охранителите сочи към мен. „Хартбрейкърс“ вървяха през фойето, а бодигардовете се опитваха да удържат налитащите момичета. Натиснах няколко пъти бутона за затваряне на вратите с надеждата да се измъкна, но без успех. Групата влезе в асансьора и вратите едва не притиснаха последния от тях.

— Много благодаря — рече момчето с очилата. — Щеше да настане истински кошмар.

— Не знаех, че обичта на феновете ви е толкова бреме за вас. — Думите излязоха от устата ми, преди мозъкът да ги регистрира.

Оливър вдигна глава при звука на гласа ми. Вгледа се в мен и след миг се ухили до уши.

— Стела!

Помни ме! Сърцето ми подскочи, но по някаква причина не можах да се накарам да му отговоря и видях как усмивката изчезна от лицето му.

Като че ли никой не го беше чул и момчето с очилата ги нагласи на носа си, сякаш за да ме огледа по-добре.

— Какво каза?

— Какво каза за обичта на феновете? — попита момчето с мускулите, скръсти ръце някак заплашително и татуировката на бицепса му се разтегли. — Днес давахме автографи.

— Да, знам — озъбих се аз. — Чаках три часа и когато дойде моят ред, ви видях как се изнизвате.

— О, недоволна фенка? — попита здравенякът. Изражението му претърпя пълна промяна и той се ухили до уши.

— Със сигурност можем да оправим това — добави момчето с очилата и извади маркер от джоба си. — Имаш ли снимка?

Изсумтях доста непривлекателно.

— Мислите, че съм фенка? — замълчах и го изгледах кръвнишки. — Никакъв шанс.

Момчетата се спогледаха, не знаеха как да реагират.

— Може да е луда — прошепна мускулестият на момчето с перфектната прическа, което още беше със слушалки в ушите. Не беше продумал досега и само кимна рязко в съгласие.

— Единствената лудост тук е, че хората наистина слушат вашата музика. — Усещах как пулсът ми се ускорява с всяка изречена дума. — Днес чаках за автограф — което, между другото, беше мъчение, защото бях принудена да слушам един и същи диск, докато ушите ми не се разкървавиха, само защото исках да го подаря на сестра ми. И ако не ми беше сестра, вероятно щях да се отрека от нея, защото слуша този боклук.

Момчетата се взираха в мен с отворени усти.

— Нещо друго? — попита очилатият.

— Да — изригнах аз в последен изблик. — Вие не ставате!

Асансьорът спря и вратата се отвори.

— Това момиче ми харесва. Куражлийка е — рече мускулестият и се ухили. — Да я вземем ли с нас?

— Майната ти — отвърнах и тогава, без да поглеждам към Оливър, излязох от асансьора на петия етаж.

* * *

— Защо изглеждаш, сякаш някой е убил кучето ни? — попита Дрю, когато нахлух в стаята.

— Хотелът е пълен — отвърнах и затръшнах вратата. — Успях да издействам само да ни върнат парите.

— Хей! Това е невероятно — рече Дрю и вдигна длан, за да я плесна.

— Но не променя факта, че тук е страшна жега — възмутих се аз, без да обръщам внимание на вдигнатата му ръка. Извадих чисти дрехи от раницата си и влязох в банята. — Ще си взема душ.

Заклучих вратата и се съблякох. Имах чувството, че тялото ми гори, и в гърдите ми се събираше непримиримо усещане. Не трябваше да им крещя така, помислих си, когато пузнах водата. Не те бяха виновни за ужасния ми ден. Без да дочакам да потече топла вода, аз стъпих под студената струя и затворих очи. Стоях там, опряла ръце на плочките, и сдържах дъха си, докато се почувствам по-добре. Но студената вода само скова тялото ми. Не успях да облекча вината.

Оливър сигурно вече ме мразеше. Случилото се в асансьора просветляше в главата ми и моментът, в който усмивката му изчезна, се връщаше отново и отново. Аз бях откачена и той не би искал да ме види пак. Усетих горчив вкус в устата си и за миг ми прилоша.

— Какво ти става, Стела? — извиках на себе си. — Стегни се. Грабнах сапуна и започнах да се търкам така усилено, че щях да си смъкна кожата. Нямахме защо да се тревожа, че Оливър Пери не ме харесвал. Да, беше сладък, но изобщо не го познавах. Доколкото бях разбрала от списанието на Кара, той беше свалач и не биваше да се забърква човек с него.

Дрю почука на вратата и прекъсна мислите ми.

— Стела, поръчах от румсървиса — извика той през шума на водата. — Искаш пица, нали?

— Разбира се — отвърнах и завъртях кранчето. Не се чувствах много по-добре — още бях смутена, че бях обвинила групата заради лошия си късмет — но не мислех да се тормозя за момче, което нямаше да видя отново.

Подсуших се, облякох шорти и потниче и се върнах в стаята. Докато чакахме храната, пузнах „От местопрестъплението“ и започнах да си сплитам косата. По време на една особено кървава сцена на вратата се почука и аз веднага скочих, доволна, че ще пропусна касапницата.

— Много благодаря — казах, докато отварях вратата. — Умираме от... — Замълчах. В коридора стоеше Оливър Пери.

— Стела — рече той рязко.

Отново го зяпах като идиотка, но това е положението. Какво правеше тук?

После забелязах свитите му устни. Изглеждаше вбесен и осъзнах, че вероятно е дошъл за извинение. От тази мисъл бузите ми порумениях, но все пак знаех, че го заслужава. Бях прекалила.

Понечих да се извиня, но думите заседнаха и от устата ми излезе нещо съвсем различно:

— Как научи номера на стаята ми?

— Ами попитах за теб на рецепцията — отвърна той. Въпросът ми явно го хвана неподготвен, но той бързо се съвзе и ме погледна с присвити очи. — Да не би да имаш биполярно разстройство?

— Моля?

— Ами сутринта в „Старбъкс“ срещнах едно момиче — обясни той. — Беше много сладка и мила, а сега изглежда напълно откачена.

О, ясно. Искаше обяснение за рязката промяна в отношението ми.

— Трябваше да ми кажеш истината — отвърнах в опит да се защита.

— За какво по-точно? — попита той и вирна брадичка. Звучеше подразнен, но нещо в очите му ми показва, че е по-скоро наранен. Гърлото ми се сви и аз пак не успях да се накарам да изрека извинение. Щеше да е твърде унижително.

— Хм, ами не знам — отвърнах, опитвах се да прикрия вината със сарказъм. Така нямаше да постигна нищо, но думите отново излетяха от устата ми, също като в асансьора: — Можеше да споменеш кой си.

— Искаш да кажеш, че не си ме познала? — попита той и скръсти ръце.

— Да, не съм — отвърнах. Оливър ме погледна изумен, затова добавих: — Виж, чувала съм сестра ми да споменава милион пъти Оливър Пери, но когато те срещнах, не знаех, че това си ти.

Той се втренчи в мен с извити вежди, сякаш сама бях отговорила на въпроса си.

— Точно затова не ти казах.

Аз примигнах изумена.

— О, ясно, май разбирам — отвърнах, макар че не разбирах. Защо не е искал да знам кой е? — Вече знам кой си. Благодаря, че се отби. — И понечих да затворя вратата.

— Хей, чакай! — Оливър я препречи с крак, за да ме спре.

— Храната ли дойде? — извика Дрю и леглото изскърца, когато той стана да види какво се случва.

— Здравсти — рече Оливър и надникна в стаята към брат ми.

— О, здрасти. — Дрю се почеса по тила. — Не те ли познавам? — Взира се в него още секунда и аз видях как изражението му се промени, когато се сети. — Ти си онзи от групата. Стела, какво правиш? Пусни го!

Затворих очи и издишах през зъби. Когато пуснах дръжката на вратата, Оливър мина покрай мен, ръката му докосна за миг моята също като сутринта и аз поех рязко дъх. Настъпи неловка тишина, докато всички се взирахме един в друг.

Накрая брат ми заговори:

— Не се обиждай, но какво точно правиш тук? Сбърка номера на стаята?

— Не — отвърна Оливър и ме погледна, преди да продължи: — Дойдох да говоря с твоята... приятелка?

— Сестра — поправи го Дрю и ми хвърли любопитен поглед.

Чаках реакцията на Оливър, но изражението му не се промени.

— Да, сестра. В асансьора тя спомена, че сте искали автографи, затова си помислих...

Дрю го прекъсна:

— Чакай, вие сте се срещнали в асансьора?

По дяволите! Сега трябваше да обяснявам всичко. Ако Дрю разбереше от Оливър, че всъщност сме се срещнали още докато вземах кафе, щеше да е изумен.

— Всъщност — започнах аз, макар че вече съжалявах за думите си. — Видяхме се тази сутрин.

Дрю още изглеждаше объркан, затова Оливър поясни:

— В „Старбъкс“.

— Чакай малко, значи, цял ден чакахме за автограф, а ти вече си го срещнала? — попита той.

Гледаше ни сякаш бяхме откачили.

Вдигнах ръце и отвърнах:

— Дрю, аз не съм Кара. В стаята ми не висят плакати на „Хартбрейкърс“. Не знаех, че това е той. Ако ще слушам някоя група, тя ще е читава, като „Сенсибъл Гренейд“ или „Байоник Боун“.

Добре де, Кара беше права за странната ъндърграунд музика — разбира се, това не извиняваше невежеството ѝ относно легендите на пънк рока — но групите, които аз слушах, бяха много по-талантливи от „Хартбрейкърс“.

Оливър се прокашля и рече:

— Хм, това беше удар под кръста.

Брат ми изглеждаше на ръба да избухне, но си пое дълбоко дъх, сложи ръка на рамото ми и се обърна към Оливър.

— Би ли ни извинил за момент? Трябва да поговоря със сестра ми.

— Разбира се — сви рамене той. — Дойдох само да ви поканя в нашата стая. — Подаде ми резервна карта ключ. — Просто я дайте на човека до асансьора и той ще ви пусне.

Когато вратата се затвори след Оливър, Дрю се извъртя към мен.

— Какво ти става, по дяволите? Защо продължаваш да го обиждаш?

— Съжалявам — отвърнах, неспособна да срещна погледа му. — Не исках, но той ми лазеше по нервите. — Е, донякъде бе истина. Оливър не беше направил нищо дразнещо, но внезапните чувства, които предизвика у мен, определено бяха дразнещи. От него ми се замайваше главата като на ученически купон, а това бе ужасяващо.

Устните на Дрю се превърнаха в тънка права линия.

— Дойдохме тук заради Кара. Не заради теб или заради мен, а заради сестра ни. — Засрамена, аз сведох очи пред втренчения му поглед. — Ракетке... — рече той и вдигна брадичката ми.

Наричаше ме така, защото, когато съм се ядосвала, съм палела от раз, но експлозията не била кой знае какво и гневът ми догарял също толкова бързо. Когато се разпалех, винаги използваше този прякор, за да ми напомни да се успокоя.

— Добре, добре! — казах аз и се извърнах от него. Беше прав, бях провалила целия четвърти юли с този Оливър и не можех да мисля ясно. — Какво искаш да направя?

— Да се извиниш — отвърна той строго.

— Супермного съжалявам?

— Добър опит, Стела. Дойдохме чак до тук да вземем автограф и ти ще отидеш да се извиниш на Оливър.

Само при споменаването на името му в стомаха ми запърхаха пеперуди. Щях да говоря с Оливър. Отново.

ГЛАВА 4

Когато влязохме в апартамента, стомахът ми беше на топка. Бях настояла да изчакаме пицата, преди да тръгнем. Надявах се, че така ще имам време да се успокоя, но вместо това в стомаха ми се появи камък колкото диня и не можах да хапна нищо.

— Здравсти? — извика Дрю. Вратата зад нас се затвори и тътенът отекна в тихия апартамент, обявявайки присъствието ни заедно с поздрава на Дрю.

Когато никой не отвърна, аз се поколебах.

— Сега какво?

— Може да са на вечеря?

— Е, щом няма никого — рекох, нетърпелива да си тръгна, — да вървим. — Колкото повече приближаваше моментът да се изправа пред Оливър, толкова по-зле се чувствах. Ужас потече по вените ми, все едно ми бяха инжектирали бетон и цялото ми тяло натежа. Не можех да спра треперенето на пръстите си, затова притиснах ръце към тялото си, за да устоя на порива да избягам.

Дрю сложи ръце на раменете ми.

— Но ти още не си се извинила — каза той с коварна усмивка. Забута ме напред по коридора, докато не стигнахме до дневната.

— По дяволите — прошепнах аз и забравих за нервността си. С Дрю се спогледахме впечатлени.

Стаята беше огромна, обзаведена модерно, в сиво и синьо, а отсрещната стена беше от стъкло, през което се виждаше блещукащият град. Вдясно стоеше най-големият плосък телевизор, който бях виждала, спрян на някаква реклама, сякаш някой го беше гледал допреди миг. Срещу телевизора имаше дълъг диван с подходящи кресла, масичка за кафе, отрупана с опаковки от храна, и маса за билиард.

— Няма никого — казах аз тихо. — Вече може ли да ги тръгваме?

Дрю не ми обърна внимание.

— Хей? — извика отново и пристъпи по килима.

Тишината продължи още миг, а после най-внезапно от аудиосистемата гръмна музиката от „Мисията невъзможна“.

— Зареди, огън! — Три момчета изскочиха иззад дивана, вдигнали ръце в готовност. — Мъртъв си, Оливър!

Към нас полетяха някакви предмети и аз изкресях, защото нещо зелено и хлъзгаво се удари в рамото ми. Погледнах към апарата си, уплашена, че по него може да е паднала част от зелената гадост, но беше чист. Свалих го, преди да ме удари още нещо, но каишката се оплете в косата ми. Измъкнах я точно преди един балон с вода да се пръсне върху гърдите ми и потникът ми подгизна.

— О, по дяволите! — извика някой. — Прекратете мисията!

Щом атаката бе преустановена, се втренчихме едни в други — ние с Дрю се бяхме ококорили, а три четвърти от „Хартбрейкърс“ ни гледаха с увиснали ченета.

— К'во става! — възкликна мускулестият.

Очилатият се почеса по главата.

— Е, изобщо не е откачено.

— Ама изобщо — рече Дрю. Свали някакви боксерки от рамото си. Освен с мръсно бельо и балони с вода, бяхме обстреляни и със спрейове с пяна и снaкс. Зелената гадост по тениската ми подозрително приличаше на желе.

След секунда неловка тишина момчето с очилата скочи напред, сякаш едва сега осъзнаваше какво се бе случило, и хукна към нас.

— Господи! — Лицето му беше почервенияло, докато чистеше рамото на Дрю. — Супер съжалявам. Мислехме, че е Оливър.

Дрю изтърси косата си и от нея се посипа снaкс.

— Не се тревожи — рече той, докато изтупваше дрехите си.

— По дяволите! Бяхме го планирали перфектно — измърмори мускулестият и пусна спрея на пода. Прокара пръсти през рошавата си коса, поклати глава, накрая се обърна към нас, прокашля се и рече: — Съжалявам, ако сме ви изплашили. — Погледна оплескания ми с желе потник, потрепери и добави: — И омазали.

Още не можех да намеря думи, за да проговоря, но Дрю внезапно отметна глава назад и се засмя.

— Съжалявам — каза той и се хвана за корема, докато всички се взираха с изумление в него. — Това е най-невероятното нещо, което се

случи днес, но никой няма да ми повярва, когато му кажа, че „Хартбрейкърс“ са ме нападнали в засада с торбичка snacks.

Мускулестият най-сетне леко се усмихна и подаде ръка.

— Джей Джей — представи се той. — Вероятно и аз не бих ти повярвал.

— Да, да се преструваме, че не се е случило — обади се очилатият. — Между другото, аз съм Зандър, а това е Алек. — Той посочи момчето, което още стоеше зад дивана. Не беше казало и дума, но вдигна ръце в поздрав, когато го погледнахме.

— Приятно ми е — каза брат ми и им стисна ръцете. — Аз съм Дрю, а това е сестра ми Стела.

Момчетата се втренчиха в мен, все едно нещо в лицето ми не беше наред. Стаих дъх и се замолих да не са ме запомнили — ако Дрю разбере, че съм обидила цялата група, щях съвсем да я оплескам — но видях в очите на Джей Джей, че ме позна, и разбрах, че с мен в свършено.

— Хей — рече той и ме посочи. — Ти си момичето от асансьора. — Обърна се към Зандър и започна да го удря по ръката. — Т'ва е момичето от асансьора, пич!

Зандър отблъсна ръката му.

— Да, Джей Джей. Виждам.

— Чакайте малко. — Дрю се обърна към мен. — Ти си ги срещнала всичките?

— По-скоро ни покрещя — изясни Зандър, — но да, срещнахме се.

Не си направих труда да вдигна очи към брат ми, защото знаех, че ме гледа кръвнишки.

— Много се извинявам — казах и подръпнах подгъва на потника си. — Не бях в особено добро настроение.

— Е, и по-лоши неща сме чували — отвърна Джей Джей и махна с ръка. — В момента искам само да си го върна на Оливър. Сутринта той напълни любимите ми обувки с фъстъчено масло, затова ще си го получи. Хайде, помогнете ми да напълня още балони с вода, преди да се е появил.

Дрю първо се озърна към другите момчета и чак тогава схвана, че Джей Джей е напълно сериозен.

— Искате да ви помогнем да нападнете Оливър Пери?

Явно Джей Джей имаше точно такова намерение.

— Точно тъй — рече той. Вече беше до мивката в кухнята и закачаше един яркорозов балон на крана. — Искам да видя лицето на тоя загубеняк, когато получи неочаквана баня. Зандър, виж дали има още спрейове.

Вратата на апартамента се отвори с трясък и Оливър влезе в стаята.

— Смел опит, Джей Джей. Давам ти четири от пет, но никога няма да ме прецакаш.

Още щом видях Оливър, ушите ми пламнаха, сякаш бяха изгорели на слънце. Бързо пристъпих наляво към Дрю с надеждата да се скрия зад него.

— О, човече — изстена Джей Джей и захвърли единствения балон, който бе успял да напълни. — Откога стоиш отвън и подслушваш?

Оливър се тръшна на дивана.

— Кой казва, че съм подслушвал?

Той се облегна на възглавниците — скръсти небрежно ръце на скута си и протегна крака — а моят стомах пак се преобърна. Това не беше момчето, което бях срещнала сутринта.

Джей Джей се втренчи в него с присвити очи.

— Я чакай малко... — рече той, докато лека-полека загреваше. — Знаел си за плана ни, преди да излезеш, нали? — Оливър не отговори, но кривата усмивка беше достатъчно потвърждение.

— И затова си ги поканил тук — каза Зандър, сочейки Дрю и мен. Оливър пак мълчеше, но вдигна ръце зад главата си, сякаш беше много доволен от себе си.

— Това е подло, човече — поклати глава Джей Джей. — Да прецакаш невинни хора!

— Признавам, че братът е невинна жертва — отвърна Оливър и махна с ръка към Дрю. После погледът му спря на мен. — Но тя не е невинна. — Овладеяваше изражението си, докато говореше, но аз все пак виждах как гневът вилнее в очите му. — Не се засягай, но си го заслужи. Дали съжалявам? Не.

Усетих как кокалчетата ми изпукват, преди да осъзная, че пръстите ми се свиват в юмрук. Кръвта ми забумтя в слепоочията и чувах шума ѝ в ушите си, когато тръгнах към него.

— Стела — обади се предупредително Дрю и пак ме хвана на раменете. Знаех, че се опитва да ме предпази от глупост, за която щях да съжалявам, затова устоях на порива да го отблъсна.

Оливър беше пълен, абсолютен задник. Вярно, бях попрекалила с критиките за групата, но макар че не беше особено мило от моя страна, все пак имах право на собствено мнение. Нима той откъщаваше на всеки, който критикува „Хартбрейкърс“? И наистина ли си мислеше, че просто ще се предам и ще го оставя да му се размине, защото бил известен? Всъщност фактът, че все още го намирах за привлекателен, ме разгневи допълнително.

Тъкмо щях да зина, когато Джей Джей заяви:

— Ти си вбесен, защото тя не харесва твоята музика — застъпи се той за мен, като изрече думите „твоята музика“ така, сякаш беше ял нещо, престояло в дъното на хладилника със седмици. Музиката не беше ли „тяхна“? За миг забравих гнева си и наострих уши.

Думите на Джей Джей разсмяха Зандър, но обстановката стана напрегната.

— Трябваше да му видите физиономията, когато се върнахме тук — каза той. — Просто пушеше! Не съм го виждал толкова бесен, откакто падна от сцената в Атланта.

— Не се ядосах, защото тя не харесва нашата музика — сопна се Оливър.

— А защо тогава? — настоя Джей Джей. Оливър се втренчи в него и стисна зъби, сякаш се опитваше да измисли добро оправдание. — Е?

— Майната ти, Джей Джей — изсъска Оливър. Изстреля се от дивана, изхвърча от стаята и изчезна някъде из многобройните помещения на апартамента. Чухме трясък от затръшната врата.

— Голяма примадона е станал — каза Зандър.

— Хмм. — Джей Джей се почеса по брадичката. — По скалата за скромност „Марая“ бих казал, че е още само дива.

Зандър сви рамене, а Алек дори не обърна внимание; той се изтягаше в едно кресло със слушалки на ушите и клатеше глава в такт с музиката. И трите момчета не изглеждаха впечатлени от случилото се и аз реших, че вероятно подобни скандали са нещо обичайно.

Те може и да бяха свикнали с тях, но аз не възнамерявах да оставя нещата така.

— Искам да си поговоря с него — заявих и посочих накъдето беше изчезнал. Опитвах се да овладявам гласа си и да звуча цивилизовано, но се получи доста рязко.

— Моля, заповядай — отвърна Джей Джей. Вдигна приканващо ръце и посочи към коридора, ухилен като идиот.

— Може би не е добра идея, Ракетке — каза Дрю, но аз го погледнах изпепеляващо. Той искаше да дойдем тук, не аз. Аз предпочитах да си стоя в нашата сауна и да се потя до смърт, но сега Оливър щеше да ме изслуша, без значение дали му харесва, или не. След като изгледах за последно брат ми, кимнах в благодарност на Джей Джей и излязох. От смущението ми не беше останал и помен.

* * *

Той беше на балкона.

След като го търсих в няколко стаи, влязох в най-голямата спалня и се огледах. Завесите бяха дръпнати и бързо го забелязах през стъклената врата. През тялото ми се стрелна топлина, гърдите и бузите ми пламнаха и аз тръгнах с подновен гняв през стаята.

— Какво искаш? — попита той, когато затворих след себе си плъзгащата се врата.

Беше с гръб към мен, опрял скръстените си ръце на перилата, и гледаше небето. Очаквах да е бесен, но гневът му си беше отишъл и гласът му звучеше спокоен и натежал от умора. Това ме притесни и аз отстъпих назад.

Оливър се обърна, защото не отговорих.

— О, реших, че е Джей Джей — каза той и леко се смръщи, когато ме видя. — Не искам да говоря с теб.

Отворих уста да отвърна, да му кажа, че не може да се отнася с хората така, но нещо зад балкона привлече вниманието ми и аз пристъпих към перилата. Далече под нас на тротоара пъплеха хора. Приличаха на пращинки, но аз знаех, че са тийнейджърки, които искаха да видят своите идоли.

— Еха — ахнах, неспособна да скрия изненадата си. — Всички тези хора?

Оливър откъсна поглед от звездите и погледна разсеяно надолу.

— Дали са се събрали заради нас? — Потърка ръце, сякаш му беше студено. — Да.

Умът ми не побираше множеството пред хотела. Нима групата трябваше да се справя с това всеки ден? Замаях се от тази мисъл.

Понякога, когато бях в болницата, се вирах в стените на стаята на Кара, за да се уверя, че не се свиват около нас. Често имах това чувство, сякаш бавно ме задушаваша, докато се приближаваха от всички страни. Също както ракът на Кара ме беше затворил в капан между четири стени и ме откъсваше от целия свят. Знаех, че при Оливър е съвсем различно, но се зачудих дали липсата на уединение не кара и него да се усеща като затворник, в капан, както аз се чувствах в болницата.

— Сигурно е тежко. — Не знаех какво друго да кажа. Усетих бодеж в сърцето и притиснах гърдите си с ръка.

— Свиква се — сви рамене той. Отговорът му беше безразличен, сякаш просто оповестяваше добре известен факт. Не знаех какво да кажа и той се извърна пак към мрака, надвиснал над нас. Едва тогава лицето му доби спокойно изражение и ми напомни за усмихнатото момче, което бях срещнала в „Старбъкс“, а не за известния тежкар, когото бях видяла преди минути.

И аз вдигнах поглед към звездите.

— Не мисля, че аз бих свикнала с подобно нещо — казах найсетне.

— И аз така си мислех в началото. — Той прокара пръсти през косата си и се обърна към мен. — Виж, Стела, съжалявам. Не исках да ви погодя този номер. Но ти...

— Чакай — прекъснах го. Не знам откъде дойде това желание да се извиня, особено след като преди минути кипях от гняв с намерението да проваля напълно вечерта му, че да заприлича на моята. — Недей. Аз трябва да се извинявам. Държах се като пълна кучка. Ти просто...

— ... те хванах неподготвена — довърши Оливър вместо мен.

— Да — отвърнах почти без дъх. — Точно.

Взирахме се един в друг и между нас премина нещо, което не можех да разбера. Оливър беше напълно неподвижен, с изключение на кичурите коса, които вятърът рошеше. Лицето му бе безизразно, но в очите имаше някаква загриженост и пълнота, която ме накара да

пристъпя по-близо, за да видя дали това тъмносиньо ще издаде мислите му.

Той се прокашля и в този миг аз ясно усетих колко силно бие сърцето ми, затова сведох поглед. След залеза температурите доста бяха паднали и вятърът охлаждаше кожата ми, но не успяваше да охлади онова, което бушуваше в мен.

— Е? — каза Оливър дрезгаво. — Наистина ли не си фен?

Потрепнах от въпроса му.

— Оливър, много съжалявам, че нарекох музиката ви боклук. Искях да ви засегна, което беше много глупаво, защото нищо лошо не сте ми направили.

— Но наистина не я харесваш, нали?

— Съжалявам — отвърнах и се заиграх с апарата, — не особено. Сестра ми обаче ви обожава и вероятно ще умре от срам, когато разбере как съм се държала с вас.

Оливър ме изслуша мълчаливо и ме гледаше много изнервящо, стиснал здраво устни. Когато се усмихнеше, ставаше друг човек, не беше така плашещ и на мен внезапно ми се прииска да видя пак онези трапчинки.

Не можех вече да издържам на това мълчание.

— Напълно ще те разбере, ако не можеш да ме понасяш — казах набързо. — За да съм честна, дойдох да ти крещя, но после осъзнах, че заслужаваш извинение, затова отново ти се извинявам. Най-добре сега да те оставя сам.

Когато се обърнах да си тръгна, усетих пръстите му да докосват рамото ми.

— Чакай — рече той. Аз подскочих от допира му, той бързо отдръпна ръка и ме погледна, сякаш бе изненадан от действията си не по-малко от мен. Бях твърде разстроена, за да кажа каквото и да било, затова се обгърнах с ръце и го зачаках да заговори.

Той ме погледна и пое дъх.

— Да започнем отначало? — Това беше последното, което очаквах да каже, и зяпнах от изненада, когато той ми подаде ръка. — Аз съм Оливър Пери, фронтменът на „Хартбрейкърс“.

Поколебах се, но бавно плъзнах длан в неговата.

— Стела Самюълс, аматьор фотографка.

Ръката му обгърна моята, кожата беше по-груба, отколкото очаквах, но ми хареса да я докосвам.

— Е, Стела, аматьор фотографке, приятно ми е да се запознаем. — И ме ослепи с онази преобразяваща усмивка, за която бях мислила преди секунди. Тя беше заразна и усетих, че и аз се усмихвам.

— И на мен ми е приятно.

— Е — рече той и се залюля на пети. — Спомена, че сестра ти искала автограф?

— Ами да. — Докоснах с пръсти гърлото си, когато гласът ми изскочи от там. — Това е изненадата за рождения ѝ ден.

— Сигурен съм, че момчетата ще се съгласят и с радост ще ти го дадем.

— Наистина ли? — попитах, а на лицето ми бавно разцъфваше колеблива усмивка. — Наистина ли ще го направите? — Дори след всичко случило се? Може би Оливър не беше чак такъв гадняр.

Той кимна.

— Разбира се. Да влезем да намеря химикалка.

ГЛАВА 5

Връщането ни до дневната ми се стори по-дълго от пътуването от Минесота до Чикаго. С Оливър се бяхме помирили, но все пак не можехме да станем пак хората, които се срещнаха в „Старбъкс“ — просто едно момче и едно момиче. Аз нямаше да забравя кой е той, фронтменът на „Хартбрейкърс“, и това ме изнервяше. Усецах го твърде осезаемо, докато вървеше до мен, и гледах да държа ръцете до тялото си, за да не се докоснат отново до неговите. И въпреки всичко те бяха настръхнали.

Когато тесният коридор най-сетне стигна до огромната дневна, аз изпуснах дъха си и успях да се отдалеча от него. По време на отсъствието ни Дрю беше успял да се сприятели с останалите от групата и сега играеше на „Кол ъф Дютти“ с Джей Джей.

— Кълна се, този тип мами — заяви Джей Джей, когато отново умря на екрана. — Той е като проклет нинджа, изскача изневиделица и ми вижда сметката.

Рундът скоро свърши и Дрю хвърли контролера и разкърши ръце, сякаш физическата му сила имаше нещо общо с геймърските му умения.

— Точно така — рече ухилен. — Вече ще ме наричате Касапина.

— О, здрасти! — извика Зандър, щом ни видя. — Значи, не сте се избили.

— Изненада, изненада — добави Джей Джей. — Тъкмо си мислехме, че ще трябва да търсим нов вокалист. Дрю, ти справяш ли се?

— Хей, какво значи това? — попита Оливър.

— Че Стела сто процента щеше да ти види сметката — отвърна Джей Джей. — Очевидно.

Оливър скръсти ръце и изсумтя.

— И мислиш, че ще ѝ се дам? — Стрелнах го с поглед и той добави: — Какво? Ти си с две педи по-ниска от мен.

— Няма значение — каза Джей Джей, клатейки глава. — Тя имаше огън в очите, човече. Никога не се закачай с толкова вбесена жена.

— Боже! Много ти благодаря за доверието.

— Само казвам.

— Е, ако си приключил с приказките, мисля, че трябва да ви уведомя, че обещах на Стела автографи за сестра й.

— Добре — рече Зандър и заклати ентусиазирано глава. — Искаш ли да се подпишем на нещо конкретно?

— Да, чакай малко. — Свалих раницата си, извадих диска, плаката и тениската и ги подадох на Оливър. — Сестра ни се казва Кара. — Гледах как подрежда всичко на една маса наблизо и момчетата се събират, за да напишат имената си един по един.

— На колко години е? — попита Джей Джей, когато дръпна плаката към себе си. Притисна химикалката под своя образ и изписа две завъртени J-та.

— Почти на осемнайсет.

Оливър сбърчи вежди, сякаш говорех глупости.

— А ти на колко си тогава?

— Почти на осемнайсет — отвърнах, ухилена, и той се смръщи още повече.

— Ние сме тризнаци — обясни Дрю.

— Стига бе! — Джей Джей се изправи, за да огледа брат ми по-добре. — Ти трябва да си поне на двайсет.

Дрю, който беше чувал това неведнъж, се ухили многозначително.

— На седемнайсет съм, кълна се.

— А кой от вас е най-голям? — попита Зандър.

— Аз — отвърнах, като едва се сдържах да не се изхия.

Дрю се закашля, за да прикрие смеха си. Това беше въпрос, който според нас бе тъп начин да ни попитат кой е изскочил първи от мама. Винаги отвърщахме: „Хей, не знаеш ли какво означава тризнаци — че сме на една и съща възраст“. Но по някаква причина хората винаги се интересуваха от това.

И така, започна се обичайният разпит, докато Джей Джей не попита:

— А защо сестра ви не дойде?

Видях как усмивката на Дрю помръква и той прибра ръце в скута си.

— В момента е болна.

— О, колко жалко — рече Зандър и всички притихнаха за миг. Притесних се, че това ще развали и тяхното настроение.

— Е, става късно. Най-добре да си вървим — каза Дрю и стана от дивана. — Наистина сме благодарни за автографите, особено след тази вечер. — По тона му усетих, че има предвид моите изпълнения.

— Чакайте, не си тръгвайте — каза Джей Джей и рязко извърна глава към него. — Аз още не съм те бил на играта.

Познатата широка усмивка се завърна на лицето на брат ми, но той все пак ме погледна за разрешение. Аз се озърнах към Оливър. Той се взираше в мен и когато очите ни се срещнаха, бързо се извърнах към Дрю и кимнах.

— Май ще имам време да те ступам отново — каза той и посегна към контролера.

Джей Джей прескочи облегалката на дивана и се настани до него.

— Не и този път, нинджа такъв. Загубен си.

* * *

— Скучно ми е — изскимтя Джей Джей. Беше се проснал с главата надолу в едно от креслата. Държеше палки за барабани и ги размахваше като диригент, кръвта се събираше в лицето му, а бръснатата му глава опираше в килима. — Някой да ме развесели — настоя той и размаха пръчките. След като изгуби три пъти от брат ми, се беше отказал от играта.

— Може да има книжка за оцветяване в кухнята — обади се Зандър, хвана го за краката и ги прехвърли през главата му. Джей Джей се стовари с трясък на пода. Аз се изсмях и дори Алек, който още беше със слушалките, се усмихна леко. Дрю и Оливър бяха твърде погълнати от една битка, за да забележат.

— Не е смешно — оплака се Джей Джей, когато седна и потърка главата си. Замахна с юмрук към Зандър и той се отдръпна бързо, ухилен. Джей Джей се предаде и се вгледа в телевизора. — Стига бе, това продължава цяла вечност.

— Така е — обадих се аз. Колкото и да ми харесваше да гледам как Дрю побеждава всички, вече ставаше малко излишно. Освен това докога щяхме да висим при групата? След като Джей Джей се отказа, Дрю беше направил още един опит да си тръгне, но Оливър бързо зае мястото на приятеля си. Като че ли имаха отчаяна нужда да бъдат със странични хора.

— Е, какво искате да правим? — попита Зандър, щом се настани отново на дивана.

Джей Джей се замисли и се обърна ухилен към мен.

— Стриптиз покер?

Вдигнах вежда.

— Искаш да играем игра, в която може да се наложи четири момчета, освен теб, да останат голи-голенички? Това не е ли малко...

Той ме прекъсна, преди да довърша.

— Добре де, нека го кажа така: ние ще играем обикновен покер, само ти ще се придържаш към стриптиз стила.

Щом спомена за стриптиз, Дрю се обади:

— Нямам желание да виждам сестра ми гола. Това е отвратително.

— Да, няма как да стане — съгласих се аз и скръстих отбранително ръце пред гърдите си.

— Еее, стига де — възмути се Оливър. Отначало реших, че е заради отказа ми на предложението на Джей Джей, и лицето ми пламна, но после забелязах, че Дрю го е победил отново, и се изчервих още повече, защото си бях помислила, че говори за мен.

— А на гол туистър? — попита Джей Джей.

Вдигнах възмутено ръце.

— Каква ще е разликата?

— Джей Джей, Стела очевидно иска да прави нещо малко по-зряло. Извади си перверзната глава от пясъка — рече Зандър.

— Хубаво, мога да се държа зряло. Дамата би ли искала да се включи в една стимулираща игра на гол туистър?

— Джей Джей! — изкрещях едновременно със Зандър.

— Добре де, добре — отвърна той смръщен. Облегна се в креслото и потъна в мисли. Внезапно на лицето му отново се появи странна усмивка. — Хора, имам страхотна идея!

— Защо имам чувството, че ще е нещо ужасно? — попитах аз Зандър.

— Защото вероятно ще е такава.

Джей Джей като че ли не ни чуваше. Подскачаше в креслото от въодушевление.

— Няма ли да ме попитате каква е тази идея?

— Зависи — отвърна Зандър. — Би ли се понравила на десетгодишен?

Той не му обърна внимание и продължи:

— Добре, какво ще кажете за това? — Наведе се напред и продължи: — Да омотаем цялото фоайе с тоалетна хартия. — Настъпи мълчание, Джей Джей ни гледаше и чакаше отговора ни с нетърпение.

— Ами много забавно звучи — започнах аз, — но не ми се иска да ме изхвърлят от хотела.

Той махна небрежно с ръка.

— Не се тревожи, Стела. Ако си с нас, няма да имаш неприятности.

— Не знам дали е чак толкова добра идея — поклати глава Зандър. — Наистина ли искаш да изхабиш всичката си тоалетна хартия? Все пак яде лют хотдог на обяд.

— О, боже! — възкликнах аз и се отместих към другия край на дивана. — Информацията ми дойде в повече.

— Не чувам да предлагате нещо по-добро — сопна се Джей Джей.

— Тук има басейн — каза Алек и аз подскочих на мястото си. За първи път го чувах да говори и гласът му беше едновременно дълбок и тих. Напълно бях забравила, че е тук.

— Ами да — кимна Зандър в съгласие. — Може да поплуваме.

— Ама голи, нали? — поинтересува се Джей Джей.

— Неее — извикахме в един глас.

— Много сте задръстени — изпъшка той и посумтя още малко, въпреки че на всички ни беше ясно, че идеята му харесва.

Погледнах си часовника.

— Не искам да развалям купона, но басейнът не е ли вече затворен?

— Точно така — възкликна щастливо Джей Джей. — Тъкмо никой няма да ни притеснява. — И раздвижи вежди към мен.

Не му обърнах внимание, а попитах Зандър:

— Значи, просто ще се промъкнем там?

— Стига, Стела, къде е приключенският ти дух?

— Ами крие се под дивана и се надява да не го арестуват — отвърнах.

И двамата се засмяха.

— Туше, но няма да те арестуват. Има си предимства да си знаменитост. Имаме ключ.

— Добре тогава — отвърнах. — Явно ще поплуваме.

* * *

— Защо всъщност се крием от бодигарда ти? — попитах Оливър, когато излязохме от асансьора на петия етаж. По това време само един от охранителите пазеше групата и момчетата измислиха план как да се отърват от него, като аз трябваше да го излъжа, че искам да ида до стаята, за да си взема банския. Някак си накрая се оказа, че Оливър ще ме придружи.

Той ми се усмихна като малко момченце.

— Защото е забавно. Освен това ти наистина ли искаш да стоиш до басейна и да ни гледаш как плуваме?

— Не — поклатих глава. — Не съвсем.

— Да, и аз така си помислих.

Когато завихме зад ъгъла към моята стая, се озърнах към охранителя на Оливър. Стоеше до асансьора, скръстил ръце пред себе си, и ни чакаше да „взема банския“, който не носех. Когато излязохме от полезрението му, Оливър ускори крачка и подмина стаята ми.

— Чакай, искам да взема една тениска за прикритие — казах му.

— Няма време — отвърна той и поклати глава. — Забавим ли се, ще тръгне да ни търси, и така момчетата ще успеят да се измъкнат.

— Тогава с какво ще вляза в басейна? — Всички момчета имаха бански, а Джей Джей беше предложил един от своите на Дрю.

— По бельо — каза той, сякаш не беше кой знае какво.

— Няма да плувам по сутиен и бикини. Не чу ли Джей Джей? Той е перверзник.

— Каква разлика има между банския и бельото? Изглеждат напълно еднакво.

— Разликата е, че едното се носи пред хора, а другото — не.

— Ти няма да си пред хора, само пред нас.

— Да, но ви срещнах едва преди четири часа.

— Ако ти е неудобно, остани с потника, но не разбирам защо трябва да си чак толкова срамежлива. Изглеждаш страхотно. — Отворих уста да възразя, но осъзнах, че ми е направил комплимент. — Хайде — рече той, без да забелязва изчервяването ми. — Ако не побързаме, той ще ни открие.

Оливър отвори вратата към стълбището и започнахме да вземаме стъпалата по две. Аз все се озъртах през рамо, страхувах се, че бодигардът ще изскочи след мен и ще ме нападне. Може би дори щеше да ме обвини, че отвличам Оливър. Вече виждах заглавията във вестниците: Тийнейджърка отвлича фронтмена на „Хартбрейкърс“! Колкото и да е абсурдно, започнах да се притеснявам.

— Сигурен ли си, че няма да загазим? — попитах Оливър.

Преди да отговори, две момичета отвориха вратата на стълбището на четвъртия етаж точно пред нас. Погледнаха към Оливър, който тъкмо се опитваше да нахлупи качулката на главата си, и аз веднага разбрах защо ходи със суитшърт в това топло време, но беше твърде късно — момичетата го погледнаха пак и го познаха.

Оливър вдигна глава към тях и аз видях колебанието му, но после ми се ухили и ме хвана за ръката.

— Хайде.

Полетяхме надолу по стълбите, преди момичетата да успеят да изкрещят името му. Но когато стигнахме до първия етаж, бях останала без дъх. Не защото не бях във форма, а защото беше невероятно вълнуващо да съм с Оливър, докато го преследват фенки. Чувах тропота им по стълбите и викове:

— Оливър! Чакай! — Но ние не спряхме.

Той бутна вратата, надникна в коридора, за да се увери, че е чисто, и ме издърпа след себе си. Хукнахме по празния коридор и аз осъзнах, че сме сбъркали посоката. Басейнът беше в другия край на хотела.

— Чакай, къде отиваме? Нали трябваше да се срещнем с момчетата при басейна?

— Ще се отбием за малко другаде — прошепна ми той, докато се промъквахме по коридора.

Оглеждаше се за фенки, като се притискаше към стената, сякаш това щеше да го скрие. Стисна ръката ми, щом продължихме крадешком по коридора, и чак тогава се усетих, че пръстите ни са още преплетени.

Бавно погледнах към ръцете ни, не знаех какво да направя. През главата ми мина притеснителна мисъл: „Не се сближавай прекалено с него! Няма да го видиш повече“. Но ми беше трудно да се откъсна. Тръпките, които се стрелкаха по ръката ми, бяха твърде приятни, а и той като че ли нямаше нищо против.

— Бонд, Джеймс Бонд — каза тихо и вдигна въображаем пистолет с другата си ръка, докато надничаше зад ъгъла.

„По дяволите — помислих си и се усмихнах. — Ще се наслажда на тази нощ и ще се тревожа за сърцето си по-късно.“

— Чисто е — прошепна Оливър.

Продължихме предпазливо като истински шпиони и стигнахме до две метални врати с кръгли прозорчета, през които се виждаше кухнята.

— Какво ще правим тук?

— Ще вечеряме — каза той и се потърка по корема. — Имам изненада за теб.

Бутна вратите и те се отвориха с лекота. Блъсна ни плътен топъл въздух, който миришеше на пържено.

Отдавна беше минало време за вечеря, но в кухнята кипеше трескава дейност. Гледах как една жена с мрежичка на косата реже моркови, ножът ѝ беше като сияен вихър. Месо цвъртеше на скара наблизо и един готвач го обръщаше. Момче с парцал и кофа профуча покрай нас, ръсейки капки вода след себе си. Бързаше да избърше разляла се на пода кутия с мляко.

— Позволено ли е да влизаме тук? — попитах. Искях да изляза, преди някой да ни е забелязал и да ни изхвърли.

— Разбира се — каза Оливър, сякаш беше съвсем нормално да влезеш в кухнята на хотел. — Зандър има много опасни хранителни алергии. Затова винаги отсядаме в едни и същи хотели, а кухненският персонал знае към какво е алергичен. Познавам всички тук.

И сякаш в потвърждение, един от готвачите извика:

— Пери, момчето ми! Как я караш?

Оливър ми се ухили и се обърна към него.

— Идеално, Томи. А ти как си?

Усмихнах се и прехапах устна, докато го слушах. Беше хубаво да го гледаш как общува с обикновените хора, сякаш не беше никаква звезда.

— Все същата, все същата. Другите момчета ще слязат ли да ме видят?

Оливър поклати глава и запретна ръкави.

— Не тази нощ, но съм сигурен, че ще слязат на закуска — отвърна той, а аз, объркана, го гледах как си мие ръцете на една мивка.

Какво щеше да прави, по дяволите?

— По-добре да го направят — пошегува се Томи и се обърна да разбърка нещо, което къкреше на котлона.

След като си изми ръцете, Оливър се обърна към мен.

— Аз обичам да готвя — обясни той. — Не си алергична към нищо, нали?

— Ами не... — отвърнах бавно, напълно объркана.

— Супер. Ти чакай тук, ще ида да забъркам любимото ми нещо.

Взирах се след него, докато си проправяше път към огромния хладилник, после започна да вади съставките. Нима вокалистът на най-популярната момчешка група в Америка щеше да ми приготви вечеря?

Да, щеше.

След като си намери място на плота и подреди продуктите, Оливър взе нож и дъска. Започна да реже един картоф, а аз осъзнах, че пропускам безценен кадър, и посегнах към апарата си. Възможно най-незабележимо направих няколко стъпки назад и го снимах, без да забележи. Картофите отидоха в тигана и той започна да реже нещо зелено. Готвенето не продължи дълго и когато приключи, той сложи всичко в една хартиена кесия.

— Готова ли си? — попита и ме хвана за ръката.

— Аха.

Но вместо да тръгнем към басейна, както предполагах, той ме поведе към задния изход на кухнята.

— Сложи трупчето — инструктира ме, когато излязохме в топлата нощ. — Механизмът на вратата понякога заяжда и няма да

можем да влезем.

Наведох се, взех дървеното трупче и го пъгнах под вратата, преди да се затвори. Оливър седна на бетонните стъпала и когато се настаних до него, той сложи пакета с храната между нас. Нямах представа какво е направил, но по кафявата хартия вече избиваше мазнина и разбрах, че каквото и да е, ще ми докара инфаркт.

— Е, Джеймс Бонд, какво стотви? — Усещах, че стомахът ми къркори и ми напомня, че не бях вечеряла, а дори само от миризмата на пържено устата ми се пълнеше със слюнка.

Оливър се наведе, отвори кесията и извади кутия от стиропор.

— Хайде да започнем с това, преди да е изстинало — каза той и сложи кутията между нас. Отвори я и аз видях източника на мазнината и парата. Приличаше на пържени картопки, но бяха покрити с бял сос и настъргано сирене. — Опитах това в Дъблин по време на европейското турне. Сега не мога да му се наситя.

— Какво представлява? — Вече не бях толкова гладна. Не съм от придирчивите, но това, каквото и да беше, изглеждаше отвратително. Може би не трябваше да позволявам на Оливър да ми готви — само защото му харесваше, не означаваше, че го бива.

— Картопки с чесън и сирене. Опитах ли ги, никога вече няма да гледаш на пържените картофи по същия начин. — Той взе един доста натоварен картоф и го пъкна бързо в устата си, за да не покапе, а от ъгълчето на устните му щръкна настъргано сирене.

— Ами... — Не знаех как да му го кажа. — Имаш нещо тук. — И посочих с пръст устата му.

— О — той се облиза. — Махна ли се? — За миг очите ми се задържаха на устните му и се запитах какво ли ще е усещането, ако ги притисне към моите. — Стела?

— А? О, да. Махна се. — Насочих отново вниманието си към картофките, а сърцето ми ускоряваше ритъма си. — Какво точно представлява бялото нещо? — Почти чувах шегата, която Джей Джей щеше да изрече, ако седеше до нас.

Оливър взе още един хрупкав картоф и го потопи в нещото.

— Майоеса с шешън — каза той с пълна уста.

Погледнах го и се засмях.

— Не съм чувала за подобно нещо.

Той преглътна.

— Майонеза с чесън.

Сбърчих нос.

— Аз обичам кетчуп.

— Предположих — отвърна той и извади цяла шепа пакетчета от кесийката. Когато посегнах да си взема, отдръпна ръка. — Първо трябва да опиташ това.

— Стига, Оливър. Изглежда ужасно. — И сведох поглед към гадния бъркоч.

— Не. Трябва да опиташ.

— Ами ако кажа, че съм алергична? — Оливър скри лице в шепите си и кихна. — Наздраве — казах по навик.

— Благодаря. Аз съм алергичен към глупости.

— Хей! — възмутих се и го плеснах по рамото. — Не е смешно.

Той взе един картоф и сви шепа под него, за да не покапе.

— Просто затвори очи. — Аз събрах умолително длани и започнах да клепам. Нима искаше да направя това? Когато не реагирах, той се намръщи, сякаш беше съвсем нормално да храни момичетата, с които се вижда. — Стела, просто го изяж.

Не знаех какво да отговоря и се подчиних, но преди това извадих бутилка с вода от раницата си, в случай че се наложи да прокарам с нея картофа. Оливър поднесе храната към устата ми, пръстът му докосна устната ми и аз бавно отворих уста.

— Е, какво ще кажеш? — попита, докато аз дъвчех колебливо. Това беше истински божествен солено-сиренен шедьовър. Бях твърде упорита, за да го призная на глас, затова просто си взех още един картоф и го лагнах.

— Така си и мислех — усмихна се той. Доядохме бързо картофите и се спречкахме за последния, преди да преминем към следващото ястие.

— Готова ли си за втори рунд? — попита ме Оливър. Аз кимнах, докато бършех мазните си пръсти в салфетка. — Добре, това е нещо, което баба ми даваше, когато бях малък. — Оливър извади друга кутия. Отвори капака и вътре видях някаква странна розово-зелена храна.

— Това да не е шунка с кисели краставички? — вдигнах вежда аз.

Той кимна.

— И крема сирене. То свързва съставките.

— Ти ядеш най-странната храна на света — казах, докато се взирах в шунково-краставичното нещо с крема сирене. Всъщност нямаше да се изненадам, ако извадеше патладжан, потопен в шоколад и ми каже, че това е любимата му храна.

Той притисна кутийката до гърдите си.

— Не обиждай краставичките. Те са вкусни.

Аз изсумтях.

— Извинявай, не знаех, че те имат чувства.

— Имат.

— Ако опитам една, ще ми простят ли? — попитах, като прикрих усмивката си с ръка. Не звучеше много апетитно, но пък изглеждаха по-безобидни от картопки с чесън и сирене. Първото ястие ме изненада, защо да не го направи и това?

Оливър погледна замислено към храната, после отвърна:

— Сигурно.

Взех една краставичка и отхапах.

— Много е вкусно. — Комбинацията с крема сирене наистина беше чудесна.

— Искаш да кажеш, че е адски вкусно — поправи ме Оливър.

— Разбира се. — Хапнах си още една. — Моя грешка.

Той кимна одобрително, взе си краставичка и я пъкна в устата си. Докато дъвчеше, на лицето му се разля усмивка. Приличаше на хлапе, на което току-що са съобщили, че вече винаги ще получава десерт. Аз се изсмях и взех още едно парче, по което имаше повече сирене.

— Казвал ли ти е някой, че си малко откачен? — попитах и облизах сиренето от пръста си.

Той сви рамене.

— Аз съм рок звезда. — Нещо в начина, по който го изрече, спря краставичката на половината път към устата ми. Той я грабна от ръката ми, преди да реагирам, лапна я и се облегна на стъпалата. — На такива като мен им е позволено да са малко шантави.

— И сега ли си такъв? — попитах и се отдръпнах от него. Думите му ме притесниха, защото ми напомниха до кого точно седя.

— Ти знаеш, скъпа — каза той с ленива усмивка.

— Не ме наричай така — отвърнах. Нямах проблем с галените обръщения, но когато момчетата ги използваша така небрежно, ми

звучаха уничително. Апетитът ми изчезна и аз избутах кутията с краставички и шунка. Може би изобщо не трябваше да идвам с него тук.

Оливър застина и самодоволната усмивка изчезна от лицето му.

— Извинявай — рече и изправи гръб. — Не исках да те обидя.

— Няма нищо. — Макар че имаше. За миг бях забравила, че седя до вокалиста на „Хартбрейкърс“. Бях се отпуснала с него, но сега се чувствах зле. А с разочарованието дойде и осъзнаването, че наистина го харесвам — когато не се правеше на голямата работа.

Не можех да издържам пронизващия му поглед и се вгледах в ноктите си. Черният лак се беше олющил, а на кутрето го нямаше никакъв.

— Стела?

— Ъ?

— Добре ли си?

— Да, супер. Защо?

Той въздъхна едва чуто.

— Нищо.

Слава богу, телефонът ми изжужа.

— Дрю е — казах аз и прочетох съобщението. — Трябва да тръгваме към басейна. Чуди се къде сме.

Оливър се вгледа в лицето ми за миг, зениците му бяха разширени.

— Права си — каза той с неразгадаемо изражение. После се изправи, изтупа джинсите си и отвори вратата. — След теб.

ГЛАВА 6

Вратата към басейна беше отворена и когато влязохме, аз усетих силна миризма на хлор. Огледах бързо помещението за момчетата. Имаше шезлонги и бели пластмасови маси, поставка за кърпи и табела с надпис: „ВНИМАНИЕ! Няма спасител“. Някой беше захвърлил мобилен телефон, ключове за кола и тениска на близката маса. Познах нещата на брат ми, но не виждах момчетата никъде.

— Къде са? — попитах и се обърнах към Оливър. Той се усмихна и посочи към другия край на дългия правоъгълен басейн. Четирите момчета седяха на дъното, под яркосинята вода.

— Какво правят, за бога? — попитах, а на повърхността се появиха мехурчета въздух.

Още щом изрекох това, едната тъмна фигура на дъното се стрелна нагоре. Зандър си пое жадно дъх.

— По дяволите! — извика и стовари юмрук във водата. — Винаги губя.

— О, състезание по задържане на дъха — засмях се аз. — Нямам никакъв шанс. Брат ми беше в отбора по плуване.

— Трябва да мамиш! — извика Оливър.

Зандър се обърна във водата, щом чу гласа му.

— Но аз мамих! — оплака се той. — Изчаках почти петнайсет секунди, след като се потопиха, и пак не можах да задържа дъха си достатъчно дълго. Господи, май че ми трябва инхалаторът.

Когато Зандър пое към края на басейна, Алек се появи от водата, следван от Джей Джей.

— Ето ви и вас — каза Джей Джей. — Вече си мислехме, че не сте се откопчили от Арън.

— Арън? — обърнах се към Оливър.

— Нашият бодигард.

— Нали се сещаш, онзи, дето няма коса? — добави Зандър, когато стигна до масата. Грабна инхалатора, пъкна го в устата си и вдиша дълбоко.

Дрю най-сетне се изстреля към повърхността и си пое жадно дъх.

— Аз съм шампионът, приятели! — пропя той триумфално. Алек и Джей Джей отвърнаха, като плиснаха вода в лицето му.

— Хей, научете се да губите — ухили се Дрю и на свой ред ги опръска.

— Може би някой не трябва да е толкова злорадстващ победител — подразних го аз.

Той извърна рязко глава.

— Стела. — Усмивката изчезна от лицето му и той се стрелна към ръба на басейна. Изтегли се от водата и се втурна към мен. Докато приближаваше, Оливър бързо отстъпи назад. Не го винях; брат ми понякога изглеждаше доста страховито.

— Къде беше? — попита ме той. Стисна ме за раменете и ме огледа от глава до пети, за да се увери, че съм добре. — Нали излязохте само за пет минути?

Извъртях очи.

— Отбихме се да хапнем. Добре съм, спокойно. — Тъй като знаех, че разпитът не е свършил, аз заех стабилна поза и скръстих ръце.

— Толкова дълго? — попита Дрю и погледна с подозрение към Оливър.

— Оливър сготви.

Дрю примигна и се обърна към него.

— Така ли? — Реагира също като мен преди малко и Оливър кимна. — Е, това е... изненада.

— А за мен не сготви ли нещо? — попита Джей Джей. Всички дойдоха при нас до масата, още мокри от басейна. Джей Джей се смръщи. — Аз не съм вечерял.

— Ти изяде два бургера на връщане от радиото — отвърна Оливър.

— И какво?

— Да не искаш да получиш инфаркт?

— Аз още раста, Оливър — каза Джей Джей и показа мускулите си. — Съжалявам, но това е нещо, което ти и кльощавите ти ръчички никога няма да разберете.

— Аз съм строен, не съм кльоцав — поправи го Оливър. Продължиха да се заяждат и Джей Джей се опита да обясни колко е важно да се яде от „Макдоналдс“.

— Е — рече Зандър, когато ни омръзна глупавият им спор. — Трудно ли се отървахте от Арън?

— Не. — Спомних си двете момичета на стълбите, но реших, че не си струва да ги споменавам.

— Добре — каза Зандър. — Не помня кога за последно се отървахме от бодигарда. Опасявах се, че Оливър е изгубил тренинг.

— Правили сте го и преди? — попита Дрю.

— Постоянно, хиляди пъти. — Той сякаш щеше да каже още нещо и с Дрю зачакахме, но силен вик и плисък отекнаха в стените.

— Кретен — оплака се Джей Джей, когато се появи над повърхността на водата. Оливър стоеше до ръба на басейна и се хилеше гузно. Джей Джей замахна с дясната си ръка и плисна вода към него.

— Човече, какво правиш? — извика Оливър и отскочи назад. — Още съм с дрехите.

— Хубаво — отвърна Джей Джей и продължи да плиска водата към него.

Алек се обърна към Зандър и погледна към Оливър. Зандър се ухили, сякаш знаеше какво си мисли Алек.

— Ти си отляво — аз отдясно. — Алек кимна, после се втурнаха към Оливър. Хванаха го за ръцете, повдигнаха го и го хвърлиха в басейна, както беше с дрехите. Всичко се случи за част от секундата и аз успях само да примигна от изненада, преди Оливър да изскочи на повърхността. Започна да плюе, а после отметна мокрите кичури от очите си.

— И двамата сте задници!

Зандър и Алек плеснаха длани.

— Връщам ти го, защото даде телефона ми на онази откачена мадама от Далас — каза му Зандър. Джей Джей се засмя така силно, че трябваше да се хване за металната стълбичка.

— Много смешно — изръмжа Оливър и заплува към ръба, подгизналите дрехи го теглеха надолу. — Ще трябва да спите с отворени очи следващите няколко нощи.

Дрю кимна към басейна.

— Идваш ли?

— Да, чакай малко. — Бързо свалих панталона и потничето, сгънах ги и ги оставих на масата, където нямаше да се намокрят. Обърнах се и видях, че брат ми ме гледа кръвнишки. Сложих ръка на кръста си и заявих: — И ти не си взе бански! Какво очакваш да облека?

Въпреки че много исках да остана с потничето, трябваше да имам с какво да спя. Дрю измърмори нещо под нос, взе тениската си от масата и ми я подаде.

Скръстих ръце.

— Искаш да се удавя ли? — попитах, без да я взема.

Тя беше огромна и ми стигаше до под коленете.

— Стела — изсъска Дрю, — ще плуваш с цял куп известни и вероятно възбудени момчета... по бельо!

— Какво значение има, че били известни? — попитах го и пак сложих ръка на кръста. — Да не би известните момчешки групи да имат способността да забременяват момичета само с дяволски сексапил?

— Знаеш, че не това имам предвид — въздъхна той, явно невпечатлен от моето остроумие. — Те вероятно са свикнали да получават каквото поискат.

Лицето ми пламна.

— Искаш да кажеш, че съм лесна?

— Не! — сопна се той и вдигна, вбесен, ръце. — Казвам само, че като те видят така, някой може да го възприеме погрешно.

Внезапно усетих, че повтарям думите на Оливър:

— Каква разлика има между това и банския?

Дрю се наведе и прошепна в ухото ми:

— Стела, ти си с дантелен сутиен!

— Ей, идвате ли? — извика Джей Джей от басейна.

Видях, че вече всички са там, Оливър беше съблякъл мокрите си дрехи и ги беше оставил на купчинка в края на басейна. Сега беше по бански. Чакаха ни да идем при тях.

— Не се тревожи, Дрю. Ако си наблизко, ще си остана девствена, докато навърша трийсет. — След това го зарязах до масата, приближих се до басейна и скочих.

Водата ме ужили и аз усетих как ръцете ми настръхват, когато потънах в нея. Около мен се надигнаха мехурчета, имах чувството, че съм скочила в бутилка с шампанско. Понесох се към дъното със затворени очи, после се отблъснах и отскочих нагоре. Напрежението в гърдите ми изчезна, щом си поех дълбоко дъх.

— Изненадваща атака! — извика някой и аз отново се озовах под водата.

След като излязох на повърхността и отметнах косата от очите си, видях ухиления Джей Джей.

— Кретен — извиках и плиснах вода в лицето му.

Той само се усмихна, погледна към сутиена ми и ми смигна. Имаше късмет, че е с гръб към Дрю, който в момента опитваше да демонстрира, че може да убива с поглед.

После ми хрумна нещо. Доплувах до Джей Джей и прокарах ръка по бицепса му, но като забивах нокът в кожата му.

— Имаш такива големи мускули — казах му, а той бавно зина от изумление. Приближих се и плъзнах ръка на врата му. После прошепнах в ухото му: — Но брат ми е още по-голям и ще му хареса да ти скрита задника.

Преди да осъзнае какво се случва, аз обгърнах шията му с две ръце и го потопих с всички сили под водата. Когато се появи отново, кашляйки, беше посрещнат от бурен смях.

— Изненадваща атака — казах му невинно.

Погледнах към Дрю, вече беше ухилен до уши. Доплува до мен и хвана главата ми в ключ.

— Казвал ли съм ти, че си най-страхотната сестра в целия свят? — попита ме и побутна главата ми с юмрук.

— О, Дрю, престани! — извиках аз, докато се опитвах да се отдръпна от кокалчетата му.

Той се засмя и ме пусна.

Джей Джей най-сетне беше спрял да кашля и се обърна към мен.

— Много си коварна — рече с усмивка, — но да знаеш, че определено мога да победя брат ти.

— Както го победи на играта, а Зандър пък го победи в състезанието по задържане на дъха, нали?

— Хей! — извика Зандър. — Аз имам астма!

Джей Джей сви рамене и отвърна:

— Просто искахме да му спестим срама.

Зандър изглеждаше ужасен.

— Чакай, това не е вярно! Аз не съм казвал...

Но Дрю не му обърна внимание.

— Това предизвикателство ли е? — попита той със светнали очи.

— Абсолютно. Пилешки бой. Два от три опита.

— Не ми трябва три опита, но добре — съгласи се Дрю. — Ако спечеля, ще признаете, че съм по-силен, по-хубав и въобще много по-талантлив от „Хартбрейкърс“ — рече той ухилен. Алек го изгледа с извита вежда. — Без Алек, разбира се — извини му се Дрю. — Той е готин.

— Добре — отвърна Джей Джей и кимна в съгласие. — Но ако аз спечеля, ще получа целувка от Стела.

Аз изсумтях, защото знаех, че Дрю никога няма да се навие на това. Но тогава от устата му излезе възможно най-шокиращата дума.

— Дадено — рече брат ми и посегна да стисне ръката на Джей Джей.

— Хей! — извиках, ядосана, и плиснах вода към Дрю. — Не можеш да ме предлагаш като някаква мръвка. Няма да го целувам!

Погледът ми се стрелна към Оливър за част от секундата и сърцето ми забумтя, защото видях, че той също не е доволен от ситуацията.

— Няма да го целуваш — рече Дрю уверено, — защото няма да загубим. Сега ела тук. — Водата се втурна нагоре по шията му, когато той се потопи, за да мога да се кача на раменете му. Положението ставаше сериозно.

Аз се приближих неохотно до него и се качих на раменете му, като малко дете на раменете на баща си. Дрю се изправи и аз се издигнах от басейна, а от мен се стичаха струи вода.

— Ако загубим — предупредих го, — ти ще ми плащаш терапията.

Брат ми хвана здраво краката ми.

— Стела, кога сме губили?

— Никога — отвърнах през зъби.

Алек, който беше с размерите на Джей Джей, беше твърде едър, за да се качи на раменете му, а Оливър отказа да участва, затова след няколко секунди пред мен се издигна Зандър.

— Никакво хапане, драскане, дърпане на косата или удари в топките — изрецитира Зандър правилата, докато се взира в него.

— И не пипай сестра ми — добави бързо Дрю.

Зандър се изчерви, но Джей Джей възрази:

— А какво друго да прави, щом не може да я докосва? Да я издуха от раменете ти?

— Ще може ли вече да приключваме? — намесих се аз.

— Стела, знам, че съм адски секси, но трябва да потърпиш — каза Джей Джей и ми прати въздушна целувка.

Не му обърнах внимание, опитвах се да измисля как да победи Зандър. Той беше кльоцав и без очилата не ни виждаше добре. Но имаше дълги пръсти, с които лесно щеше да ме стисне здраво за китките. Изглежда, трябваше да се опитам да го блъсна право в гърдите, преди да е докопал ръцете ми.

— Хайде, давайте знак — настоя Зандър. — Стела изглежда, сякаш има намерение да ме убие.

— Готови, старт! — извика силно и ясно Алек.

Ако не бях така съсредоточена върху Зандър и Джей Джей, може би щях да се шокирам от количеството думи, които излязоха от устата му.

Дрю и Джей Джей започнаха да обикалят един около друг, никой не бързаше да нанесе първия удар.

— Според теб колко време ще отнеме? — попита ме Дрю. Знаех, че се е ухилил. — Две минути? Една?

Аз се взирах в Джей Джей.

— Десет.

— Десет? — обърка се Дрю.

— Секунди — отвърнах уверено, забих пети в ребрата му, сякаш пришпорвах кон, и той се хвърли веднага напред.

Ръцете ми се стрелнаха и блъснаха Зандър в гърдите, преди той да успее да реагира. Гледах сияеща как размахва ръце, докато с Джей Джей се стоварваха във водата. Първа точка, оставаше още една...

— Зандър, какво стана, по дяволите? — извика Джей Джей, щом се появи на повърхността.

— Съжалявам — отвърна Зандър, опитвайки да избърше водата от очите си.

— Е, гледай да не става отново — избуча Джей Джей и се потопи пак, за да може той да се качи на раменете му.

Алек даде начало на втори рунд усмихнат. Когато каза „старт“, Джей Джей се втурна напред, а бистрата синя вода се задипли покрай кръста му и след него се образува нещо като килватер.

Макар и пребледнял от притеснение, този път Зандър беше готов да посрещне атаката ми. Аз го блъснах, за да срутя кулата им, и пръстите му стиснаха китките ми в желязна хватка. Опитах да се освободя, но не можех.

— По дяволите, по-силен си, отколкото изглеждаш — признах аз, докато се мъчех да се откопча от него.

— Благодаря.

— Зандър, концентрирай се — изрева под него Джей Джей.

С подновена увереност, Зандър сбърчи чело и стисна още по-здраво. После започна да дърпа.

— Хайде, Стела — извика тревожно Дрю. Пристъпи напред, за да запази равновесие и да не се изплъзна от врата му.

На лицето на Зандър се появи коварна усмивка, после рязко ме дръпна настрана с всичка сила. Стомахът ми се сви, когато се стоварих с плясък във водата. Случи се толкова бързо, че Дрю дори не падна; Зандър ме беше издърпал от раменете му.

— Ето така се прави, момчета — злорадстваше Джей Джей. Зандър посегна надолу, удариха юмруци и устните му се извиха в лека усмивка.

Въздъгнах и погледнах към Оливър, който седеше на ръба на басейна; очите му пробиваха дупки в главата на нищо не подозирация Джей Джей. Аз отметнах косата от лицето си и заплувах към брат ми.

— Някой да има ментови бонбони за свеж дъх? — извика Джей Джей.

С Дрю не му обърнахме внимание.

— Какво стана? — попита ме той.

— Зандър има вендузи на ръцете. Не можах да се освободя — отвърнах. В стомаха ми се оформяше възел. Който спечелеше следващата битка, печелеше играта, а аз нямах никаква представа как да надвия Зандър. Вече го бях изненадала в първия рунд и не успявах да измисля други стратегии.

— Имам идея — каза Дрю и се наведе да шепне в ухото ми.

Когато ми обясни плана си и се отдръпна, аз го изгледах със съмнение.

— Сигурен ли си, че ще стане?

— Довери ми се. Няма да те оставя да паднеш. — Той стисна ръката ми и у мен се разля увереност.

— Хей, губещите, ще побързате ли? — подразни ни Джей Джей. Дори със Зандър на раменете, той подскачаше от крак на крак от нетърпение. — Уморих се да чакам. Да не искате да умра от старост?

— Много задобряваш в обидите — каза Оливър сухо и извъртя очи към Джей Джей.

Дрю клекна във водата и аз се качих на раменете му, решена да победим. С периферното си зрение видях как Оливър се плъзна в басейна и заплува към нас, за да вижда по-добре.

Алек пак извика:

— Готови, старт!

Джей Джей отново атакува бързо, но Дрю беше по-бърз и отстъпи назад. Продължихме да танцуваме така, докато Джей Джей не се вбеси.

— Ще спрете ли да се държите като женки, нападайте! — настоя той и плесна водата с две ръце.

— Това ме обиди — погледнах аз надолу.

— А аз ще си получа целувката — погледна ме той с блеснали очи.

— Няма начин — обади се Дрю.

— Джей Джей — извика Зандър, — мисля, че си невероятен суперподлец.

— А ти си моят подъл помощник — отвърна Джей Джей и Зандър се намръщи.

Брат ми ме потупа по глезена, сякаш да попита дали съм готова, и аз стиснах ръката му в отговор.

Дрю се понесе напред, за да се сблъска с отбора на Лошите, а ръцете на Зандър бързо полетяха към китките ми. Престорих се, че се боря с него за миг, после Дрю пусна левия ми крак и уви плътно свободната си ръка около десния. Аз изритах и стъпалото ми се заби право в гърдите на Зандър. Китките ми се освободиха от хватката му и той плъосна във водата с вик на изненада.

— Измамница! Не може да се рита — извика Джей Джей, като ме сочеше. — Печелим служебно.

Оливър доплува до него и крадешком плъзна ръка на раменете му.

— Всъщност — каза той, като опитваше да скрие усмивката си. — Ритането изобщо не влиза в правилата. Те включваха топки, гърди, зъби, нокти и коса. Някакви въпроси?

Джей Джей се обърна към Алек, който само поклати глава и сви рамене.

— Все пак не е честно — възмути се Джей Джей.

Дрю ме остави да се плъзна от раменете му и заудря гърдите си триумфално, преди да ме награби в прегръдка.

— Нали ти казах, че няма да изгубим?

— Да, да — измърморих аз, но все пак му се усмигнах. После се обърнах към Зандър. — Добре ли си? Не те заболя, нали?

Той се ухили и поклати глава.

— Изобщо, но ми изкара ангелите.

Дрю няколко минути се разправя с Джей Джей, докато го накара да спази своята част от уговорката. Когато думите най-сетне излязоха от устата му, те представляваха смутено мърморене и Дрю едва не умря от смях.

Обаче след това Джей Джей се отпусна и се превърна отново във веселото момче, което беше.

— Трябва да призная — рече ми той, — че това беше страшен ритник. Едва не паднах!

— Благодаря — отвърнах, докато подскачах из водата, — но идеята беше на Дрю. — Брат ми размаха ръка в театрален жест и се поклони дълбоко.

— Вие май сте откачени — каза Джей Джей и за миг си помислих, че наистина ни е бесен, — но от много време не съм се забавлявал така. — Ухили се широко и аз веднага му върнах усмивката. Странно, но се чувствах по същия начин.

— Значи, ще има още пилешки бой? — предложи Зандър.

— Определено — отвърнаха в един глас Джей Джей и Дрю.

ГЛАВА 7

Когато излязохме от асансьора, Арън изгледа неодобрително Оливър.

— Къде бяхте? — попита той.

Вече се бяхме изморили от играта, затова оставихме момчетата и се върнахме в апартамента.

— Извинявай, Арън. Изгубихме се — каза Оливър с усмивка.

— Къде? В някое езеро? — попита саркастично Арън и ни огледа.

— Много беше голямо — отвърна Оливър и разпери ръце, за да покаже колко точно. — Сигурно беше голямо като океан. Залутахме се в средата, имаше и един голям октопод и отровни водорасли. Едва не се удавих, защото ми се схвана бедрото, но Стела ме извади на брега. Беше невероятна спасителна акция, макар че, за нещастие, не се наложи дишане уста в уста.

— Отровни водорасли, значи? — отвърна Арън, когато влязохме в апартамента и Оливър затвори вратата.

— Няма ли да иде да ги търси при басейна? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Сигурно.

— Значи, и те ще трябва да се върнат? — попитах, чувствах се виновна. — Не исках да им разваляме забавлението.

Оливър хвърли мократа си кърпа на един стол.

— Това, че знае къде са, не означава, че ще ги накара да излязат от там — каза той.

— Сигурен ли си? — Потърквах ръцете си, за да се стопля. Бях оставила дрехите си до басейна и внезапно си спомних, че съм само по сутиен и пликчета, увита с една малка кърпа. Беше студено.

— Не се тревожи — отговори той. После посочи по коридора към една стая, вероятно беше спалнята му. — Искаш ли да се преоблечеш?

Замръзвах, от косата ми капеше вода и до краката ми се събираше малка локвичка.

— Ще е чудесно.

Когато Оливър се върна, беше облечен със спортни шорти и обикновена бяла тениска. Подаде същите шорти и на мен и къс черен потник. Вдигнах вежда, когато го взех от ръцете му.

— Съжалявам — каза ми Оливър и леко се изчерви. — Това беше най-малката дреха, която намерих.

— Е, предполагам, че не бива да съм придирчива — отвърнах и свих рамене. Когато свалих кърпата, за да облека потника, Оливър се обърна настрани. Аз напъхах ръце в дупките и бързо го навлякох. Въпреки че според него беше малък, на мен ми стигна доста под кръста. Поех дълбоко дъх и вдишах миризмата на Оливър: на перилен препарат и канела. Беше странна комбинация, но хубава и аз се усмихнах. Оливър се закашля — ням въпрос дали вече съм готова.

Смутена, намъкнах шортите и навих няколко пъти ластика.

— Готово — казах, когато издърпах оплетената си коса от потника. Оливър се обърна и се вгледа в мен.

— Какво? — попитах.

Той поклати глава.

— Нищо. Е, какво искаш да правим?

— Не знам. — Пристъпих към дивана, право в локвичката, която се беше събрала под мен, подхлъзнах се и стомахът ми подскочи.

— Ей! — Ръцете му се стрелнаха и ме придърпаха към него, преди да изгубя равновесие. Адреналинът още бушуваше в мен, аз застигнах и зачаках сърцето ми да се успокои.

— Добре ли си? — попита той и се отдръпна леко, за да погледне надолу към мен. Още държеше ръцете ми и внезапно аз усещах единствено че сме съвсем близо, гърдите ни бяха само на няколко сантиметра разстояние. Оливър сигурно забеляза това, защото бързо ме пусна и отстъпи от мен.

Аз потърках мястото на ръката си, където ме беше стиснал, и извърнах очи.

— Добре съм — после си поех бързо дъх, — но това беше смъртоносна хватка. Ти си като Хълк.

Той се усмихна.

— Страхотно. Хълк е любимият ми супергерой.

— Хълк ли? Наистина? Защо?
— Защото позеленява и си пръска дрехите. Това се казва мъж.
— Аз лично не предпочитам зелени мъже.
— Е, добре. Кой е твоят любим супергерой?
— Супергерои. Скуби Ду и неговата тайфа.
— Те не са супергерой. Дори нямат специални сили.
— И Батман няма, но се брои — отвърнах аз. — Освен това Скуби Ду винаги хваща лошия.
— Което е наистина изумително, като се има предвид, че са група загубеняци.
— Господи, Оливър! Вземи си думите обратно! — Никой нямаше да обижда Скуби Ду.
— Стига де, това филмче е от седемдесетте. Виж например буса им, Загадъчната машина. Истинска хипария, а Шаги и Скуби винаги са гладни, като след напушване.
Запуших уши.
— Съсипваш любимото ми детско филмче!
Оливър се засмя силно и от сърце и се хвана за корема с две ръце.
— Извинявай, извинявай — рече той, докато се успокояваше. — Спирам.
— Твърде късно — отвърнах и се тръшнах на дивана. — Вредата е нанесена.
— Може ли да ти се реванширам? — попита Оливър, щом седна до мен. — Искаш ли да гледаме любимия ти филм?
Кимнах. Гледането на филм беше приемлива и лесна дейност.
— Добре, но да не е с ужаси. Мразя филми на ужасите.
Оливър се засмя.
— Вече категорично те обявявам за бъзла.
— Така ли? — вдигнах вежди аз.
— Аха — отвърна той и се примъкна към мен. — Обзалагам се, че мога да позная твоите три най-любими филма.
— Да ги чуем — казах и скръстих ръце на гърдите си.
— Първо „Тетрадката“^[1]. Всички момичета харесват „Тетрадката“. Той е лесно смилает. — Оливър уверено се протегна и отпусна ръка на раменете ми.
— Добре, следващият — отвърнах, без му да кажа дали е прав.

— Следващият е „Титаник“, защото Джак е точно момчето, което всяко момиче иска.

— Защо?

— Защото показва, че ако наистина обичаш някого, ще направиш всичко за него. Искам да кажа, че той знае, че не може да има връзка с Роуз, и все пак не спира да се бори за нея, и накрая умира за нея. Да не споменаваме, че го играе Леонардо ди Каприо.

— Падаш си по Лео? — подразних го аз и го мушнах с пръст в гърдите.

— Малко е старичък за мен.

— Е, добре — отвърнах със смях. — Последният филм?

— Определено нещо на „Дисни“. — Той потърка брадичката си. — Момчетата обичат „Дисни“. Предполагам, че е „Пепеляшка“.

— Нима? — Той бъркаше тотално, но обясненията му бяха забавни.

— Защото вие, момчетата, харесвате чаровния Принц, рицаря с блестящи доспехи — каза той и поклати глава, за да покаже, че това са пълни глупости.

— Ясно. — Скривах усмивката си.

— Е, как се справих? — Той изправи гръб на дивана и зачака да чуе дали е познал.

— Никога не съм гледала „Тетрадката“. „Дяволчетата“ е най-най-любимият ми филм.

Оливър се смръщи за секунда, после се усмихна.

— Е, добре де, значи, съм познал два от три, нали?

— Вторият ми любим филм е „Интервю с вампир“. Брат Пит е много по-готин от Лео и освен това той е истински вампир, а не блестящо конте.

Странно, но Оливър сякаш не се разстрои, че не е познал още един филм. Но леко се наежи, когато казах, че Брат Пит е готин.

— Е, тогава коя е любимата ти знаменитост? — попита той, за да смени темата.

Сбърчих чело, докато обмислях въпроса. Трудна работа, защото готините типове бяха твърде много.

— Ами дааа — казах накрая въодушевена. — Джо Манганиело. Три думи: мус-ку-ли! Той играе невероятно секси върколак в „Истинска кръв“.

— Какво? — Оливър притисна ръка до сърцето си. — Върколак? А къде останаха симпатичните тийн звезди?

— Ако имаш предвид себе си, не знам — отвърнах аз и потиснах изсумтяване.

— Е, добре де. — Скръсти ръце на гърдите си. — Кой е последният филм?

— Ако трябва да избирам от филмите на „Дисни“, ще е „Херкулес“. Или „Мулан“. Той е суперяк.

Оливър поклати глава.

— Божеее, нямам никакъв шанс с теб, нали?

— Защо говориш така?

— Е, твойт идеал за мъж е хибрид между вампир и върколак, който е бърз като буйна река и загадъчен като тъмната страна на луната.

Изкикотих се.

— И е син на Зевс — добавих, но предполагам, че Оливър заслужаваше известно поощрение, защото беше цитирал Мулан.

Той прокара ръка през косата си.

— А аз си мислех, че това, че съм в група, има някакво значение...

* * *

Накрая се спряхме на „Новинарят“, защото Оливър каза, че е неговият най-любим филм. Когато започнахме да гледаме, между нас имаше поне трийсет сантиметра разстояние, но някак лека-полека то изчезна: първо се смали до петнайсет, после до пет и накрая до нищо. Не помня дали някой от нас се движеше; сякаш по-скоро диванът се свиваше помежду ни.

Всъщност не обръщах особено внимание на филма — коляното на Оливър докосваше моето и аз чувствах много осезателно това. По целия ми крак се стрелваха тръпки.

Сигурно и той беше разсеян, защото след двацет минути се прокашля и попита:

— Та откъде каза, че си?

— Минесота — отвърнах и извих глава, за да го виждам. За първи път от началото на филма успях да се отпусна назад на възглавниците, защото разговорът ме разсея от факта колко близо сме един до друг. — Всъщност от Минеаполис, но се преместихме в Рочестър преди няколко години.

— Следващия уикенд имаме концерт в Минеаполис.

— Да, сестра ми много искаше да го види — отвърнах и тогава осъзнах, че Оливър може да попита защо говоря в минало време, затова бързо зададох въпрос: — Ами ти? Откъде си?

Той вдигна вежди, сякаш не можеше да повярва, че наистина не знам отговора на този въпрос, но очите му блестяха от вълнение. Феновете му сигурно знаеха всичко за него и вероятно той не водеше често подобни разговори.

— Джей Джей, Зандър и аз сме от Орегон. Израснахме заедно и сформирахме група в гимназията. — Оливър се усмихна, сякаш си спомни нещо забавно. — Казваше се „Инфинити енд Бионд“^[2].

— Харесва ми. — Ако попаднеш на група с такова име, определено щях да я чуя. — По-готино е от „Хартбрейкърс“. — Още щом изрекох това, осъзнах какво съм казала и се смръщих.

— Не го избрахме ние — отвърна той и леко изкриви устни. — Това беше идея на продуцентите. Явно искаха да се харесваме повече на тийнейджърките. — Произнесе натъртено „харесваме“.

Взирах се в телевизора, докато обмислях думите му. Винаги бях твърде критична към „Хартбрейкърс“ и бузите ми пламнаха, защото се зачудих дали не съм несправедлива. От думите на Оливър излизаше, че групата не избира сама имиджа си.

— Е, предполагам, че действа — отвърнах.

Без съмнение продуцентите са знаели какво правят, когато са сменили името на групата: „Хартбрейкърс“ бяха спечелили милиони тийнейджърки.

— Може би — каза Оливър и на лицето му бавно се появи усмивка. — Но аз винаги съм предпочитал да мисля, че моята прекрасна усмивка печели фенките. — Смигна ми и аз завъртях очи.

— Ако тримата сте израснали заедно, как срещнахте Алек? — попитах аз, за да сменя темата, преди Оливър пак да започне да се перчи.

— Всъщност чрез него получихме първия договор — каза той. — Алек е от Калифорния и баща му е изпълнителен директор на „Монго Рекърдс“. Алек винаги е искал да стане музикант, но баща му смятал, че това не е за него. Един ден Джей Джей получи имейл от Алек, казваше, че харесва нашата музика. Открил ни в Ютюб и обещавахе, че ще ни срещне с продуцент, ако го приемем за четвърти член на групата. Затова ние...

— Чакай малко — прекъснах го. — Да видим дали съм разбрала. Алек е писал на напълно непознати с молба да го приемете в групата? — Нямахше начин. Едва познавах Алек, но вече бях наясно, че е твърде срамежлив, за да направи нещо така напористо.

Оливър кимна.

— Изненадващо, нали? Мисля, че любовта му към музиката е надделяла над страха.

— Еха, браво на него!

— Нали? Е, ние много се развълнувахме от неговия имейл, но не бяхме сигурни дали да го приемем в групата. Дори не знаехме дали може да пее. Затова му казахме, че искаме да се срещнем и да видим как се справя. Алек долетя в Орегон на следващия ден. Не само че можеше да пее, но и свиреше на бас, което беше идеално, защото и двамата със Зандър свирим на соло китара, а Джей Джей е на ударните. Всичко си дойде на мястото — завърши разказа си Оливър.

Беше се втренчил в телевизора, но по леката усмивка на лицето му и неவிждащите очи разбрах, че е на друго място, в спомените. След няколко секунди той поклати глава и ме погледна. Устните му пак се изкривиха в усмивка, пресегна се и ме придърпа към гърдите си. Това беше много дързък ход, който само уверено момче може да направи, и Оливър не се поколеба. Раменете и гърбът ми се сковаха и аз внезапно започнах да усещам как се издигат и спадат гърдите му с дишането. Беше твърде интимно да положи глава на тях, сякаш бяхме истинска двойка, но не можах да се накарам да се отдръпна.

— А липсва ли ти? — попитах, за да се разсея някак.

Дишането ми се ускори и се надявах той да не забележи това.

— Кое?

— Не знам, това преди?

— Имаш предвид анонимността? Разбира се. — Усетих нещо в гласа му и извих глава да го погледна. Взираше се покрай мен, потънал

в мисли, после се смръщи. — Но никога не бих се върнал. Никога — добави яростно.

Кожата по кокалчетата на пръстите му побеля, защото сви ръка в юмрук, и аз прехапах устна, не знаех какво да кажа. Не мислех, че ми е ядосан, но нещо го беше разстроило.

— Извинявай. Не исках да любопитствам.

— Няма нищо — отвърна той по-меко.

Но явно беше приключил с приказките, защото насочи вниманието си отново към филма и аз се напрегнах още повече. Осъзнах, че стаявам дъх, когато започна да описва с палец малки кръгчета по ръката ми. По някаква причина това ми подейства успокояващо и малко по малко дишането ми се нормализира и аз се сгуших до него. Точно когато се отпуснах съвсем и насочих вниманието си към филма, той се изсмя и аз усетих как се разтърси до мен. Килнах леко глава назад и го погледнах крадешком. Бузите му бяха порозовели и очите му сияеха, когато се смееше.

Сигурно усети погледа ми, защото сведе очи надолу и срещна моите. Устните му бавно се разделиха и аз усетих как топлина залива цялото ми тяло. На екрана някой крещеше нещо, но аз бях твърде погълната от Оливър, за да се обърна към телевизора. Той ме гледаше така, че ми се прииска да се притисна още повече в него, и от тази мисъл се изчервих. Смутих се и внезапно изпитах нужда да извърна очи, да се фокусирам върху нещо друго, но щом го направих, Оливър ме хвана нежно за брадичката. Обърна главата ми, за да го погледна, и тогава се наведе и докосна с устни моите.

Този мимолетен контакт ми беше повече от достатъчен. Нещо в мен лумна и вместо да изчакам Оливър да продължи целувката, аз го прегърнах през врата и го придърпах към себе си. Бях целувала момчета, но никога не бях изпитвала подобно нещо — диво, лудо, пълна загуба на контрол. Когато Оливър ме издърпа в скута си, устата ми се отдели от неговата и аз започнах да целувам шията му. Той отпусна глава назад, изстена и започна да дърпа шортите си със свободната си ръка, докато се опитваше да се намести.

Входната врата се отвори с трясък.

— Стела? Оливър? Тук ли сте?

Когато гласът на Зандър отекна из целия апартамент, Оливър ме избута и се стрелна към другия край на дивана, сякаш внезапно бях

станала заразна. Аз седнах и започнах да си пригласявам косата.

— Ето къде сте били — каза Зандър, щом влезе в дневната.

— Здравсти — отвърна Оливър.

Изира го блестящо. Първо погледна приятелите си съвсем небрежно, сякаш не беше ги чул да влизат. После се прозя, изправи се и се протегна, като че ли се беше схванал от седенето, докато е гледал филма. Ако не беше певец, помислих си, от него щеше да излезе чудесен актьор. Грабна дистанционното и изключи филма точно когато останалите бяха подкарани в стаята от Арън. Зад тях се появи жена с къса руса коса.

— Арън извика Къртни — обясни Зандър.

Оливър присви очи към охранителя.

— Предател.

— Арън постъпи правилно — каза дамата, която явно беше Къртни. — Утре сутрин имаме интервю, а вечерта — концерт. Отдавна трябваше да сте легнали.

— Не сме деца, Къртни — възропта Джей Джей, но извъртя очи точно като малко дете и аз прикрих смеха си с покашляне.

— Така ли? — отвърна тя и сложи ръка на кръста си. — Замалко да ме заблудите. Арън не биваше да ми се обаждат посред нощ, за да въвеждам ред. Аз съм ваш мениджър, а не бавачка.

Значи, тази мадама беше мениджърът на групата.

— Добре де, схванахме — измърмори Зандър. — Ще се държим прилично. Може да вървиш да спиш.

— Така ще направя — каза Къртни, — но вашият приятел трябва да си тръгва. — Тя посочи Дрю.

— Приятели — поправи я той. — Сестра ми идва с мен. — Той ме погледна красноречиво: „Няма начин да останеш тук сама“.

Къртни проследи погледа му към дивана. Въздъхна и се обърна към Оливър.

— И твоята приятелка ще трябва да си тръгва. — От начина, по който ме пренебрегна, заключих, че това се е случвало неведнъж и е почти нещо нормално.

— Добре — отвърна кротко Оливър.

За миг никой не помръдваше.

— Е, идвате ли? — попита Къртни и кимна към вратата.

Стомахът ми се сви, докато се изправях. Обърнах се към Оливър, но той не срещна погледа ми. Защо се държеше толкова странно?

— Бихме искали да се сбогуваме с приятелите ни — каза Алек и Къртни вдигна вежди, сякаш чакаше. — Насаме — добави той и скръсти ръце на гърдите си.

Къртни сви устни, преди да отговори.

— Добре, но не се бавете. Ще се видим сутринта. — Тръгна към вратата с Арън. Всички мълчахме, докато не чухме как вратата се затваря.

— Добре мина — измърмори Оливър.

Пъхна ръце в джобовете си и се огледа смутено.

Дрю започна да се сбогува.

— Беше страхотно, че се запознахме. — Дори изглеждаше малко тъжен, докато събираше нещата на Кара от масата. — Отново ви благодаря за автографите и за всичко останало. Това ще означава много за сестра ни.

— О! Добре, че ме подсети — каза Зандър, изчезна в една от стаите и се върна с плакат.

— Браво — каза Джей Джей, когато го видя.

— Ще излезе следващия месец в „Тайгър Бийт“ — обясни Зандър и ми подаде плаката.

Това беше снимка на всички момчета с костюми.

Погледнах към Оливър, който беше вдигнал ръце, все едно държеше невидима пушка. Очите му светеха от веселие и сякаш се вираха в мен от лъскавия плакат. Бонд, Джеймс Бонд.

— Още никой няма такъв — добави Джей Джей.

Взе плаката от Зандър и го остави на масата, за да напише послания за Кара в горния ляв ъгъл: „Честит рожден ден, Кара! Съжаляваме, че не се видяхме, но ти желаем невероятен рожден ден. «Хартбрейкърс»“.

* * *

И четиримата се подписаха с впечатляващи завъртулки. Аз винаги бях завиждала на подписите на знаменитости, защото

изглеждаха свършени и някак специални. Моят изглеждаше като написан от двегодишно дете.

Когато приключиха, Дрю нави плаката и го пхна под мишница. Вдигна ръка, прокара я през косата си, като стисна един кичур за миг и после поклати глава.

— Не знам какво да кажа. Много ви благодаря.

Разбирах как се чувства. Нямах думи, с които да изразим колко щастлива ще е Кара, когато види подаръка си, а и това беше нашето най-голямо желание. За нея щеше да е незабравимо и ние нямахме как да им се отблагодарим достатъчно за това.

— Няма защо — отвърна Оливър и му се усмихна, това бе една от онези усмивки за милион долара, с каквато ме обезоръжи и в „Старбъкс“, и аз стиснах зъби и извърнах очи.

Той протегна ръка на Дрю и преди да съм успяла да се разстроя от сбогуването, Зандър ме награби в мечешка прегръдка. Беше толкова по-висок от мен, че лицето ми се заби в гърдите му.

— Радвам се, че се запознахме — каза той, докато ми изкарваше въздуха. — Въпреки че яко ме изплаши в асансьора.

Отдръпнах се.

— Така ли?

Зандър намести очилата си и кимна.

— Беше много страховита.

Беше ред на Джей Джей да се сбогува.

— Сега ще получа ли целувка? — попита ме той и аз завъртях глава в отрицание. — Е, хубаво — отвърна и бързо ме млясна по бузата. — Тогава ще си я открадна.

После дойде Алек. Не знаех какво точно да му кажа, но нямахше нужда, защото той попита:

— Може ли да поговорим насаме за момент? — Лицето му бе напълно безизразно и не можех да разбера какво е намислил.

— Ами... да. — Какво толкова тайно искаше да ми каже?

Поведе ме към кухнята, за да не ни чуе никой.

— Извинявай — рече тогава. — Просто исках да те питам нещо лично.

Свих рамене и опитах да скрия внезапно обзелото ме притеснение.

— Давай.

— Ти винаги носиш този апарат — обяви той и посочи надолу.

Раменете ми веднага се отпуснаха. От всички вероятности, които бяха минали през ума ми, най-малко очаквах да се интересува от апарата ми, но нямаше проблем. Можех да говоря за фотография цял ден.

— Да. — Хванах апарата и прокарах пръст по бутоните.

— Защо? — Когато се смръщеше, между веждите му се появяваха две малки бръчици. Лицето му изразяваше пълна концентрация, сякаш се опитваше да разреши загадка.

— Защо ми харесва да снимам ли? — Отговорът ми прозвуча като въпрос, защото не бях съвсем сигурна какво ме пита.

Той се усмихна съвсем леко, но все пак това бе първата усмивка, която виждах на лицето му. Той се озари от нея, а обикновено буреносно сивите очи сега изглеждаха сини.

— Да, знам — рече, взирайки се в мен, — но ми се струва, че означава нещо повече за теб. Като... — Замълча, опитваше да намери подходящите думи. — Трудно ми е да дам добър пример, но както хората винаги носят някакво бижу и не го свалят. Не е само аксесоар, а източник на сила. Знаеш какво имам предвид, нали? — Докато говореше, усукваше жиците на слушалките, които висяха на врата му.

Примигнах, напълно смаяна. От самото начало бях разбрала, че Алек е мълчалив наблюдател, човек, който забелязва всичко. Не бях разбрала обаче колко е проницателен. Предположението му беше много точно, затова реших, че заслужава обяснение.

— Запалих се по фотографията точно по времето, когато Кара се разболя — казах му аз, в опит да намеря място, откъдето да започна. — Трябваше да съм силна заради нея, но беше много трудно. В един ден бях нормално момиче, а на следващия сестра ми умираше. Всичко това ме извади от равновесие, нали разбираш? Направо се сринах, защото бях гневна, страхувах се и изпитвах още много чувства, които не можех да проумея, затова просто започнах да снимам постоянно, всичко. Но най-вече Кара. Сякаш се опитвах да запечатам всеки наш момент заедно, в случай че... — Замълчах, не исках да довършвам изречението. Но историята се изливаше от мен като фонтан и аз продължих: — Не знам. Предполагам, че ми беше по-лесно да се скрия зад обектива. Вече ми стана навик да го нося навсякъде и се чувствам странно без него.

Настъпи тишина. Алек ме гледаше особено, после осъзнах, че е тъжен. Вдигнах ръка към устата си, защото от нея изскочи тиха въздишка. Не исках да му казвам това. Сякаш думите сами излязоха, без да се усетя.

Но в очите на Алек не виждах съжалението, с което вече бях свикнала през последните години. Той ме гледаше с разбиране, сякаш беше очаквал това. Беше разрешил сам загадката.

— Благодаря ти — каза ми тихо и спокойно и аз разбрах, че няма да повдигне повече темата. — Може ли да ти задам още един въпрос? Уверявам те, че не е толкова личен.

— Добре — отвърнах и стиснах апарата.

— Ще ми изпратиш ли снимките от тази нощ? — Държеше листче, на което беше написал имейла си. — Бих искал да имам копия.

— О... — отпуснах леко ръце. Взех листчето от него и казах: — Разбира се. Ще ги прегледам и ще ти ги изпратя до края на седмицата.

Алек ме дари с първата си широка усмивка.

— Благодаря. Много ще се радвам.

— Стела? — Оливър надникна в кухнята и ми се усмихна. — Ето къде си била.

— Честити на сестра си рождения ден от мен — каза Алек и излезе, за да мога да се сбогувам с Оливър. Макар че не го познавах добре, реших, че е наистина страхотно момче.

— Ще ѝ предам. — После той си тръгна и останах сама с Оливър.

Мълчахме и се гледахме. Накрая той прибра един кичур зад ухото ми.

— Радвам се, че ни покрещя.

— Аз... какво? — Това беше странно и объркващо сбогуване.

— В асансьора — обясни той. — Така никога няма да те забравя, нали? — Отворих уста, но не знаех какво да кажа. Голяма буца беше заседнала в гърлото ми, затворих уста. — Ще ми дадеш ли телефона си? — попита той.

— Телефонът ли? — попитах, но бръкнах да го извадя от джоба си.

Оливър го взе и започна да набира нещо.

— Това е моят номер. Моля те, не го продавай на таблоидите за баснословна сума — пошегува се той.

— Твоят номер? — Досега никое момче не ми беше давало номера си.

— Искам да ми се обадиш, става ли? — Той ми подаде телефона. — Обещаваш ли да ми позвъниш? — Кимнах, не можех да продумам. Оливър хвана ръцете ми, кожата му беше топла. Започна да описва с палец кръгчета по дланта ми, както беше правил, докато гледахме филма. — Господи, не знам как да се сбогувам с теб — въздъхна той.

— Тогава недей — отвърнах накрая, прегърнах го през кръста и го придърпах в прегръдка. Ръцете му плъзнаха по гърба ми и аз зарових лице в рамото му. Останахме дълго така, без да говорим, а после някой се прокашля зад нас. Обърнах се, видях брат ми на прага на кухнята и бързо се разделихме.

— Готова ли си, Стела? — попита Дрю.

— Да. — Макар че изобщо не бях готова. Когато се обърнах да тръгна след него, Оливър ме стисна за китката и ме дръпна назад.

— Помниш ли какво ти казах?

— Да продам номера ти за най-високата оферта?

— Моля те, обади се.

— Добре.

[1] Романтичен филм по едноименния роман на Никълъс Спаркс.
— Б.пр. ↑

[2] Infinity and Beyond — букв. „Отвъд безкрайността“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

На вратата се почука, беше баща ми.

— Здравсти, хлапе — каза той и се облегна на рамката.

— Здравсти — отвърнах, преди да се тръшна пак в леглото. От час тънех в мрачни мисли.

— Звучиш изморена. — Макар че не виждах лицето му, можех да си представя бръчките на челото. Той беше постоянно угрижен, откакто Кара се разболя.

Вечерта, когато се прибрахме, аз направо си легнах. Макар че бях изтощена, зяпах тавана чак до съмване, не можех да заспя. Едно момче ми беше в главата. Мама излезе преди шест, за да напазарува за любимите ястия на Кара и да я доведе от болницата. Обикновено можех да се излежавам до обед, но когато се върнаха, вече се бях отказала от съня. Измъкнах се от леглото, взех си душ и направих кана кафе.

— Цяла нощ не съм спала — казах му.

— Вълнуваш се, че Кара се прибира у дома?

— Да, нещо такова. — Избрах си едно място на тавана и започнах да го изучавам, с надеждата, че татко няма да усети лъжата.

Заради Оливър не можах да спя, не заради Кара. Той ми даде номера си и ме помоли да му се обадя. Дали днес щеше да е твърде скоро? Щях ли да изглеждам отчаяна? Може би трябваше да изчакам няколко дни. Но ако отложех прекалено, нямаше ли да реши, че не ме интересува? Само това ми беше в главата.

Бях ли ужасна сестра, защото мислех единствено за Оливър, а не за Кара? Всъщност дори не бях развълнувана, че тя се прибира у дома. Това не означаваше, че оздравява. Това бе просто малка пауза в лечението. Това означаваше, че тя ще е все същата, още болна. А ако исках нещо повече от всичко, дори повече от шанса да бъда отново с Оливър, то беше сестра ми да оздравее.

— С брат ти помагаме в кухнята. Майка ти приготвя закуска.

— Мама готви? — Седнах в леглото. Мама не беше голяма готвачка. Можеше да прави няколко лесни неща, но обикновено готвенето беше отговорност на татко.

— Опитва се. Вероятно ще трябва да ѝ помогна, преди палачинките да се станали на нищо. — Кара можеше да живее само на палачинки, затова не беше изненадващо, че мама се е заела с тях. Когато Кара бе у дома, кленовият сироп се превръщаше в отделна хранителна група.

— Бъркачинки — казах с усмивка.

— Да, не искаме бъркачинки — засмя се той.

Когато татко се обърна да излезе, Дрю надникна в стаята.

— Здравсти, Стела, Кара не спира да пита къде сме били два дни. Може ли да ѝ дадем подаръците още сега? — Той заподскача и аз разбрах, че няма търпение да види реакцията ѝ.

— Разбира се — отвърнах и станах от леглото. — Нека само събера всичко.

— Добре, в килера в коридора има торби за подаръци, ако решиш да ги опаковаш.

Грабнах една посипана с брокат подаръчна торбичка, сложих в нея нещата с автографите и тръгнах към кухнята. Дрю и Кара играеха карти на масата. Мама и татко бяха до печката и миризмата на палачинки изпълваше стаята.

— Стела! — извика Кара и потупа стола до нея.

— Здравсти, здрасти — усмигнах ѝ се аз. Кара все купуваше перуки и днес беше с много къса шик прическа и изглеждаш невероятно.

— Харесва ли ти? — Тя бухна леко изкуствената коса. — Мисля, че отразява бунтовния ми дух.

— Откога имаш бунтовен дух? — попита Дрю и я изгледа скептично. Кара не беше от най-кротките, но заради болестта си не бе имала възможност да нарушава правилата като всеки тийнейджър.

— Ами като начало вече видях два пъти картите ти. Ще е много мило от твоя страна, ако играеш дама купа — отвърна тя невинно.

Аз се засмях и седнах до нея. Мама се обърна, щом ме чу. Имаше брашно по косата и лицето.

— Добро утро, скъпа — каза тя с усмивка. — Искаш ли палачинка?

— Не знам — отвърнах, като опитвах да не се засмея. — Ти ли ги правиш?

— Не — мама размаха шпатулата към мен. — Баща ти пое нещата. Мърмореше нещо за бъркачинки.

— Добре, ще искам една.

— Благодаря за обичта и подкрепата — отвърна мама. Все пак извади чиния от шкафа и татко прехвърли в нея една съвършена златиста палачинка. Кленовият сироп и портокаловият сок вече бяха на масата, затова мама взе само вилица, преди да сервира закуската пред мен.

— Благодаря, мамо — отвърнах весело и забих вилицата в палачинката.

— Това за кого е? — попита Кара, когато най-сетне забеляза подаръчната торбичка.

— О, тате, много е вкусно — казах аз с пълна уста. Преглътнах, оставих вилицата и се обърнах към Кара. — Вероятно е за една любопитна сестра.

— Ооо! — възкликна тя и закърши вежди от въодушевление.

— Това е подаръкът за рождения ти ден — добави Дрю.

— А дали една любопитна, но невероятно очарователна сестра ще може да си отвори подаръка? — попита Кара.

— Предполагам.

Кара ахна и плесна с ръце. Когато бутнах торбата по масата към нея, Дрю застина в очакване. Кара щеше да откачи от радост.

Тя извади първо тениската от турнето. Разгъна я и се усмихна.

— О, благодаря ви. Обожавам „Хартбрейкърс“.

Личеше си, че опитва да е мила, въпреки че ѝ подарявахме тениска, каквато вече имаше.

— Няма защо — отвърнах. — Кога направи тази дупка на ръкава?

Кара сви рамене.

— Ами, тя е там от... — Замълча внезапно и преметна ръкава, за да види дали това наистина е нейната тениска. После ни изгледа смръщена. — Не разбирам. Защо ми подарявате моята тениска?

— Защото е подобрена — отвърнах с усмивка.

Тя ме изгледа неразбиращо, после нещо прищрака в главата ѝ.

— Няма начин! — възкликна изумена и обърна тениската, за да я огледа. С черен маркер на нея бяха изписани имената на момчетата.

— О, господи божичко! — изпищя Кара. — Това е невероятно. Не, повече от невероятно. Това е като Коледа на стероиди! — Беше толкова развълнувана, че не знаеше какво да направи. Първо притисна тениската до гърдите си, после реши да я облече върху нейната.

— Толкова съм ви благодарна — обърна се тя към нас. Сякаш щеше да се разплаче. — Вие определено печелите състезанието за подаръци тази година.

— Още не си ги видяла всичките — изтъкнах аз.

— Ама още ли има? — Тя зарови в торбата и пищеше от радост всеки път, когато измъкваше още нещо с автографи.

— Този не го помня — каза, когато разви плаката, който Зандър ни беше дал.

— Още не са го пуснали — отвърна Дрю. — Зандър каза, че ще излезе в следващия брой на „Тайгър Бийт“.

— Той ли ви го даде? — възкликна Кара и очите ѝ буквално изскочиха от главата. — Говориш, сякаш го познаваш.

За миг ми се стори, че Дрю е забравил, че говорим на Кара, иначе казано, на Лудата фенка на „Хартбрейкърс“.

— Ами да, помотахме се с тях в събота вечерта.

Следващите няколко часа Кара ни подложи на разпит относно „Хартбрейкърс“. След като Дрю спомена, че сме се били помотали с групата, тя ни принуди да разкажем най-подробно за пътуването. Като наказание за издънката, аз оставих Дрю да говори. Докато ѝ описваше случилото се, тя преглеждаше снимките на апарата ми. Бях запечатала почти цялата нощ; имаше снимки как Оливър готви, снимки от басейна, видео от единия пилешки бой и снимките, които бях направила на Оливър в „Старбъкс“.

— Е, кой е с най-хубавите очи? — попита Кара, докато гледаше видеото за десети път.

Дрю вдигна вежда.

— Наистина ли мен питаш за това?

Кара остави апарата, облегна лакти на масата и подпря глава на дланите си.

— Според мен е Джей Джей — рече тя замечтано.

— Ами не знам — извъртя очи Дрю. — Аз клоня повече към Алек.

— А ти какво мислиш, Стела? — попита Кара, все още загледана в пространството. Моите мисли веднага се насочиха към Оливър, но не смятах да ѝ казвам това. От години се опитваше да ме убеди, че „Хартбрейкърс“ били „много яки“, и сега нямаше начин да призная, че е била права.

Дрю се ухили.

— Тук всичко е ясно — каза той и изписа с пръсти сърчице във въздуха.

— Млъквай! — изсъсках аз и го изритах подмолно в пищяла.

— Ей, Стела! — възкликна той и потърка крака си. — Заболя ме.

Кара се изтръгна от мечтанието си и се обърна към мен.

— За какво говорите вие двамата?

— За абсолютно нищо — излъгах аз и се извърнах, за да не види поруменелите ми бузи.

— Глупости — изкашля се Дрю.

— Още един ритник ли искаш? — заплаших го аз.

— Ясно, казвайте веднага — нареди Кара и затрака нетърпеливо с маникюрите си по масата. Аз изгледах кръвнишки брат ми, предизвиквах го да каже нещо. — Стела? — настоя Кара.

С Дрю мълчахме и продължавахме играта на вълчи поглед. Накрая той сведе очи. Реших, че съм победила, и за миг тихичко тържествувах, но тогава той се ухили коварно.

— Оливърперидаденомерасинастела! — избърбори толкова бързо, че думите се сляха и аз едва ги разбрах, а когато загреях, той скочи от стола си, за да избегне ритника ми.

Кара се изкикоти.

— Не, стига де, за какво говорите?

— Моля те, Стела, обади ми се — започна да ме дразни Дрю.

Аз стиснах зъби.

— Ще те убия!

— О, боже господи! — каза бавно Кара, гледаше ту него, ту мен. — Той не се шегува, нали?

И двамата мълчахме и това ѝ даде нужното потвърждение.

— Стига бе! Оливър Пери ти е дал номера си? Ти си такава късметлийка! О, господи, може ли да го видя? За не особено чевръст

човек, Кара направо се изстреля към джоба ми, където беше телефонът. Аз го извадих от джинсите си и тя го грабна светкавично от ръката ми. Когато започна да преглежда номерата, аз пернах Дрю.

— Къде е? — попита Кара. — Не ме лъжете, нали?

— Не — казах аз изчервена. — Пише „Момчето от «Старбъкс»“.

Кара бързо превъртя номерата и стигна до неговия.

— Еха. Наистина ли е неговият?

— Да — отвърнах, беше ми неловко. Кара се взираше и телефона ми, сякаш беше чудо от небесата.

— Е, обади ли му се? — попита тя. Виждах, че едва се удържа да не натисне бутона за повикване.

— Не.

— О, господи, добре де, тогава, когато му се обадиш, ще ми разкажеш всичко. Мислиш ли, че ще е тъпо да му кажа „здрости“? Знам, че не ме познава, но какво толкова. Нали знаете, че аз съм най-големият фен на „Хартбрейкърс“ — занарежда Кара.

— Разбира се, няма проблеми — отвърнах тихо.

Дрю усети смущението ми и промени темата, като пак се настани на масата с още една палачинка.

— Добре, да минем на нещо по-важно от един телефонен номер. Какво искате да правим на рождения си ден в петък?

Оформих с устни „Благодаря“, макар че това не го извиняваше.

За рождения ни ден исках да направим нещо съвсем просто, за да не се тревожим за Кара. Миналата година беше чудесно, защото прекарахме целия ден на плажа. Леля и чичо имаха къща на брега на океана в Северна Каролина и цялото семейство отидохме там със самолет и им гостувахме една седмица. Играхме на плажен волейбол и на фризби с братовчедите ни, Кара ни поощряваше отстрани, и плувахме в хладната вода. На закуска, обяд и вечеря ядохме диня и пиехме лимонада. Когато мръкнеше, палехме огън на брега и печехме бонбони под успокояващия като приспивна песен шум на прибоя.

— Може да идем на кино — предложи Дрю и сви рамене.

— Това е много скучно — изскимтя Кара и започна да върти телефона ми на масата.

Бях съгласна с нея, но не можех да измисля нещо, което да е хем безопасно, хем вълнуващо.

— Може да е приятно — казах бавно. — Излезе ли вече онзи трилър?

— Не обичам трилъри — възрази Кара и се обърна към Дрю. — А ти нали каза, че вече няма да ходиш на кино с мен?

— Какво?

— О, вярно — изсумтях аз. — Забрави ли премиерата на „Здрач“?

— Господи! — Дрю зарови лице в шепите си. — Не ми припомняй.

Кара беше така развълнувана от появата на филма, че завлече Дрю на среднощна прожекция, но не това беше най-лошото. Беше се облякла като Алис, а него накара да се издокара като Едуард. След филма той срещнал тайфата си от училище — цялото му лице било покрито с блестяща пудра.

— Изглеждахме съвършено — заяви Кара, припомняше си с удоволствие събитието.

— Сложи ми пудра на лицето — каза Дрю подразнено. — Приличах на идиот.

— Точно затова денят беше различен, нали? Мисля, че имам ваша снимка на компютъра си.

— Добре, няма значение — измърмори Дрю. — Няма да ходим на кино.

ГЛАВА 9

Не очаквах обаждане. Всъщност замалко да забравя телефона си на кухненската маса, когато тръгнахме за болницата.

Беше минала седмица от приключението ми в Чикаго, цели седем дни, откакто с Оливър се сбогувахме. Татко си взе отпуск и прекарвахме повечето време свити на дивана в дневната, където гледахме стари филми, или седяхме в кухнята и играехме на карти. На рождения ни ден си направихме пикник в един парк наблизо и гледахме фойерверките за Четвърти юли. Е, не беше като на плажа в Северна Каролина, но пак беше хубаво.

Тогава Кара се върна в болницата, за да продължи лечението си, а моят живот отново се върна към скучната рутина, отпреди да се сблъскам с най-известната момчешка група в света.

Или поне аз така си мислех.

Днес тръгнах за болницата сама — Дрю беше в Минеаполис, за да се запише за семестъра. Кара задряма малко преди новините, но аз не смених канала. Започнах да преглеждам една от книгите, които мама беше взела от библиотеката за нея, и наострих уши. Една малка частица от мен искаше да чуе нещо за „Хартбрейкърс“ и Оливър.

Бях решила да не му се обаждам. Не че не исках, исках, но знаех, че нищо няма да излезе между нас. Той беше прочут музикант, а аз бях съвсем обикновена и скучна Стела. Бях получила своята нощ на Пепеляшка и не исках да съсипвам магията ѝ с разочарование. Като не му се обаждах, образно казано, аз затварях вратата пред Оливър Пери.

Но не се получаваше. Колкото и да се опитвах, не можех да спра да мисля за него и как се почувствах, когато ме целуна.

Когато телефонът ми иззвъня, книгата изхвърча от ръцете ми и падна на пода с пърхане на страници.

— Ало? — отвърнах тихо, защото не исках да събудя Кара. Хвърлих чантата си на креслото, за да разбере, че още съм тук, ако се събуди, и излязох от стаята, внимателно затваряйки вратата след себе си.

— Стела Самюълс ли е? — попита някакъв мъж.

— На телефона. — Болницата имаше фоайе за близките на пациентите и аз седнах на един протрит диван. С Дрю и Кара прекарвахме повече време тук, отколкото в нашата дневна.

— Скъпа! — възкликна мъжът и аз отдръпнах телефона от ухото си, за да не ме проглуши. — Толкова се радвам, че най-после говоря с теб.

— Извинете, но кой се обажда?

— О, колко съм глупав. Казвам се Пол Бакстър. Аз съм рекламният агент на „Хартбрейкърс“. Искам да поговоря с теб за снимките, които си направила на групата. — Веднага изправих гръб. Защо рекламният агент на „Хартбрейкърс“ ще се обажда за моите снимки? Кога изобщо ги е видял? — Ало, Стела?

— Да, извинете — прокашлях се и попитах: — Споменахте моите снимки?

— Да, да! Алек ми показва снимките, които си направила преди известно време.

— О, вярно — отвърнах, защото си спомних, че му ги бях пратила по имейла.

— Имаш талант. В снимките има нещо, което не мога да определя. Сякаш... — Той замълча и опита да обясни: — Предполагам, че ще ти прозвучи глупаво, но имаш дарба да улавяш енергията на момента.

Главата ми се изпразни напълно поне за три секунди. Похвалата на Пол беше така неочаквана, така невероятна, че не можех да я проумея. След това топлина се разля по крайниците ми и плъзна по цялото ми тяло като лозови ластари, накрая мозъкът ми най-сетне схвана. Рекламният агент на „Хартбрейкърс“ беше харесал работата ми?

— Стела, там ли си?

— Да — отвърнах пискливо. — Извинете, но сега съм много объркана. Дори не знам какво да кажа. Наистина ли харесвате нещата ми?

Чух го как се усмихна.

— Да пукна, ако лъжа. Ти си изключителна и точно затова искам да работя с теб.

Усетих как главата и гърдите ми някак олекнаха и не знаех дали ще припадна, или ще се понеса във въздуха. Той се майтапеше, нали?

Надявах се да си изкарвам хляба с фотография, но знаех, че не е най-реалистичната кариера на света. Ето защо бях решила да уча в колеж, преди да започна да преследвам мечтата си. Може би щях да завърша реклама или маркетинг и някак да опитам чрез тях да се върна към фотографията. Може би след четири години щях да открия съвсем нова страст и фотографията щеше да избледнее като просто едно гимназиално хоби.

Но предложението на Пол можеше да промени всичко. Внезапно мечтата излезе на преден план, по-близка от всякога. Как беше възможно? Гордеех се с работата си, защото означаваше много за мен, но никога не я бях смятала за добра. Не и като нещата на Бианка. Пол наистина ли искаше да наеме едно момиче без никакво професионално обучение?

Той премина направо към офертата:

— Моята работа е да създавам и управлявам имиджа на „Хартбрейкърс“. Мисли за мен като за мост между момчетата и публиката. Е, не е тайна, че има слухове за разпадането на групата. Някои казват, че между момчетата имало напрежение, а други, че от звукозаписната компания им оказват огромен натиск. Така или иначе, моята работа е да потуша тези слухове. Те са отровни, но колкото повече се опитвам, толкова повече се засилват. — Пол въздъхна и макар че никога не го бях срещала и дори още не бяхме завършили първия си разговор, се почувствах зле. Напрежението в гласа му ясно се усещаше, предишната веселост бе изчезнала, сякаш слуховете тровеха и него самия.

Защо, за бога, ми казваше всичко това?

— Звучи ужасно — отвърнах предпазливо, — но съм малко объркана. Мога ли да помогна с нещо? — Докато говорех, клатех глава, опитвах се да повярвам на думите, които излизаха от устата ми. Много неща се бяха променили след пътуването до Чикаго — преди седмица никога не бих предложила помощ на групата, която не можех да понасям.

Пол пак въздъхна, този път от облекчение.

— Всъщност можеш. Нито една от обичайните ми стратегии не проработи, затова обмислям една малко нестандартна идея. Кажи ми,

имаш ли опит с водене на блог?

— Не съвсем — признах аз. Преди време мислех да публикувам някои мои снимки в Tumblr, но не ми стигна кураж.

— Не се тревожи за това — рече той бързо. — При този проект няма да се занимаваме със слуховете, а ще се постареем да покажем на света, че „Хартбрейкърс“ са по-силни от всякога.

— Добре?

— Ти си успяла да уловиш групата в свободното им време, когато са били самите себе си.

— Просто се забавлявахме. Още не разбирам какво искате да направя.

— Стела, не помня откога не съм виждал момчетата толкова щастливи и искам това да продължи, то е безценно. Предлагам ти да водиш официален фотоблог за „Хартбрейкърс“. Ще снимаш групата в тяхното ежедневие и докато се забавляват и разпускат.

— Като снимките, които направих онзи уикенд ли?

— Точно такива. Освен това ще се занимаваш и с воденето на блога. Ще пишеш по нещо за всяка снимка, трябва да има кратко описание какво се случва. Разказвай за групата така, че феновете да имат чувството, че са споделили този миг с вас.

Замълчах.

— Но как ще направя още снимки?

— От това, което чух, ти бързо си се сприятелила с момчетата. Трябва само да бъдеш навсякъде с тях. Сигурен съм, че така ще се сдобиеш с достатъчно материал.

— Да бъда навсякъде с тях? Постоянно ли? — Как щеше да стане това, по дяволите? „Хартбрейкърс“ бяха всеки ден в нов град.

— Да, разбира се. Ще си с нас на турнето. Никога не съм правил подобно нещо, затова и двамата ще се учим в движение, но наистина мисля, че този подход ще е успешен. Какво ще кажеш? Предложението интересува ли те?

Поех дълбоко дъх.

— Малко е смайващо.

— Напълно разбираемо — рече бързо Пол. — Засипах те с информация и съм сигурен, че ти трябва време. Защо не помислиш няколко дни и после да се чуем?

— Това е добра идея.

Пол ми даде номера си, в случай че имам въпроси, и се разбрахме да се чуем в края на седмицата. След като затворих, се отпуснах към облегалката на дивана.

Главата ми се маеше. Току-що бях получила шанса на живота си, точно работата, за която бих убила. Устните ми се извиха сами в усмивка.

— Стела, професионален фотограф — казах аз. Изсмях се на тези думи, но когато ги произнесох на глас, вече ми се струваха по-истински. Някой искаше да ме наеме като фотограф. Не, не някой. А рекламният агент на „Хартбрейкърс“ искаше да ме наеме. — О, господи, трябва да кажа на Кара!

Скочих, пъгнах телефона в джоба си и излязох от фойето. Когато тръгнах по коридорите, се чувствах някак по-висока, по-едра, по-силна — готова да се справя с всичко. Но това чувство не трая дълго.

Когато стигнах до стаята на Кара, спрях. Преди месеци бяхме украсили вратата с наши снимки. Беше колаж още от детството: Дрю, Кара и аз с еднакви бебешки дрешки, първият ден в детската градина, ние тримата пред замъка на Пепеляшка в Дисниленд, ние тримата чакаме на спирката пред гимназията. Докато ги гледах, ме обземаше ужас.

Отдавна чаках такава възможност, шанс да бъда себе си, и тази работа беше повече, отколкото някога бях мечтала, но сега вълнението бе заменено от парализиращ студ, който бавно се изливаше от главата ми към краката. Не знаех защо изведнъж се почувствах толкова ужасно, но не можех да позволя на Кара да види, че съм разстроена. Преди да говоря с нея, трябваше да обмисля предложението на Пол.

Избърсах с ръкав сълзите в очите си и отворих вратата. Кара беше будна и седеше в леглото.

— Къде изчезна? — попита ме тя.

— Във фойето. Мама се обади. — Насилената усмивка на лицето ми потрепна, надявах се да не е забелязала.

— Наред ли е всичко? — попита ме тя и ме изгледа с присвити очи.

— Аха — отвърнах възможно най-ведро. — Защо да не е?

— Защото ме лъжеш.

— Какво? Не е вярно! — отвърнах бързо, но усетих, че се изчервявам. — Защо ще те лъжа?

— Ами защото току-що говорих с мама по телефона И знам, че не си говорила с нея — каза Кара и скръсти ръце. — Така че аз не знам защо, Стела. Ти ми кажи.

По дяволите! Усетих остра болка в гърлото си, която се засилваше с всяка секунда и ми стана трудно да преглъщам. Какво щях да кажа на Кара сега? Тя нямащо да се откаже. А щом научеше истината, аз нямаше да имам възможност да премисля всичко. Кара щеше да иска — не, тя щеше да настоява да приема работата.

— Кара — отвърнах аз и си поех треперливо дъх. — Може ли да не говорим сега за това?

— Е, ако ми го беше казала в самото начало, сигурно, но ти ме излъга, Стела. И единственото логично обяснение, което мога да измисля, е, че не искаш да ми кажеш нещо — рече тя, ноздрите ѝ потрепваха. После добави малко по-спокойно: — Какво толкова лошо може да е станало, че те е страх да го споделиш с мен?

В този момент тя звучеше така обезсърчена и посърнала, че усетих как цялата енергия изтича от мен. Стоварих се в креслото и се предадох.

— Днес ми се обади рекламният агент на „Хартбрейкърс“ — казах аз, взирах се в ръцете си, които стисках в скута си. — Предложи ми работа като фотограф на групата.

Отначало Кара не каза нищо, но после избухна:

— Стига бе! Сериозно ли? Това е невероятно, Стела. Това е идеалната работа за теб и... — Замълча. — Чакай. Не изглеждаш щастлива. Защо не изглеждаш щастлива?

Нямах правдоподобно обяснение. Тя беше права — трябваше да съм на седмото небе. Но аз знаех само, че когато си позволявах да си представя колко невероятно ще е да съм с групата и да превърна хобито си в потенциална кариера, ме обземаше ужасно чувство и стомахът ми се превръщаше в ледена топка.

Точно тогава ми хрумна, че не исках да кажа на Кара за работата не защото трябваше да помисля, а защото вече бях взела решение. Протяжна въздишка изскочи от устата ми и ръцете ми увиснаха.

— Защото — казах накрая, — не мисля, че ще приема.

Кара примигна.

— Ти луда ли си? — възкликна след малко и се отдръпна назад, сякаш бях казала нещо неппростимо. — Ти обичаш фотографията.

— Ще трябва да тръгна с групата на турне, а не мога да го направя — поклатих глава. Не знам защо, но усещах пърхането на тревога в гърдите си всеки път щом помислех за заминаване. — Ти си още в средата на лечението и...

— Да не си посмяла да довършиш това изречение — каза Кара със страховит глас. Настроението ѝ се промени стряскащо и аз се отдръпнах, когато тя ми се озъби.

— Какво? — попитах малко пискливо. — Защо откачи?

— Правиш го заради мен.

— Разбира се, че не — опитах аз да я успокоя. — Просто имам приоритети. В това няма нищо лошо.

— Приоритети, значи? — сопна се тя. — Стела, ти поставяш целия си живот на пауза.

— Мисля, че малко драматизираш.

— Така ли? — Тя вдигна ръце във въздуха. — Тогава защо се отказа да учиш?

Аз изсумтях.

— Нали не очакваше да си тръгна, когато ти пак си болна?

— Дрю го направи.

— При него е различно и ти го знаеш — казах аз и вдигнах за миг поглед към нея. — Той е само на час и половина път от тук. Аз ще съм в друг щат и няма да мога да ви виждам.

Главата ѝ клюмна и тя затвори очи, сякаш за да се овладее. Три дълги секунди изминаха, преди да ме погледне отново.

— Това наистина ли е толкова страшно? — попита ме тя почти шепнешком.

Почувствах стягане в гърдите.

— А за теб... а за теб не е ли страшно? — Наистина ли нямаше нищо против да замина?

— Не, не е — отвърна тя. — Имам новини за теб, Стели. Невинаги ще бъдем заедно и трябва да спреш да се държиш така. Само при мисълта, че ще пропуснеш такава невероятна възможност заради мен... — Тя поклати глава. — Нямам думи.

— Но трябва да ме разбереш, ако замина и нещо се случи...

— Спри! — извика Кара. — Ти не ме слушаш. Прави каквото искаш, но ако откажеш тази работа и после съжаляваш, сама ще си си виновна. Не мисля повече да съм ти извинение.

— Кара, моля те, не се дръж така. — Исках да я моля, да падна на колене и да я накарам да разбере, че не мога да го направя. Дори само като си помислех за това, се чувствах ужасно.

— Може ли да си тръгнеш? — каза тя и се извърна от мен. — Искам да остана сама.

Взирах се в нея, опитвах се да разбера как всичко се обърка така.

— Да, разбира се — казах накрая, гласът ми трепереше.

Взех си чантата и си тръгнах.

ГЛАВА 10

Нищо не можеше да заглуши натежалия от гняв глас на Кара в главата ми, но писъкът на вокала на „Байоник Боун“, Фреди К., който се носеше от уредбата ми, почти успяваше. Откакто си тръгнах от болницата, не спирах да мисля за скандала ни.

— СТЕЛА!

Долових движение с периферното си зрение, вдигнах поглед и видях Дрю. Той стоеше на прага на стаята ми и махаше с ръце, за да привлече вниманието ми. Изглеждаше вбесен и се зачудих откога ли стои там.

— Какво? — надвиках аз музиката. Дрю раздвижи устни, явно каза нещо, но не го разбрах. — Какво?

Той извъртя очи, втурна се през стаята, натисна един бутон на уредбата и пресече Фреди К. наред писък.

— Защо слушаш това нещо? — попита той, изкриви лице и завъртя пръст в ухото си.

Седях с кръстосани крака на пода, пред мен на килима бяха пръснати снимки отпреди година. Когато се преместихме в Рочестър, бях натъпкала всичко в кутии и сега ги подреждах по дати, за да се разсея.

— Успокоява ме — отвърнах, без да вдигам поглед от снимките. — Как беше в колежа?

— Забавно. Обиколих кампуса, взех си програмата. Такива неща — каза Дрю. — Ами ти? Как мина твоят ден?

Гърбът ми се скова.

— Добре. — Взех друга снимка и се вгледах в нея, за да не забележи смущението ми. — Нищо особено, обядвах с мама. Гледах Нетфликс.

— Стела, отбих се в болницата, преди да се прибера.

— О... — Оставих снимката на купчината с черно-белите и въздъгнах. — И тя ти е казала всичко?

Дрю скръсти ръце и се облегна на скрина ми.

— Абсолютно всичко.

— Значи, си дошъл да ми се караш? — Когато реших да се откажа от университета, Дрю ясно изрази неодобрението си. И ми го напомняше при всяка възможност, а аз имах чувството, че такава пак се е появила.

— Защо да ти се карам?

— Не знам — свих рамене. — Защото мислиш, че съм глупава?

— Не мисля, че си глупава, Ракетке.

— Но? — При Дрю винаги имаше „но“.

— Това те прави щастлива — посочи колекцията от снимки на пода. — Опитвам се да разбера защо би отказала работа, в която ще правиш онова, което обичаш.

Не му отговорих, поне не това, което искаше да чуе, и сведох очи.

— По-важно е да съм тук с Кара.

— Не — отвърна той така решително, че аз го погледнах. Отдръпна се от скрина и клекна до мен. — Не казвам, че Кара не е важна, но забрави за нея за секунда. Представи си, че не е болна. Би ли отказала работата?

Въпросът се стовари върху мен и аз затворих очи, сякаш за да избегна отговора.

— Защо това да има значение?

— Защото си задаваш грешните въпроси.

— Нима? — Отворих рязко очи. — И какви въпроси би трябвало да си задавам, Дрю?

— Запитай се от какво се страхуваш.

Притиснах длани към лицето си и поклатих глава.

— Как очакваш да отговоря на това?

— Трябва да приемеш работата. Иначе никога няма да разбереш.
— Стисна рамото ми и ме остави насаме с мислите ми.

* * *

Погледнах будилника и изстенах:

— О, стига бе!

Сграбчих възглавницата, бухнах я и се обърнах на другата страна в опит да намеря удобно положение. Минаваше полунощ и аз се опитвах да заспя, но умът ми работеше на пълни обороти и не ми позволяваше.

След скандала бях видяла Кара само веднъж. Отидох в болницата на сутринта, за да се опитам да изгладя нещата, но тя отказа да говори с мен, „освен ако — каза ми — не си дошла да ми съобщиш, че приемаш предложението на Пол“. Всъщност беше толкова бясна, че заплаши да не ми проговори отново, докато не приема работата. Не я бях приела, но и не я бях отказала. Въпреки това тя ме изгони.

Три дни по-късно още не знаех какво да направя. Трябваше просто да избира и макар че не бях нерешителен човек, всеки опит се оказваше неуспешен. За мен решенията винаги бяха прости: да или не, черно или бяло, пепси или кока-кола. Може би защото бях импулсивна, хвърлях се с главата напред и слушах сърцето си. Но какво трябваше да направя, когато сърцето ми искаше две напълно противоположни неща?

Запитай се от какво се страхуваш.

Въпросът на Дрю плаваше из главата ми и колкото и да се опитвах да го потопя, той не искаше да потъне, а се носеше по бурната повърхност на мислите ми с яростна решителност.

— По дяволите! — Отхвърлих завивката, когато осъзнах, че няма да заспя. Станах от леглото и стъпих на нещо остро — вероятно фиба — и от устата ми се изля доста цветиста реч.

Стаята ми се беше превърнала в кочина за последните три дни и това ме тормозеше. Включих лампата, примижах, докато очите ми свикнат със светлината, и почнах да подреждам напосоки. Колекцията ми с дискове, които обикновено живееха на купчина до уредбата, беше разпиляна по бюрото — бях ги разхвърляла, докато търсех „Байоник Боун“ вечерта. Отне ми няколко минути да ги подреда, както ми харесваше, най-любимите — най-отгоре, а после минах към дрехите. Скринът ми сякаш беше повърнал на пода. Не знаех кое е мръсно, затова помирихвах всяка дреха, сгъвах чистите и хвърлях останалите в коша за пране.

Действах трескаво, стрелках се из стаята като играчка на пружина, която всеки момент ще изгуби тяга. Когато най-сетне

изразходвах гнева си, по челото ми имаше пот, а стаята беше добила нормалния си вид.

— Стела? — Дрю отвори вратата на стаята ми, примигвайки на светлината. Не си направи труда да прикрие прозявката си. — Какви ги вършиш?

— Нищо. Събудих ли те? — Погледнах пак часовника. Беше два и седемнайсет.

Той кимна.

— Блъскаше чекмеджета и други неща.

— Извинявай. Заех се с предизвикано от безсъние почистване.

— Ужас. Мислех си дали... — Замълча и вдигна вежда. — Стела, да не си... събираш багажа?

— Багажът ли? — повторих смръщена. — Не. — После погледнах към леглото си и видях каквото бе видял и той.

На него имаше пет спретнати купчинки с най-необходимите дрехи: тениски, панталони, бельо и т.н.; в чантата на апарата бяха прибрани всички приставки, а той лежеше до нея; цветна колекция от сенки за очи и червила бе събрана в чантичката ми за грим на бели и черни райета; и накрая имаше торбичка, пълна с любимите ми бонбони. Сега ми трябваше само куфар.

— Ами аз... — Направо онемях, докато стоях там и усещах как сърцето ми блъска в гърдите. Как го бях направила, без да се усетя?

Дрю забеляза рязката промяна в настроението ми и пристъпи към мен.

— Хей, всичко е наред — рече той бързо и вдигна ръка. — Нямах нищо предвид. Просто ми стана любопитно.

— Не, не е наред — възкликнах аз и посочих нещата на леглото. — Как ще е наред, когато дори не съм осъзнала, че го правя? Не съм наред с главата, Дрю. Колкото повече се опитвам да взема решение, толкова повече се притеснявам и вече буквално усещам как сърцето ми бумти.

— Съжалявам — каза той и ме прегърна. — Просто дишай дълбоко.

Послушах го. Започнах да вдишвам и да издишвам. Първите няколко пъти бяха треперливи и изминаха минути, докато се успокоя. Притисках глава към гърдите му и чувах ритъма на сърцето му — концентрирах се върху него.

Накрая събрах кураж да измърморя в тениската му:

— Как изобщо ще го направя?

— Кое? — попита той и се отдръпна, за да ме погледне.

— Как ще си тръгна? Ще остана сама.

Дрю килна глава, сякаш не можеше да ме разбере, и аз се извърнах. Бях пропуснала един чорап, взех го изпод леглото и се концентрирах върху него. Дрю вероятно ме мислеше за глупачка, защото кой осемнайсетгодишен се страхува да напусне дома си?

— Знаеш ли — каза той, седна на леглото и ме дръпна към себе си. — И аз съм притеснен.

Преглътнах и го погледнах.

— Така ли?

— Да, за колежа.

— Наистина ли? — За какво имаше да се притеснява той? Щеше да е на час път от дома и щеше да се прибира всеки уикенд.

— Как иначе? Ами ако се окаже, че не съм достатъчно умен, или съквартирантът ми е някоя откачалка? И какво ще стане, ако не си намеря приятели и ме мъчи носталгия по дома?

— Тогава не отивай — казах аз, макар да знаех, че е смешно.

Дрю се засмя.

— Радвам се, че ще ида. Притесненията са част от преживяването. Просто трябва да вярваш, че ще е хубаво и ще си струва.

Това имаше смисъл, но някак все още не ме устройваше.

— Много се развълнувах, когато Пол се обади, но после си помислих, че ще трябва да се разделя с теб и с Кара, и се паникьосах. Винаги сме били заедно.

Дрю се усмихна.

— Тримата мускетари.

— Точно.

— Пак ще сме заедно — каза той и блъсна рамото си в моето. — Това, че ще сме на различни места, нищо не променя.

— Знам. — Взирах се право пред себе си.

— Дори да идеш на Луната. — Той вдигна кутре. — Обещавам.

Дрю беше прав. Притеснението ми да напусна дома беше само това — притеснение. Сигурно можех да се оправя с него, ако не беше ужасното усещане, от което не можех да се отърся.

Беше нещо подобно: Стоя на брега и гледам океана. Всичко е малко познато, може би защото си спомням брега на Северна Каролина. Слънцето ме огрява и колкото повече се потя, толкова повече искам да се съблека и да се гмурна. Но навсякъде по плажа има табели с предупреждения за мъртви течения. Да, водата изглежда съвсем спокойна, но макар че не мога да я видя, опасността е под повърхността, дебне и чака да ме отнесе.

Ето така се чувствах при мисълта да приема предложението на Пол; не можех да разбера съвсем какво ме тревожи толкова много — това беше мъртва зона, опасност под спокойната вода. Но знаех, че е там, и се страхувах, че ще се удавя в нея. Но пък да приемеш работа като фотограф не можеше да се сравни с плуването в опасни води. Нямах да умра, ако направех нещо за себе си.

Все се питах от какво се страхувам, но всеки път не успях да го видя. И това бе почти толкова плашещо, колкото и мисълта да замина. Дори ми беше трудно да мисля за него, така че оставаше само едно — да последвам съвета на брат си. Защото, ако не приемех работата, никога нямаше да разбера дали наистина нещо се спотайва под повърхността.

ГЛАВА 11

Нямах представа как изглежда Пол. Бяхме говорили само два пъти по телефона: първия път, когато се обади с предложението, и втория — когато приех. Въпреки това го познах веднага щом влязох във фойето на хотела. Седеше в едно от многобройните кресла и говореше оживено по телефона. Косата му беше тъмночервена и беше облечен със зелена риза и въпреки това, колкото и да е невероятно, цветовете не се биеха. Познах го по начина, по който се усмихваше и размахваше ръка; някак тези маниери си пасваха с гласа от телефонните разговори.

Когато се приближих, той сигурно също ме позна, защото очите му светнаха и затвори телефона.

— Стела, скъпа — възкликна Пол и стана да ме поздрави. — Толкова се радвам, че най-после се срещаме.

— Аз също. — Оставих куфара си. — Много се вълнувам.

— Прекрасно, прекрасно — каза той и плесна с ръце. — Трябва да си поговорим за много неща, но сигурно умираш от глад след полета. Защо не идем да хапнем? — посочи той към ресторанта на хотела.

Бях твърде нервна, за да закуся, а фъстъците в самолета бяха стари и гранясали, затова ги оставих на масичката, за да ги изхвърли стюардесата. Сега стомахът ми протестираше.

— Би било чудесно.

Бързо ни настаниха и след като погледнах менюто, реших да си взема закуска за обяд. Поръчах чинии с бъркани яйца, бекон, препечени филийки и голяма чаша портокалов сок, а Пол си взе пилешка супа. Начевах последната филийка, когато той избута купата и извади папка от куфарчето си. На нея с големи букви беше изписано името ми.

— Да видим какво има тук — каза той.

Вътре имаше документи, в които бяха описани професионалните ми задължения. Пол ми беше изпратил информация по имейла преди

няколко дни, но отново я повтори, за да е сигурен, че всичко е наред. Трябваше да изчета документите и да се подпиша на пунктираните линии. Когато приключихме, беше почти девет и аз едва си държах очите отворени. Денят бе изморителен.

— Извинявай, че те задържах толкова дълго — каза той, докато събираше всичко в папката. — Но вече се оправихме със скучната част и можеш да се концентрираш върху забавната. Вълнуваш ли се за утре?

— Всъщност съм малко притеснена — признах аз.

Не беше официален работен ден, но Пол беше уредил да съм с групата. Искаше да видя един техен ден на турне. Дори не беше нужно да снимам, ако не искам, трябваше само да отида навреме и да бъда с тях. Все пак стомахът ми се свиваше.

Да, бях решила да приема работата, но все още се притеснявах да започна нещо ново без Кара и Дрю. Освен това Оливър щеше да е там. Как ли щеше да се държи? При мисълта, че ще го видя на сутринта, храната, която току-що бях изяла, се разбунтува в стомаха ми.

— Не се тревожи — каза ми Пол. — Доколкото познавам момчетата, ще те накарат да се почувстваш като у дома си.

Това не ми прозвуча много успокоително — притеснявах се именно заради един от тях. Не знаех как да реагирам, затова се усмихнах и казах:

— Не се съмнявам.

След това Пол ми даде необходимата информация, да се регистрирам в хотела, и след двацет минути вече отварях вратата на стаята си. Включих осветлението, пузнах куфара и изритах с въздишка обувките си. Краката ме боляха и бях ужасно изморена, но исках да се приготвя за сутринта. Затова макар че леглото ме зовеше, аз се принудих да се изкъпя набързо и разопаковах дрехите си. Апаратът не ми трябваше, но все пак го извадих — нямаше да ходя никъде без него. Едва тогава, след като два пъти проверих будилника, си легнах.

Всеки мускул ме болеше от дългото пътуване и си мислех, че ще заспя веднага, но вместо това се вирах в тавана. Бях сама, нямаше какво да ме разсейва и не можех да спра да мисля, да се въртя и да се притеснявам, защото утре щях да видя Оливър отново.

В Чикаго, когато пътищата ни се пресякоха, прекарах една вълнуваща нощ с него. Беше замайващо и така неочаквано, че бях на

седмото небе. После се разделихме, както знаех, че ще стане, и на сутринта вече не виждах звезди. Бях малко тъжна, особено когато се питах какво ли би било, ако Оливър беше обикновено момче и се бяхме срещнали при други обстоятелства, но не възнамерявах да храня нереалистични надежди — и двамата щяхме да тръгнем по своя път. Не знаех дали ще се разстрои, че не му се обаждам, но трябваше да направя най-доброто за себе си.

Сега, по някаква комична игра на съдбата, пътят ми отново се пресичаше с неговия. Щяхме да прекараме заедно следващите два месеца и нямах представа какво да очаквам. Дали щеше да е като преди, или моментите ни заедно бяха вълнуващи само защото знаехме, че няма да траят дълго?

Така или иначе, скоро щях да разбера.

* * *

Подраних точно с две минути. Пол ми беше казал, че ще се срещне с групата в шест, и когато излязох от асансьора, телефонът ми показваше шест без две минути. Искях да ида поне с десет минути по-рано първия си ден, но се преобличах два пъти.

Всички с всичкия си още спяха, затова фойето бе относително празно. По-точно, в него имаше трима души — рецепционистът, който пишеше нещо на компютъра, един портиер изпразваше кошчетата за боклук, а една жена четеше на дивана, където вечерта бе седял Пол.

Нямаше никой от „Хартбрейкърс“ или от техния антураж, празният ми стомах се сви. Знаех, че е глупаво, но се притесних да не съм объркала часа и вече да са заминали. Пак си погледнах телефона — точно шест. Поеми малко кофеин и се успокой, казах си и тръгнах да закуся. Вероятно просто закъснявах.

Щом влязох в малката зала до фойето, започнах да въртя камъчето на носа си и да си поемам дълбоко дъх. В другия край имаше маса със сервирани банички, зърнена закуска, твърдо сварени яйца и кошничка с различни плодове. Насочих се право към кафе машината. Бях така концентрирана върху кафето, че не забелязах кой седи на една от масите зад мен. Когато се обърнах, едва не изтървах чашата.

Четеше нещо на телефона си. До него имаше чиния с недокосната поничка с глазура и чаша с капак, от която на конец висеше етикетче на чаена торбичка. Чупливата му коса беше порошава от преди, сякаш не се беше сресал, и под очите му имаше тъмни сенки.

— Олив... — Гласът ме предаде и аз се прокашлях, за да опитам отново: — Оливър.

Той вдигна глава. Примигна няколко пъти и отвори леко уста, сякаш не беше съвсем сигурен какво вижда. След три дълги секунди стана от масата.

— Стела, здравей!

— Здравсти — отвърнах и се усмигнах несигурно. Той също се усмигна и започна да прокарва металната войнишка плочка по брадичката си.

— Радвам се да те видя. — И тогава, преди да се усетя, той ме прегърна. Това беше най-бързата прегръдка в света, но все пак ме накара да се усмигна.

— Да, аз също.

Преди да измислим какво още да кажем, някой извиква името ми — или по-точно негова много странна версия.

— Ей, Стела-Барабела! — извика Джей Джей. Лесно го забелязах в празната зала, размахваше ръце, сякаш да привлече вниманието ми. — Най-сетне си тук!

До него стоеше Зандър, червеникаворусата му коса беше сплескана на тила — в стил, който брат ми наричаше „синдром на възглавницата“. Той се прозя, свали очилата и потърка очите си.

— Здравсти, момчета — казах аз. Джей Джей се приближи, сграбчи ме в прегръдка и ме отлепи от земята. Не можах да не се засмея — това приятелско посрещане донякъде успокои нервите ми.

— Харесва ли ти прякорът, който ти измислих? — попита той. — Сега си вече почетен член на бандата, трябва ти прякор.

— Ами малко е дълъг — отвърнах аз.

— Да, предполагам, че това ще се окаже проблем — рече той и поклати глава. — Добре, тогава само Барабела.

— Откога имаме прякори? — попита Оливър, преди да кажа на Джей Джей, че предпочитам да ме нарича Стела. Единствените, които

ме наричаха с галени имена, бяха Кара и Дрю, а аз не исках да потъвам още отсега в носталгия по дома.

— От винаги — каза Джей Джей и се ухили.

— И как така аз нямам?

— Напротив, имаш много. Тлъстия Малоун и Тъпото копеле са ми най-любими, но има и други: Лайнян бургер, Загубеняка и Посеркото — каза Джей Джей; раменете на Зандър се разтресоха, явно опитваше сдържи смеха си.

— Да не забравиш Кретена — добави Алек, който се материализира зад него. Едва не се задавих, когато чух гласа му, не бях чувала Алек да обижда някое от момчетата, но Оливър остана невъзмутим и му показва среден пръст. — Къртни ни чака — продължи Алек, като посочи с палец през рамо. — Трябва да вървим.

Оливър грабна чая си от масата, а Джей Джей отнесе недокоснатата му поничка и всички последвахме Алек към фоайето.

— Стела! — възкликна Пол, когато ме видя. Стоеше до въртящите се врати с висока руса жена, мениджъра на групата. — Вече си тук, прекрасно. Искам да те запозная с един човек. Стела, запознай се с Къртни. Тя е много красивият и много отруден мениджър на „Хартбрейкърс“. Къртни, това е Стела. Новият фотограф, наех я да води блога, за който ти говорих.

Къртни се обърна и вдигна вежди, щом ме видя.

— Аз те познавам — каза тя с усмивка.

— Вече сте се срещали? — попита Пол.

— В Чикаго, но не мисля, че ни запознаха подобаващо. — Къртни стисна под мишница клипборда, който държеше, и подаде ръка. — Аз съм Къртни Стилър, майка по заместване на момчетата.

— Приятно ми е — отвърнах и стиснах ръката ѝ.

— И на мен — каза тя и се върна към работата. — Това ли е всичко, Пол? Ще се погрижа добре за Стела днес, но наистина трябва да тръгваме.

— Добре — отговори той, — аз дойдох само да ви запозная. Имам среща след петнайсет минути. Стела, обади ми се, ако се нуждаеш от нещо. Момчета, дръжте се добре с моето момиче, иначе...

— Обиждаш ме, Пол — каза Джей Джей, натъпка остатъка от поничката в устата си и сложи ръка на сърцето си. По устните му

остана малко от глазурата и той бързо я облиза. — Кога не съм се държал добре?

Пол го изглежда, но телефонът му иззвъня и той изчезна.

— Добре, откачалки — каза Къртни. — Да вървим. Момчетата замърмориха в протест, но тръгнаха редом с нея. Бях много впечатлена — тази жена командваше като истински сержант. Изведе бързо всички навън, после се качихме в един голям седан, който чакаше до тротоара. Аз се качих последна и бяха останали само две свободни места: едно до Оливър в другия край на колата, и едно до вратата. Колата вече потегляше и взе решението вместо мен; тръснах се на мястото до Зандър.

— Закуска — каза Къртни и извади четири банана от голямата си чанта. Погледна ме извинително: — Извинявай, Стела. Напълно забравих, че ще си с нас днес.

— Няма проблеми — магнах аз с ръка. — И без това не закусвам.

— Това не е полезно за теб — каза Зандър, докато внимателно белеше банана. — Закуската отключва метаболизма.

— Усвен ши й вкусна — каза Джей Джей, който беше натъпкал половината банан в устата си.

Къртни веднага започна да чете графика им за деня. Опитах да я слушам внимателно, но усещах единствено, че Оливър ме гледа. Когато колата спря на едно кръстовище, той се надигна.

— Мръдни се — каза на Зандър и се напъха между нас. Щом закопча колана, ми даде своя банан. — Вземи, кой знае кога ще обядваме. Може да ти потрябва.

— Ами ти?

Той сви рамене.

— Аз не съм голям фен на калия. Ще се оправя.

— Добре, благодаря. — Прибрах плода в чантата на апарата, където нямаше да се смачка, и опитах да сдържа усмивката си. Знаех, че е само плод, но имах чувството, че е някакъв знак за това, което предстои, сякаш означаваше, че ни е било писано да бъдем заедно не само една нощ.

— ... след интервюто в радиото, отиваме в другия край на града за саундчек. Ако си спомням добре, там ще са победителите от едно състезание, които ще ви слушат, затова ще трябва да ги поздравите

набързо! После отивате право в гримьорните. Концертът започва в девет. Забравих ли нещо?

— Да — рече Джей Джей. — Харесва ли ти да юркаш така нещастните роби?

Къртни не се смути.

— Живея за това. Нещо друго?

— За интервюто — каза Алек и се обърнах към него. — Има ли списък с въпроси? За да... — замълча и се озърна към мен, — ами да знаем какво да очакваме?

— О, да! Тук някъде беше. — Къртни зарови в огромната си чанта и извади лист хартия. — След случилото се предишния път настоях да ги прегледам предварително и освен това дадох да се разбере, че няма да отговаряте на въпроси относно слуховете... — Тя замълча.

Усетих как Оливър до мен се напруга и всички притихнаха. Имах чувството, че са смутени заради моето присъствие, защото, когато ги огледах, никой не срещна очите ми. Явно пропусках нещо, всички знаеха, че пропускам нещо, но никой не искаше да ми каже какво е. Свих се назад в кожената седалка и се втренчих в ръцете си, в опит да стана невидима.

Алек се прокашля, благодари и взе листа от Къртни.

Дори тя изглеждаше смутена от внезапното мълчание и не каза нищо. Примигна няколко пъти, разтърси глава и рече:

— Моля, Алек. Погрижи се всички да го прегледат. Ще трябва да...

Тя продължи да говори, но аз вече не слушах.

— Хей — прошепна Оливър и леко ме сбута с лакът. — Добре ли си?

Вдигнах рязко глава.

— Дали съм добре?

— Аха, умълчала си се.

Не можех да разбера дали се шегува, или наистина се преструваше, че според него аз съм тази, която се държи странно.

— Умълчала ли съм се?

— Аха — отвърна той бавно. — Всяка моя дума ли ще повтаряш?

Явно се преструваше. Не исках да развалям нещата между нас, затова се усмигнах и смених темата:

— Всяка моя дума ли ще повтаряш?

— Ясно, ти си откачалка. И изобщо не си ми липсвала.

— Да — отвърнах, като прехапах устна. — И ти изобщо не си ми липсвал.

ГЛАВА 12

Когато стигнахме в радиото за интервюто, вече умирах от глад, а бях изяла банана. Оливър бе прав — нямахме време за обяд.

Но не ми пукаше. Бях прекалено впечатлена от всичко около мен, за да се тревожа за къркореция си стомах. Никога не бях влизала в радиостанция — ако не броим опашката за автографи в Чикаго, но там бяхме само във фоайето. Сега, когато бях тук с групата, имах шанса да надникна зад сцената, да видя как функционира всичко, и компютрите, и пултовете ми се сториха вълнуващи.

Момчетата даваха интервю. Седяха в студиото с двамата водещи, Джак и Кели, около кръгла маса, от чийто център стърчаха микрофони. Джей Джей разказваше как веднъж се заключили в гримьорните по време на концерт в Торонто, а аз ги гледах през един правоъгълен прозорец.

Стомахът ми пак изкъркори и разбрах, че трябва да се върна при автомата за закуски, покрай който бяхме минали, но не можех да откъсна очи от тях. „Хартбрейкърс“ бяха пленителни. За краткото време, докато бяхме заедно, аз бях разбрала това, но сега беше различно. Когато вниманието бе насочено към тях, те пускаха в ход чара си и бяха така харизматични, че не можеше да не ги харесаш. Докато ги слушах, ми хрумна, че сигурно затова бяха покорили сърцата на милиони момичета; имаха звезден блясък.

— ... и тогава Оливър хукна по коридора само по боксерки и налетя на една фенка, която бе успяла да се промъкне зад сцената — завърши Джей Джей разказа си. И всички се засмяха.

— Сигурно това е била изненадата на живота ѝ — каза Джак, който още се кикотеше. — Обзалагам се, че не е очаквала да види един от идолите си да се разхожда из коридорите по бельо.

— Тя буквално ми налетя — каза Оливър. — Охраната трябваше да я откопчи от мен. Следите от ноктите ѝ по раменете ми личаха цяла седмица!

— Явно си доста популярен сред дамите — обади се Кели.

Оливър сви рамене в опит да изглежда небрежен, но се беше ухилил многозначително.

— Предполагам.

— Трудно ли е да се справяш с толкова много внимание?

— Понякога е трудно — каза Оливър, — но е хубаво, че още трима души знаят как точно се чувстваш. Ако съм притеснен, мога да се обърна към тях.

— Никой от нас не би могъл да се справи сам с това — добави Зандър. — Подкрепяме се взаимно.

Оливър кимна.

— Тези момчета са моето семейство. Не знам какво бих правил без тях.

— Вие четиримата постигнахте толкова много заедно — каза Джак. — Сигурен съм, че е невъзможно да си представите нещата другояче.

— Така е — отвърна Джей Джей.

— Това е невероятно — каза Кели, която клатеше глава, сякаш наистина бе впечатлена от думите на момчетата. — Времето ни почти изтича, но преди да приключим, искам пак да насоча разговора към момичетата. Оливър, излизал ли си някога с твоя почитателка?

— Не казвам, че не бих го направил, но по принцип не ходя на срещи — отвърна той. — Много е трудно, защото постоянно пътуваме.

— Значи, в живота ти няма някое специално момиче? — Оливър замълча и пое дълбоко дъх. Усетих как Джей Джей погледна за миг към мен, затова бързо сведох очи към телефона си, сякаш чета съобщение. — Оливър? — настоя Кели и аз пак вдигнах глава.

Той отметна назад косата си и се усмихна дяволито.

— Може и да има — каза и сърцето ми запърха като колибри, леко и бързо.

— Охо! — Кели се наведе към него с блеснали очи. — И познаваме ли я?

Той продължи да се хили.

— Определено.

Тази дума изстреля колибри от гърдите ми. Извърнах се от Оливър и преглътнах с усилие. Знаех, че между нас не може да има нищо, тогава защо си бях позволила да се надявам? Може би защото днес Оливър беше толкова чаровен. Но пък сигурно той караше всяко

момиче, с което говори, да се чувства специално. Сбърчих вежди, но не му бях ядосана. Бях подразнена от себе си. Как бе възможно да се чувствам разочарована, когато от самото начало знаех, че това ще се случи?

Кели му каза, че бил много потаен, и аз отново се заслушах.

— Не бих казал, че съм потаен. Просто се опитвам да запазя в тайна личния си живот.

— Така ли? Защото не ти се получава особено — каза Джей Джей.

— Той каза, че се „опитва“ — засмя се Джак. — Трябваше вече да сте разбрали, че ние, от медиите, сме истински детективи.

Всички се засмяха, но именно начинът, по който очите на Оливър се присвиха от смеха, ме накара да се усмихна. Веднага разбрах, че съм загазила. Много съм загазила. Въпреки че той не се интересуваше от мен, аз още го харесвах и зараждащите се в мен чувства бяха опасни. Не можехме да продължаваме да флиртуваме и определено той не можеше да продължи да ми дава закуската си.

Следващия път, когато останехме насаме, щях да поговоря с него. Въпреки че очевидно беше забравил за целувката ни, трябваше официално да заяви, че вече трябва да бъдем само приятели. Може би тогава щях да дойда на себе си и нямаше да се замайвам така, щом погледне към мен. Все пак не бях тук заради него. Бях тук заради мен самата.

— Хей, Стела? — Откъснах очи от Оливър и видях, че Къртни стои до мен. — Може ли да поговорим?

— Разбира се. — Станах от мястото си. Нямах търпение да се отдалеча от това интервю и от Оливър, затова оставих апарата на стола и я последвах в коридора. Повървахме малко, за да не ни чува никой.

— Забавляваш ли се? — попита ме тя. Полюляваше се на пети и виждах, че се опитва да се държи приятелски, преди да заговори за друго.

— Много — отвърнах и не излъгах, но и не казах съвсем истината.

— Добре — рече тя и кимна. — Искам да поговорим за документа за поверителност, който си подписа с Пол. Сигурна съм, че той ти е обяснил, но съм длъжна да изтъкна колко е важно, докато

работиш с групата, да не споделяш с никого никаква вътрешна информация. Разбираш ли ме?

— Да, разбира се — отвърнах бързо. Никога нямаше да го направя не само защото тази работа бе важна за мен, но и защото момчетата ми бяха станали приятели. Имах чувството, че този разговор бе предизвикан от онова, което бях чула в колата... не че бях чула кой знае какво.

— Прекрасно — каза тя и издиша. — Радвам се, че го уточнихме. Пуйка или шунка?

— Моля?

— Моят асистент ще отиде за сандвичи.

— О, предпочитам с пуешко — казах аз, но вече не бях особено гладна.

* * *

Първият ми ден с „Хартбрейкърс“ може да бъде описан единствено като вихрушка, особено що се отнася до концерта, който още не беше започнал, и аз исках само да се наспя. Слава богу, към осем и половина в бурята настъпи затишие. Докато феновете се изливаха в залата, скандираха имената на момчетата и пееха песните им, над групата се спусна изпълнена с напрежение тишина, чакахме в гримьорната. Всички момчета се бяха оттеглили в свой собствен свят, затова аз седнах на един празен диван, доволна само да ги гледам как се приготвят.

Джей Джей изглеждаше най-нервен. Той крачеше насам-натам с палките си, които се движеха като вихър, докато ги въртеше между пръстите си. От време на време изпускаше някоя и тя изтракваше на пода. Зандър седеше на плота пред дългата стена с осветени огледала. Стискаше инхалатора си в ръце и въпреки че вече си беше пръснал лекарство, го превърташе непрестанно, сякаш това щеше да му донесе късмет. Алек, както винаги, беше със слушалките си и се облягаше на отсрещната стена, кракът му тропаше в ритъма на песента.

И накрая Оливър. Той седеше с кръстосани крака на пода, беше затворил очи и медитираше. Дрехите му бяха прости — черна тениска с остро деколте и тесни джинси, войнишки обувки и вечната метална

плочка на шията — и все пак успяваше да изглежда едновременно привлекателен и загадъчен. Като лошото момче от последния чин, което само с един изпепеляващ поглед може да накара всяко добро момиче да поиска да стане лошо.

Не можех да откъсна очи от него — от дългите мигли, които докосваха бузите му, от пълните устни и от силната линия на брадичката — и исках да не ми въздействаше така.

Вероятно съм задържала погледа си прекалено дълго.

Той отвори леко едното си око, погледна право към мен и попита:
— Какво?

Усетих как ушите ми пламват и започнах да усуквам лентата на пропуска на пръста си.

— Нищо — отвърнах, искаше ми се диванът някак да ме погълне.

— Гледаше ме.

— Седиш плашещо неподвижно — казах аз, само тази глупост успях да измисля. — Опитвах се да разбера дали си ужасен, или наистина си се превърнал в статуя.

— Ужасен? — намръщи се той и направи някакъв жест. — Никакъв ужас, само увереност.

Аз извъртях очи, но всъщност бях съгласна — Оливър изглеждаше напълно спокоен.

Макар че Пол ми беше казал, че не е нужно да снимам днес, аз посегнах към апарата на масичката.

— Никога ли нямаш сценична треска? — попитах и фокусирах обектива.

Той се ухили и аз го снимах.

— Никога — отвърна, после продължи медитацията си. Направих още няколко снимки, а Зандър слезе от плота и дойде на дивана до мен. Обърнах апарата към него.

— Той лъже — рече Зандър, когато го хванах на фокус. — Всички сме притеснени преди концерт.

— Представям си — отвърнах и му направих няколко бързи снимки. — Тук са се събрали милиарди хора. — Отдръпнах се, натиснах бутона за преглеждане на снимките и се изсмях. От толкова близо очите на Зандър изглеждаха огромни заради очилата.

— Може ли да погледна? Така и не успях да видя снимките от онзи уикенд.

— Разбира се.

Той няколко минути разглежда снимките от Чикаго и се смя на общите ни спомени. Щом стигна до последната, без да знае, че няма повече, продължи да превърта. На малкото екранче се появи Кара.

— О, извинявай — каза той, защото осъзна, че е превъртал прекалено, но после се вгледа в снимката.

Тя беше от деня, в който с Кара се сдобрихме и играехме карти в болничната и стая. Бях я хванала в идеален момент — тя гледаше весело, беше разперила картите като ветрило и ми се плезеше.

— Няма нищо.

Внимателно взех апарата от него и Зандър се прокашля.

— Това не беше ти.

Е, очевидно. След като ѝ поставиха диагнозата, някогашната смугла кожа на Кара избеля до сивкаво. Още по-забележимо беше как болестта бе издълбала лицето ѝ — скулите изпъкваха, а очите бяха хлътнали.

— Това е сестра ми — казах тихо.

— Тя е болна — рече той като факт, но аз знаех, че пита.

— Кара има лимфом. Неходжкинов.

Зандър свали очилата си и стисна основата на носа си.

— Когато каза, че сестра ти е болна, си помислих, че е просто грип или нещо такова.

Значи, не знаеше. Погледнах към Алек. Той още стоеше до стената със слушалки в ушите, но гледаше към мен и Зандър. Кракът му спря да потропва и аз разбрах, че слуша разговора ни.

— Не си им казал — рекох аз и го погледнах в очите. — Защо?

— Защото това си е твоята история — каза той с плътния си глас. — Не е моя.

— Почакай? Той откъде знае? — попита Зандър и присви късогледите си очи към Алек.

— По случайност. Попита ме за снимките и просто ми се изплъзна от езика.

Зандър поклати глава.

— Нищо чудно. — Наведе се напред и прошепна така, че Алек да не ни чуе. — Хората винаги му доверяват тайните си. Вероятно защото

знаят, че няма да каже на никого.

— Да — съгласих се аз. Последва кратко мълчание и от устните ми излетя въздишка. — Е — стиснах ръце в скута си, — вече знаете защо Кара не може да дойде за автограф.

Вместо да каже, че съжالياва, Зандър ме прегърна и ме придърпа към себе си, раменете ни се удариха. Беше изненадващо дързък, но успокояващ жест.

— Вие двете страшно си приличате — каза той след малко.

— Защото сме напълно еднакви близначки. — Е, с тази разлика, че тя беше болна, а аз здрава.

— Но вие сте трима, как става това?

— Ние сме двуйайчни близначки — казах аз. Бях го обяснявала толкова пъти, че сега сигурно звучеше, сякаш го четях от учебник. — Това се получава, когато две отделни яйцеклетки са оплодени и едната впоследствие се разделя на две.

— Значи, затова имаш и брат близък.

— Да, Кара също.

— Добре — каза Зандър, смръщи се и почеса глава. — Малко е объркващо. Да спрем с науката.

— Нямам нищо против. — Разговорът за Кара и Дрю ме караше да мисля за дома, а това събуждаше цял куп нежелани чувства. Не бяха минали и два дни, а стомахът ми вече се свиваше от мъка по дома и аз примигнах няколко пъти, за да прогоня сълзите.

Преди да успеем да сменим темата, Къртни връхлетя в стаята.

— Готови ли сте? — попита тя с ръка на кръста, с другата стискаше клипборд. — Време е за шоу.

Изминаха още петнайсет минути, докато момчетата излязат на сцената. Преди това те се събраха в кръг и Оливър каза кратка молитва. После Къртни ги подкара навън и аз тръгнах след тях, като получих сбита информация кой с какво се занимава по време на един концерт.

Беше невероятно колко много хора всъщност бяха заети с организацията. Например Дан, директорът на продукцията, ръководеше техническия екип, свързан с придвижването и инсталирането на оборудването. Фред, когото момчетата наричаха Смайли, беше сценичният мениджър и работата му бе да контролира движенията на групата и екипа на сцената и извън нея. Той насочи

момчетата към местата им, преди да излязат пред публиката. Имаше и поддържащ екип, който отговаряше за инструментите, те подадоха китарите на Оливър и Зандър и баса на Алек. Ритвик беше озвучителят, а Бари отговаряше за мониторите, мистър П., осветителят, и още десетки други хора, чиито имена не успях да запомня.

Когато най-сетне дойде моментът, светлините на сцената помръкнаха. Публиката реагира инстинктивно, виковете на хиляди момичета се сляха в невероятен рев, от който косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

— Вълнуваш ли се? — надвика Къртни шума, докато подаваше на момчетата слушалките им.

— Малко съм нервна — признах аз. Сложих си слушалките и се вгледах в публиката. Тя сияеше от присветващи апарати и телефони и сърцето ми се сви при мисълта какво ли е да излезеш пред тях.

— Искаш ли да ти призная нещо? — каза тя. — Аз винаги се притеснявам преди концерт.

Това ме накара да се почувствам по-добре, но не успях да ѝ благодаря. Светлините на сцената пак се включиха и разкриха „Хартбрейкърс“ на публиката. Викове се утроиха, но внезапно бяха заглушени от първата песен на групата, която гръмна от колоните на сцената.

Притеснението, за което говореше Къртни, изчезна, щом видях Оливър. Поех си рязко дъх и през следващите три и половина минути не успях да откъсна поглед.

— Благодаря ви, че дойдохте тази вечер — извика той, когато песента свърши и тълпата най-сетне се укроти. — Много сме щастливи, че сте тук! — От гръмотевичния отговор на публиката главата ми закънтя, но като че ли не се отрази на момчетата. Оливър погледна назад към другите. Джей Джей кимна и вдигна палките над главата си.

— Дами и господа — каза Оливър. — Това са „Хартбрейкърс“.

— Едно, две, едно, две, три, четири!

* * *

— Стела Барабела, не разваляй купона.

Концертът беше свършил преди половин час и ние пак бяхме в гардеробната. Момчетата опитваха да ме убедят да ида да празнувам с тях, явно щеше да има парти в някакъв клуб в центъра, но аз отклоних поканата им.

— Да не се опитвате да ме убиете още през първия ми ден? — попитах Джей Джей. — Изтощена съм. Искам да се свия на пода още тук и да спя цяла седмица.

Беше и истина, и извинение. Цялото тяло ме болеше — безумният график на групата ме беше изтощил, но не това бе истинската причина да не искам да отида на партито с тях.

Днес ми беше първият ден, в който трябваше да свикна с натовареното ежедневие на момчетата. Но от утре щеше да започне истинската работа — нямаше просто да се мотая с тях и да гледам. Трябваше да върша работа и Пол очакваше от мен резултати. От тази мисъл гърлото ми се свиваше и за първи път в живота ми се притесних, че няма да успея да направя достатъчно добри снимки.

Сега имах нужда да се върна в хотела, където да декомпресирам и да се опитам да се приготвя за следващия ден.

— Удари една-две глътки — каза Джей Джей, грабна една бутилка от плота и ми я подаде. — И ще си готова да дойдеш. — Това беше бутилка с тъмнокафява течност, която още щом се върнахме в гримьорната, момчетата си я подаваха и пиеха направо от нея.

— По-добре да не пия — отвърнах аз. — Утре ми е първият работен ден и не искам да съм с махмурлук. — Не споменах, че всъщност никога не съм пила. Не че бях чак толкова примерна, но докато Кара беше в болницата, купоните не влизаха сред приоритетите ми.

— Ама моля ти се.

— Остави я, Джей Джей — каза Алек и се извърна от огледалото. През последните десет минути си оправяше косата. Не знаех, че ни слуша, но сега му бях благодарна.

— Но ние... — започна Джей Джей.

— Ще има възможност да отиде на още много купони — каза Алек и го изгледа строго.

Взираха се един в друг, тиха битка на волите, но после Джей Джей въздъхна и извърна поглед.

— Добре — рече той и скръсти ръце. — Но само ако Стела обещае да дойде с нас следващия път.

Всички се обърнаха към мен, за да видят дали съм съгласна.

— Обещавам — закимах трескаво.

— Ще ти го припомня — каза Джей Джей, като размахваше пръст пред лицето ми.

Бързо започнах да си събирам нещата, преди да е размислил. Първо сложих капачката на обектива и прибрах апарата в чантата. Къртни тръгнаше към хотела след пет минути и исках да отида с нея.

— Някой виждал ли ми е слънчевите очила? — попитах аз и се завъртях бавно, за да огледам стаята.

— Тук са. — Оливър седеше на страничната облегалка на дивана и държеше очилата ми. Гледаше ме с лека усмивка.

— Благодаря. — Но когато посегнах да ги взема, той хвана ръката ми и ме издърпа така, че бедрата ми се блъснаха в коленете му.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас? — попита той тихо. — Ще е страотно. — Стискаше ръката ми и галеше с палец кокалчетата ми и аз не можех да се концентрирам върху нищо друго.

Поколебах се. Щеше да е забавно да ида на купон с Оливър. Може би дори по-забавно от нощта ни в Чикаго. Но мисълта за Чикаго и целувката ми напомни за интервюто в радиото, а то пък ми напомни за моето решение. Харесвах Оливър много, но не вярвах, че има чувства към мен. Освен това, за да бъде добра в работата си, трябваше да се концентрирам върху нея. Ако постоянно мислех за Оливър, това щеше да ме разсейва. Приятно разсейване, но все пак разсейване.

— Не се тревожи за мен — казах аз и внимателно издърпах ръката си. — Забавлявайте се. Обещавам, че следващия път ще дойда.

Раменете му увиснаха, но не разбрах дали наистина е разочарован, защото все още се усмихваше.

— Е, добре тогава.

— Трябва да тръгвам. — Оливър кимна и ми даде очилата, после се обърна към момчетата: — Да си изкарате добре, момчета.

— Лека нощ, Стела — каза Зандър. — Ще се видим утре.

— Да ме сънуваш — смигна ми Джей Джей и аз го изгледах кръвнишки.

Алек вече беше сложил слушалките си, затова раздвижих тихо устни в благодарност и се обърнах да изляза. Още усещах погледа на

Оливър, затова им казах пак довиждане през рамо и забързах към вратата. Ако се обърнех към него сега и той ми се усмихнеше с онази усмивка, може би щях да си променя решението.

* * *

Бях стигнала почти до фоайето, когато чух някой да вика името ми.

— Стела, чакай! — Обърнах се и видях, че Оливър тича да ме догони. Щом ме настигна, прокара ръка през кафявите вълни на косата си. — Здравсти.

— Ти си здрасти. — Бях ли забравила нещо?

— Реших да те изпратя — каза той и приглади тениската си.

— О... — За миг се бях надявала, че идва да ме уговаря да ида на купона. — Да, разбира се. Би било страхотно.

Тръгнахме в мълчание, Оливър беше пъхнал ръце в джобовете си, а аз стисках чантата с апарата. „Хайде, Стела — помислих си, — това е идеален шанс да поговориш с него.“ Стомахът ми беше така пълен с пеперуди, че ги усещах как се издигат към гърлото и ми пречат да заговоря.

Оливър ме изпревари.

— Е — провлачи той, сякаш не знаеше какво да каже после. — Искан да поговорим.

Нещо внезапно се стрелна през гърдите ми, но аз устоях на порива да го погледна.

— Да, аз също — отвърнах, преди да съм размислила.

— Добре. Ти си първа.

По дяволите! Не знаех как да започна. Имах чувството, че главата ми е празна, и затърсих думите, които вече не можех да си спомня. „Ако не кажеш нещо сега, никога няма да го направиш“, напомних си.

— Ами за онази нощ.

— Какво за онази нощ?

Подръпнах яката си.

— Ами нали знаеш, когато гледахме филма? — Опитвах се да не звуча смутена, но се провалях чутовно — беше ужасно да говоря за

случилото се и знаех, че лицето ми е пламнало като светофар.

Оливър се усмихна.

— Да нямаш предвид нашата супергореща сесия?

— Да. — Забих поглед в краката си. — Ами много беше приятно, но... — Замълчах, после изрекох и другото: — Но не мисля, че трябва да се случва отново.

Оливър спря рязко.

— Моля?

Поех дълбоко дъх и се принудих да се успокоя.

— Сега вече работя за вас и не можем да го правим повече. Не е професионално.

— И това означава?

— Че трябва да сме просто приятели — казах аз, като се взирах в него. Той имаше странно, зашеметено изражение, сякаш го бях ударила по главата с чантата си. За една милисекунда си помислих, че може би е разстроен, че не иска да сме само приятели. Но той бавно кимна.

— Приятели — повтори, докато кимаше. Беше леко смръщен, сякаш това бе толкова странно, че не успяваше да го схване.

— Има ли... проблем? — попитах аз.

Той вдигна рязко глава и леко я разклати, после се усмихна.

— Не, никакъв.

— Супер — казах аз, макар че в момента никак не ми беше супер.

ГЛАВА 13

Седемстотин шейсет и две. Толкова снимки бях направила до сряда следобед. Сигурно си мислите, че сред тях имаше поне една сваятна, но не. Всички бяха боклук.

Тази нощ момчетата щяха да участват в някакво телевизионно шоу и аз реших да използвам възможността да прегледам свършеното дотук. След като свалих файловете на лаптопа си, започнах да преглеждам снимките, с надеждата да отделя подходящи за блога. В петък щях да се срещна с Пол — той щеше да ги разгледа и да ми покаже как да водя блога — исках да му представя най-доброто. Но докато превъртах безкрайната серия от ужасни, ако не отвратителни снимки, усещах стягане в гърдите и едва си поемах дъх.

За кого се мислех, че приех работа, която можеше да бъде свършена единствено от професионален фотограф? И какво си мислеше Пол, като нае човек без опит? Това трябваше да го прави някой като Бианка, а не осемнайсетгодишна хлапачка, която дори не знае коя е. Професионалистите като Бианка са учили фотография и са обиколили света, за да усъвършенстват уменията си. Аз какво бях постигнала — бях завършила гимназия.

Фотографията се беше превърнала в моя утеха, разсейване и опора. Понякога дори беше моя надежда. Затова, когато Пол ми предложи работата, си помислих, че тя може да се превърне в мое бъдеще, но явно бях сбъркала. Това, че обичах нещо, не ме правеше добра в него. А ако не ставах за фотограф, какво тогава щях да правя с живота си?

Избутах компютъра от себе си и закрих лицето си с длани, за да скрия парещите си очи. В този миг се чувствах почти толкова зле, колкото когато разбрах, че Кара е болна от рак. В един миг стоях на сигурния бряг, пътят ми беше ясен пред мен. А в следващия краката ми поддадоха и течението на съмненията ме повлече към тъмното мътно море, без надежда за спасение.

— Стела? — Когато чух гласа му, се принудих да вдигна поглед. Алек стоеше до мен и леко се поклащаше, беше вдигнал ръка, като че ли смяташе, че ще скокна като елен.

— Здравсти, Алек. Какво има?

Той ме огледа с присвити очи, сякаш преценяваше колко съм разстроена и дали има нужда да се намесва. Накрая сигурно стигна до заключението, че нещо определено не е наред, и макар че не беше от най-приказливите, явно реши, че не е време за мълчание и размисли.

— Тъкмо щях да те питам същото. Какво има?

Знаех, че „нищо, добре съм“ няма да свърши работа при Алек. Той не беше от хората, които се преструват на загрижени и се задоволяват с подобен отговор. Може да беше мълчалив, но само защото използваше думите внимателно и премислено.

— Мога ли да те питам нещо? — казах аз, вместо да му отговоря. Той кимна и хвана облегалката на стола пред себе си. — Защо показва снимките ми на Пол?

Той наклони глава и се вгледа в мен, сякаш исках да обясни защо дишането е важно.

— Защото — рече и сбърчи чело — заслужаваха да бъдат показани.

— Но как разбра, че заслужават?

Той сви рамене.

— Не разбирам много от фотография и не знам кое се смята за добро и кое не. Но знам какво ми харесва и реших, че щом на мен ми харесва, ще хареса и на някой друг.

От думите му излизаше, че е съвсем просто. Защо се тръсках толкова? За няколко снимки? Е, добре де, бяха повече от няколко, но не там беше въпросът. Наистина ли се тормозех за нещо, за което не биваше да се притеснявам? Или Алек не беше наясно?

— Сега аз ще те попитам нещо — каза той, преди да успея да обмисля добре думите му. Посочи към компютъра. — Може ли да видя някакви снимки от преди да ни срещнеш? — Беше ясно, че имам такива, целият компютър беше пълен със снимки, но защо искаше да ги види? — Моля те — добави той, когато се поколебах.

— Да, добре.

Помислих малко, като потупвах с пръст брадичката си, сякаш се опитвах да реша какво да му покажа, после внезапно получих

просветление.

В деветдесет и девет процента от времето Кара беше най-позитивният, най-изпълненият с надежда човек на света. Лекарите ѝ казват, че има рак, а тя се усмихва, кима и отвърща, че ще оздравее до бала.

Един от редките случаи, когато съм я виждала истински ядосана, беше, когато косата ѝ започна да пада заради химиотерапията. Спомням си как влязох в болничната ѝ стая и я видях да се оглежда. Не плачеше, но по червените кръгове около очите ѝ разбрах, че е плакала цяла нощ. Видя, че стоя на прага, и хвърли огледалото на нощното шкафче — сребристите парченца се посипаха по пода. В този миг на дълбока, неизразима мъка аз реших да започна нов проект.

Сестра ми трябваше да разбере, че е красива, въпреки че е болна. Борбата ѝ с рака и решимостта ѝ да го победи я правеха по-силна. А в силата имаше толкова много красота. Затова започнах да снимам всичко, което показваше колко е силна — купищата лекарства, които трябваше да пие всеки ден, болничните гривни, иглите и тръбичките, които стърчаха от нея, когато се влошаваше — и тези снимки се превърнаха в моето първо портфолио.

Отне ми известно време да открия файла, но след като го намерих, подадох лаптопа на Алек. Той издърпа стола до мен и започна да ги разглежда. Когато приключи, кимна доволно и ми подаде компютъра, без да каже нищо.

Изчаках някакъв коментар, но той мълчеше.

— Е, защо искаше да ги видиш?

— Защото виждах, че си притеснена — каза той, сякаш това обясняваше всичко. Смръщих се объркана и той продължи: — Не знам дали го правиш, защото искаш да впечатлиш Пол или нашите фенове, но честно да ти кажа, можеш да ни снимаш дори как се вираме в стената и всички ще харесат снимката. Исках да видя нещо друго, нещо, което не е свързано с групата, за да се уверя, че съм прав. Тези снимки... — каза той и посочи екрана — го потвърдиха. Ти си добра, Стела. Ако повярваш в себе си, тази работа ще е съвсем лесна за теб, уверявам те.

Това беше най-дългото му изказване досега. А за лесното? Наистина се надявах да е прав.

* * *

Алек може да не беше най-общителният човек на света, но беше истински сладур. След разговора ни той ме заведе на обяд, за да се разведря. Първо се притеснявах, че ще е неловко, защото не знаех за какво да говоря с него, но се оказа, че е изненадващо добър в разговорите.

Щом приключихме, Алек трябваше да отиде при останалите, за да репетира за концерта на следващия ден, и за да не започна да се притеснявам отново, аз реших да ида с него. Когато стигнахме в залата, охраната ни заведе на основния етаж. Баскетболното игрище беше превърнато в огромна арена със сцена в дъното. Пространството изглеждаше странно пусто с хилядите празни седалки.

— Всички трябва да са на сцената — каза ми Алек, докато прекосявахме залата.

Първо забелязах Джей Джей. Той крачеше по сцената и размяташе палките си. Алек му помахаше и щом ни видя, Джей Джей се ококори.

— Здравсти, Стела — извика той твърде силно. Твърде силно. — Не знаех, че ще гледаш репетицията.

— Нямахме какво друго да правя... — Замълчах, защото видях Оливър.

Облягаше се отстрани на сцената, а някакво момиче се притискаше към него и го прегръщаше през врата, беше заровило пръсти в косата му.

— О, Оли — изкикоти се момичето.

Насилих се да се извърна. Ченето ми беше увиснало и явно шокът бе ясно изписан на лицето ми, защото Алек и Джей Джей го видяха, но не ми пукаше — мозъкът ми още се опитваше да регистрира видяното. Оливър не я целуваше, но изглеждаха доста интимни и аз се запитах дали не го е направил вече. Явно статията в онова списание беше истина — Оливър Пери беше свалач.

Знаех, че нямам право да се чувствам наранена, но усещах силна болка в стомаха, затова го притиснах с юмрук и опитах да я прогоня. Оливър беше свободен да целува, която пожелае, особено след като му

казах, че искам да бъдем само приятели, и все пак по някаква причина болката от предателството стегна сърцето ми.

Всъщност трябваше да изпитвам облекчение — ако бях позволила нещо да се случи между нас, щеше да ми разбие сърцето — но сега исках само да се изритам, защото се бях влюбила в онази прекрасна, но измамна усмивка. Предполагах, че тя е любимото му оръжие. Едно леко извиване на устните и можеше да има всяко момиче — дори нормално момиче, което не харесва боклучавата му музика.

Джей Джей явно видя изражението ми, защото запрати едната палка към Оливър.

— Хей, идиот? — Тя прелетя на сантиметри от главата му и рикошира в стената с кънтящ трясък.

— Какво искаш? — попита Оливър и вдигна поглед от момичето.

Алек се прокашля и вдигна вежди към него, преди да погледне към мен. На лицето на Оливър се изписа объркване, когато ме видя. Не разбрах дали защото не разбираше какво искат от него, или беше изненадан от присъствието ми. Надявах се да е второто.

Настъпи тишина, докато се гледахме, и двамата чакахме другият да предприеме нещо. Накрая той отблъсна момичето от себе си и пристъпи напред. Отвори уста, сякаш да заговори, но не исках да чувам онова, с което би разведрил ситуацията.

— Здравей, Оливър — казах ведро и се насилих да се усмихна. Надявах се да не разбере колко съм разстроена. Когато изрекох името му, стомахът ми кипна, сякаш бях изяла нещо развалено. Исках само да изкрещя. На него. На това глупаво момиче. На себе си.

Как бе възможно да съм толкова глупава? Още когато Оливър изигра мен и Дрю, бях разбрала, че ще донесе само неприятности. Той беше фронтмен на най-известната момчешка група в Америка, за бога! Как няма да е разбивач на сърца?

— Стела, здрасти — започна той, но тогава Къртни се появи на сцената, Зандър вървеше след нея.

— Алек тук ли е? — попита тя и огледа залата, после го забеляза. — Супер. Да започваме, момчета.

* * *

Кара вдигна на първото позвъняване.

— Стела! О, господи, толкова се радвам да те чуя — избълва тя, преди да успее да кажа „здрости“. — Как е в Маями? Чакай, вече не сте в Маями, нали? Как е новата работа? Каквото очакваше ли? Забавляваш ли се? И, оооо, да, как върви с Оливър?

Не исках да се обаждам още на Кара — всъщност исках, отчаяно исках, но не бях изтърпяла и четири дни, преди да изпитам силната нужда да говоря с нея. Планирах да звънна вкъщи в понеделник, след като съм била цяла седмица на работа, с надеждата, че дотогава мъката по дома ще е утихнала. Но като видях Оливър с друга, се получи точно обратният ефект. Всичко се обърка в главата ми и сега аз много тъгувах по дома.

— Господи — отвърнах през смях и през сълзи. — Толкова се радвам да чуя гласа ти. — Дори не ми пречеше, че Кара ме бомбардира с въпроси още щом вдигна телефона.

— Звучиш разстроена — каза тя и гласът ѝ омекна. — Добре ли си? Не мислиш да се прибиращ, нали?

— Не точно — отвърнах бързо, макар че тази мисъл ми беше минала през ума. — Просто ми е тъпо.

— О, Стел — рече Кара и аз почти видях как долната ѝ устна щръква нагоре, когато се смръщва. — Защо така?

— Заради Оливър.

— Ох-ох, това не звучи добре. Разкажи ми всичко, от самото начало.

— Добре. Ами бях ужасно нервна, че ще го видя отново — започнах аз. — Толкова нервна, че не спях цялата нощ в неделя. На сутринта нещата потръгнаха добре. Отначало бях смутена, но Оливър ми даде банана си за закуска, което беше много мило. Но когато отидохме на интервю в радиото, той започна да говори за някакво момиче и аз разбрах, че не ме харесва. — Замълчах, преди да съм довършила, опитвах се да събера кураж, за да ѝ кажа всичко. — Аз... аз не исках да бъда наранена, затова му казах, че трябва да сме просто приятели. Сега той...

— КАКВО СИ МУ КАЗАЛА?

Потрепнах.

— Ние работим заедно — опитах да се защитя. Не знам защо, но когато го казах на Кара, ми прозвуча десет пъти по-глупаво, отколкото

когато го казах на Оливър. Може би защото знаех, че ще ми се развика. — Реших, че ще е най-добре...

— Не, не и не — отвърна Кара, отказваше да слуша обяснението ми. — Това са пълни глупости. Защо, за бога, си ми казала подобно нещо? Откъде знаеш, че момичето, за което е говорил на интервюто, не си ти?

Отворих уста, за да ѝ кажа за момичето на репетицията, но спрях. Бях решила, че Оливър говори за някоя известна, някоя, която Кели „познава“, както се изразиха, но Кара имаше право — бях се запознала с Кели в радиото, което означаваше, че може да е говорил и за мен.

Но нямаше значение. Дори да ставаше дума за мен, това означаваше просто, че интересът му рязко се е насочил към друга.

— Той. Не. Ме. Харесва — казах бавно.

Отсреща настъпи тишина, после Кара въздъхна.

— Такава си идиотка, Стела — рече тя. — Той ти даде проклетия си номер.

— Да, разбира се. Може би ми го даде, защото се забавлявахме добре онази нощ — отвърнах, — но нищо повече. Аз бях просто още едно случайно момиче за него и ако Пол не ми беше предложил тази работа, Оливър никога нямаше да се сети отново за мен.

— Наистина ли мислиш, че Оливър Пери раздава номера си на „случайни“ момичета?

Можех да прекратя тази дискусия, като ѝ кажа истината — че съм видяла Оливър да прегръща друга. Точно заради това ѝ се обадох, но сега само при мисълта да призная за случилото се ми прилошаваше, сякаш ребрата ми се свиваха и притискаха всичките ми органи.

— Няма да си позволя да го харесвам, Кара. Не искам да се получи глупаво, не искам да бъда глупачка. Просто опростих нещата, нищо повече.

Кара въздъхна тежко.

— Ако смяташ, че това е най-добре за теб, прави каквото искаш. Но не можеш да обвиняваш Оливър, че не ти обръщал внимание, ако смяташ да правиш същото с него.

Може би беше права, но вредата вече беше нанесена. Не можех да върна думите за приятелството назад, без Оливър да си помисли, че го правя, защото съм жалка и ревнувам.

— Хайде просто да забравим за това — предложих аз и внезапно съжалих, че ѝ се обадох.

— Разбира се, Стела. — От начина, по който изрече името ми, разбрах, че смята, че правя голяма грешка, но този път реши да замълчи. — За какво друго искаш да поговорим?

Направих всичко възможно да прогоня Оливър от мислите си и се концентрирах върху другите си проблеми.

— Ами в петък ще трябва да пусна първата публикация в блога.

— О, боже! Супервълнуващо. Сигурно си много надъхана?

— Не точно — отвърнах аз. Думите на Алек бяха прогнали донякъде несигурността ми, но това не означаваше, че съм се успокоила напълно. — Знам, че е глупаво, но ме е страх, че Пол само ще погледне снимките и ще разбере, че са пълен боклук.

Кара се изсмя.

— Аха, много е глупаво. Той ще ги хареса, Стела. Престани да се тормозиш.

— Но как е възможно да си толкова позитивна?

Настъпи дълга пауза и аз имах чувството, че тя се взира в мен, въпреки че не можеше да ме види.

— Защото те познавам, Стела — каза накрая, — и знам на какво си способна. Освен това знам, че прекалено премисляш нещата, което води до ненужна паника.

Кара беше права. И за двете неща — и за снимките, и за паниката.

До следващата сутрин аз така си бях изгризала ноктите, че ако продължавах в същия дух, щях да си разкървам пръстите. Седнах с Пол в едно кафене на няколко пресечки от хотела и направих съзнателно усилие да не ги заръфам пак, но пръстите ми сами започнаха да потрепват.

— Да видим какво си направила дотук — каза Пол с усмивка.

Аз плъзнах компютъра по масата и после си седнах на ръцете, за да спра треперенето.

— Еха — рече той, докато преглеждаше снимките.

Еха? Това хубаво „еха“ ли беше, или шокирано „еха“? Сърцето ми бумтеше и имах чувството, че се разширява в гърдите ми и не оставя достатъчно място за дробовете.

— Определено са впечатляващи, Стела.

— Много съжалявам — започнах аз, но спрях. — Чакай. Наистина ли мислиш така? Защото, ако не това си искал, мога да се опитам да направя по-хубави тази нощ. — Похвалата му беше точно това, което имах нужда да чуя, но все още не му вярвах. Част от мозъка ми бе убедена, че не съм достатъчно добра.

— По-хубави ли? Господи, не! — засмя се той. — По-скоро се притеснявам, че материалът е много. Как да избира, като всички са невероятни?

— Наистина ли?

— Наистина, наистина.

Накрая избрахме петнайсет групови снимки, като изключихме индивидуалните. Пол възнамеряваше първата публикация в блога да е съвсем проста, но искаше да използва два пъти повече материал, затова вече имах достатъчно за цяла седмица напред. След като ми показа как да използвам блога и различните опции, аз добавих снимките и цял час писах забавни коментари.

— Изглежда добре — каза той, като прегледа страницата за последно. — Мисля, че е готово.

Погледнах го и попитах:

— Какво да правя сега?

Той бутна компютъра към мен.

— Натисни бутона за публикуване, Стела. Това е твоят блог. Ти трябва да му дадеш живот.

— Добре.

Добре, добре, добре. Повтарях си тази дума, за да събера кураж, докато пръстът ми висеше над мишката. Цялото ми тяло тръпнеше — бях развълнувана и притеснена едновременно. Никога не бях показвала себе си или работата си пред света и щом натиснех „Публикувай“, вече нямаше да има връщане назад.

— Стела?

Извърнах глава.

— Да го направим — казах и натиснах бутона. Вероятно натиснах твърде силно, защото мишката подскочи на масата, но не ми пукаше. Адреналинът още се изливаше във вените ми и коленете ми подскачаха. Индикаторът посиня докрай за пет секунди и после на екрана се появи нов прозорец. В него пишеше: „ХРОНИКА НА «ХАРТБРЕЙКЪРС» БЕШЕ ПУБЛИКУВАНА“.

Усмигнах се на Пол. Блогът — моята работа — най-сетне беше
оживял.

— Почини си през уикенда — рече той. — Заслужаваш го.

ГЛАВА 14

— Здравсти, Кара — казах на гласовата поща. — Обаждам се само да ти кажа, че блогът тръгна и ти беше права. Пол хареса снимките. Обади ми се, когато чуеш това. Обичам те. Чао.

Затворих и прибрах телефона в джоба си, бях стиснала здраво устни. Когато излязох от кафенето, първата ми работа бе да се обадя на сестра ми. Тя не вдигна и аз звъннах на Дрю. Когато и той не отговори, вълнението от публикуването на снимките спадна. Искях да споделя успеха си, да им кажа, че вече започвам да мисля, че като съм приела тази работа, съм сторила най-доброто за себе си, но какъв смисъл имаше да правиш нещо вълнуващо, ако няма с кого да го споделиш?

Върнах се в хотела и открих групата в апартамента им.

— Стела! Ела тук. Някой трябва да каже на тези идиоти, че тайванската храна е десет пъти по-добра от някаква си скучна пица — оплака се Джей Джей.

— О, не! — отвърна Оливър и дръпна менюто на тайландския ресторант от ръцете му.

— Защо? — попитах аз, докато се настанявах в кресло до Алек. — Сега бих хапнала малко тайландско.

— Не ме разбирай погрешно — рече Оливър. — Обичам тайландска храна. Но когато поръчахме предишния път, Джей Джей усмърдя самолета с отровните си газове. Миришеше на люти лайняни нудли.

— Освен това — добави Зандър. — Аз няма какво да поръчам от тайландския заради алергиите.

Сбърчих нос с отвращение.

— Вие поръчайте каквото искате, аз май си изгубих апетита.

— Добре, тогава мексиканско? — предложи Джей Джей.

Оливър го изглежда.

— И каква е разликата?

Накрая решиха да вземат сандвичи, за изумление на Джей Джей. Когато доставиха храната, седнахме в кухнята, за да се храним. Аз си

бях поръчала сандвич, макар че не ми се ядеше, но знаех, че щом видя как момчетата лапат, стомахът ми ще закъркори.

— Изкушение с риба тон — прочетох името на опаковката. Алек вдигна глава и аз му го подадох. — Вегетариански деликатес?

— За мен! — каза Зандър.

Бръкнах в торбата и извадих друг сандвич.

— Калифорнийски?

— За мен — каза Оливър и вдигна пръст. Посегна през масата да си вземе сандвича и ръцете ни пак се докоснаха. Аз бързо се отдръпнах. Не бях виждала пак онова момиче, но от сряда насам нещата между нас не бяха вече същите. Избягвахме да оставаме насаме и всичките ни разговори бяха насилени, сякаш бяхме далечни роднини, които нямат какво да си кажат, но се опитват да бъдат любезни.

Зарових пак в торбата и извадих последния сандвич.

— Сандвич с кюфте — обявих и го подадох на Джей Джей. Той измърмори под нос, че не било честно, но взе храната без повече приказки.

— Има ли салфетки? — попита Зандър, докато се опитваше да среже сандвича си с пластмасов нож.

Изтърсих торбата и от нея изпаднаха салфетки и купчина малки червени пакетчета.

— Защо е всичкият този кетчуп? — попитах. Бяха ни изпратили достатъчно за цяла година.

— За мен — каза Джей Джей, сякаш беше най-очевидното нещо на света.

Зандър направи физиономия.

— Пълна идиотщина. Той го слага на всичко.

— Така ли? — попитах и си взех едно пакетче. — Странно. Аз също.

Джей Джей кимна одобрително.

— Кетчупът трябва да е отделна хранителна група.

— Ядях го направо с лъжицата, когато бях малка — признах аз.

Джей Джей се усмихна за първи път, след като идеята му за тайландско бе отхвърлена.

— И за така правех! Ще бъдем кетчупести приятели!

— Само като си помисля, ми се драйфа — каза Зандър и блъсна сандвича си настрани. — Знаете ли колко захар има в едно от тези пакетчета?

— Не бях срещала друг човек, който обича толкова много кетчуп — казах аз на Джей Джей.

— Не вярвам да го обичаш колкото мен — отвърна той и изпъчи гърди.

— Да се обзаложим ли?

Той се наведе над масата и ме изгледа с присвити очи.

— Дадено.

След петнайсет минути Оливър и Алек се върнаха с две кутии кетчуп от кухнята на хотела. Оливър сложи едната пред Джей Джей, а Алек сложи другата пред мен. Зандър взе от кухнята две лъжици.

— Добре — рече Оливър и седна помежду ни. Явно състезанието беше подобрило настроението му и сякаш бе забравил за напрежението между нас. — Правилата са следните. Който изяде повече кетчуп, печели и ще бъде обявен за най-големия фен на кетчупа. Това не е състезание за време. Състезателите ще ядат равни количества кетчуп, докато някой не се откаже. Ясно ли е? — С Джей Джей кимнахме, но аз се притеснявах, че той ще изяде повече, защото беше по-едър от мен. Единственото ми предимство бе, че вече беше изял сандвича си, докато аз започвах на празен стомах. — Е, добре, любители на кетчупа, грабвайте лъжиците.

Аз взех моята и я потопих в гъстата червена каша.

Когато с Джей Джей лапнахме първите лъжици, лицето на Зандър позеленя, той даде остатъка от сандвича си на Алек и рече задавено:

— Това е отвратително.

След няколко лъжици Джей Джей се смръщи.

— Има странен вкус.

Аз вдигнах вежда. На мен ми изглеждаше нормален.

— Това е съвсем нова кутия с кетчуп — каза Оливър. Когато извърна глава, видях, че устните му потрепват.

Четири лъжици по-късно Джей Джей посегна към безалкохолното си.

— Защо е толкова люто? — попита той, но продължи да яде заедно с мен. Скоро допи колата и по горната му устна изби пот.

Накрая блъсна кутията. — Някой го е подлютил. — Вгледа се подозрително в Оливър.

— Предаваш ли се? — попита го той, но на лицето му имаше гузна усмивка.

— Не, казвам само, че състезанието не е честно. Устата ми гори.

— На мен ми прилича на оправдание — каза Оливър. — Не искаш да признаеш, че едно момиче ще те победи.

Джей Джей млъкна и дръпна пак кутията, но успя да лапне само няколко лъжици, преди по лицето му да потекат струйки пот.

— Трябва ми вода — изпъшка той, отблъсна се от масата и хукна към кухнята.

— Слава богу! — въздъгнах аз и оставих с трясък лъжицата на масата. Обичах кетчуп, но не можех да се принудя да хапна нито лъжица повече.

— И Стела Самюълс е победител! — извика Оливър, като спортен коментатор. — Тълпата полудява!

Алек и Зандър свиха шепи до устните си и имитираха рева на претъпкан стадион.

— Какво имаше в кетчупа? — попитах аз. Джей Джей се беше навел над мивката, водата течеше, той беше отворил широко уста и гълташе. Оливър извади нещо от джоба си и го сложи на масата ухилен. Празна бутилка от лют сос. Засмях се. — Много си зъл.

— Не, използвах случая. Никога не бих пропуснал шанс да прецакам Джей Джей. — Трапчинките му ме накараха да му се усмихна за първи път след онази репетиция, но точно тогава телефонът ми изжужа.

Станах от мястото си и го извадих от джоба си с надеждата, че съобщението е от Кара. Но не беше. Бях получила съобщение от банката, че на сметката ми е преведена сума — първото плащане от Пол. Потиснах въздишка и седнах пак в креслото.

— Какво има? — попита ме Оливър. Клекна и ме погледна с блестящите си сини очи.

През главата ми минаваше какво ли не — несигурност, триумф, разочарования, надежди — и се изненадах, че успях да забележа промяната, но тя беше факт. Нещо в Оливър се беше променило. Сега той бе забавното и загрижено момче, което бях срещнала в Чикаго, а не

готината безразлична рок звезда, която бях видяла през последната седмица. Промяната беше така стряскаща, че ми се зави свят.

— Ами... нищо — отвърнах, докато превъртах телефона в ръцете си.

Оливър ме изгледа със съмнение.

— Не ми прилича на нищо.

— Добре съм — казах и се усмихнах. — Просто ми е мъчно за дома. Качих първите снимки в блога днес и исках да кажа на Кара и на Дрю, но те не ми вдигнаха.

— Мъчно ти е за дома, значи? — Оливър присви очи замислено. След няколко секунди каза: — Мисля, че имам решение.

— Така ли, какво?

Освен ако не накараше някак брат ми и сестра ми да се появят, беше малко вероятно да ме изтръгне от това настроение. Обаче беше мило, макар и не съвсем неочаквано, че искаше да ме накара да се почувствам добре.

Усмихна ми се с онази усмивка, която ме караше да се опасявам от следващите му думи.

— Купон. — Каза го с въодушевление, каквото бих очаквала от Джей Джей, когато е намислил някоя ужасна идея.

— Купон — повторих аз. Можех да напиша цяла книга защо това е лоша идея.

— Да, да се разведриш. — Леко ме докосна по рамото и аз погледнах към ръката му, изумена от този жест след цяла седмица отчуждение. Той я отдръпна бързо и добави: — Трябва да празнуваш.

Бях готова да откажа. Не бях в настроение за купон и нямаше начин силна музика, пълна с непознати стая и алкохол да променят това. Но преди да кажа нещо, Оливър се изправи и се обърна към момчетата, които още обсъждаха състезанието по ядене на кетчуп.

— Хей — извика той и плесна с ръце, за да привлече вниманието им. — Какво ще кажете да направим купон, за да отпразнуваме първата публикация на Стела?

Зандър, Алек и Джей Джей погледнаха него, после мен, после кимнаха едновременно.

— Мисля, че един приятел диджей е в града — каза Алек и извади телефона си. — Да видим дали е свободен.

— Трябва ни шампанско! — рече Зандър и нагласи очилата на носа си. — Много, много шампанско!

— Момчета, не ми трябва купон — казах аз.

Джей Джей ме посочи с пръст.

— Дори не се опитвай да се измъкнеш, Стела. Обеща ми, помниш ли?

Сега ме хвана.

— Не си падам много по купоните — казах все пак. Разбира се, никога не бях ходила на истински купон, затова не бях сигурна.

— Имам решение за това. — Джей Джей изчезна в кухнята. Върна се след минута с бутилка с някаква бистра течност и две малки чаши. — Трябва да се поотпуснеш.

— Не знам — отвърнах колебливо.

Това алкохол ли беше?

— Стига, Барабела. Тази нощ ще те съживим — каза той и наля в чашите.

Тъкмо щях да кажа „не“, но си спомних, че се очаква да се забавлявам, да си живея живота и други такива неща.

— Добре — предадох се аз. — Дано не съжалявам.

Джей Джей само се ухили и надигна чашата си.

— За нощта, която никога няма да забравим — каза той и я чукна в моята.

— За нощта, която никога няма да забравим — повторих аз, после отворих уста и излях съдържанието на чашата в нея.

* * *

Отворих очи и ярката утринна светлина ме заслепи.

— Какво става? — измърморих и седнах в леглото. Главата ми бумтеше, косата ми беше сплъстена, а в устата си усещах вкус на алкохол. Някой изстена и се преобърна до мен, аз подскочих и стиснах възглавницата до гърдите си, за да се защитя. В леглото ми имаше момче с познати кафяви кичури — Оливър Пери.

— По дяволите!

Скочих от леглото.

Нима още сънувах? Цяла минута стоях до нощното шкафче, отварях и затварях очи с надеждата, че ако го направя достатъчно пъти, той ще изчезне. Или аз най-после ще се събудя. Но де такъв късмет. Накрая сърцето ми спря да препуска и трябваше да приема, че това е реалността. Точно тогава забелязах, че Оливър е без тениска.

Проследих с поглед линията на гръбнака по загорелия му гръб, огледах извивките на лопатките и мускулите. После една ужасна мисъл прекоси съзнанието ми и аз ококорих очи. Бях ли спала с него? Все още бях с дрехите от предния ден, но дали той...

— Дано да не е гол, дано да не е гол — шепнех си, докато вдигах завивката. Въздъгнах с облекчение, защото забелязах сините джинси, над които се подаваха боксерките. Надявах се това да означава, че не сме правили нищо. Нямахме начин да изгубя девствеността си с рок звезда. Какво клише!

Наведох се над леглото и побутнах Оливър по гърба.

— Ей. — Той не помръдна и аз го бутнах по-силно. — Ей, Оливър. Събуди се.

— Не сега, Джей Джей. Гледам „Клюкарката“! — измърмори той, явно още спеше.

— О, това е смущаващо.

Оливър се обърна отново и аз се засмях. Някой беше нарисувал кръгли очила около очите му и светкавица на челото. На голите му гърди бяха изписани думите: „Хари Пери, момчето, което припадна“.

— Какво смешно има? — попита той.

Аз подскочих, не бях разбрала, че се е събудил.

— Стела? — попита той отново и потърка очи, за да се разсъни.

Бях смаяна колко секси звучи сутрин гласът му и трябваше да разтърся глава, за да я проясня. Кръговете се бяха размазали и сега очите му бяха черни. Аз потиснах усмивката си.

— Нищо, Хари Пери.

— Не те разбирам — смръщи се той.

— Може би трябва да се погледнеш в огледалото.

Той стана от леглото и аз го последвах, защото исках да видя реакцията му. Отвори вратата на банята и нещо полетя към нас. Изпищях и се наведох, а Оливър започна да се смее. Вдигнах глава: в стаята пърхаше бяла птица.

— Какво става?! Има пиле в банята!

Оливър сви рамене.

— Явно партито е било много яко — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

Влезе в банята предпазливо, в случай че ни нападне още някоя птица. Вместо това открихме Джей Джей свит на пода. Над тениската си имаше сутиен и прегръщаше картонена фигура. Прекрачих краката му, за да я огледам по-добре. Това бе картонена фигура на него самия.

— О, господи, къде ти е апаратът? — попита Оливър. — Това е безценно.

— Не съм сигурна — отвърнах аз. После кракът ми удари нещо и една бутилка се търкулна по плочките. Бутилки имаше навсякъде, но повечето бяха наредени на ръба на ваната. — За какво са всички тези бутилки от шампанско?

Оливър не отговори. Отидохме до ваната и надникнахме вътре. В нея имаше пенеста светложълта течност.

— Великолепно — каза той и поклати, смаян, глава. — Просто великолепно.

— Няма да мислиш така, когато се видиш в огледалото — казах аз, но за моя изненада, когато видях какво са надраскали по него, той започна да се смее.

Гледах го смаяна. Ако някой постъпеше така с мен, щях да съм бясна.

— Много е яко — рече той.

— Сигурно ще се махне трудно — изтъкнах аз.

— Ако ще се мия във вана, пълна с шампанско, няма да се оплаквам.

Опитахме се да събудим Джей Джей, но той отблъскваше ръцете ни и отказваше да отвори очи. Оставихме го на пода и отидохме да огледаме апартамента, за да видим какви са щетите. По пода в коридора бяха пръснати червени пластмасови чаши и като че ли беше гръмнала диско топка — всичко беше поръсено с блестящи парченца.

Ахнах, когато влязохме в дневната. Ако не знаех, че е имало купон, щяха да реша, че е гръмнала бомба. Почти всички мебели бяха преобърнати, а от вентилатора на тавана висяха чифт панталони. Някой беше украсил стаята с гумени нишки от спрей с различни цветове. А стените бяха омазани с нещо червено, което приличаше на кръв, но предполагах, че е кетчупът, останал от състезанието.

Насред всичко това видях Зандър.

— Най-сетне — изстена той. — Ще ми помогнете ли? От цял час ми се ходи до тоалетната. — Някой го беше омотал с тиксо на кухненски стол. Сигурно беше изхабил цяла ролка, защото тениската му изобщо не се виждаше под лентите.

Оливър падна на четири крака и така се смя, че му избиха сълзи, едва успя да изрече:

— Най-великият купон на всички времена.

— Млъквай, Хари Пери — каза Зандър. — Наистина ми се пикае.

Хукнах към него, за да му помогна, но преди да отлепя и една лента, входната врата се отвори с такъв трясък, че апартаментът се разтресе. Една бирена бутилка се катурна от барплота и се строши на пода. В тишината се чу тракане на токчета и видяхме как една много бясна Къртни нахлу в стаята.

— О, по дяволите! — изпъшка Зандър.

Някой изсвири весело.

— Добро утро, хора — извика Алек, когато влезе в дневната. Беше се изкъпал и облякъл, сякаш не е бил на никакъв купон. Когато видя Къртни, той се обърна да избяга, преди да го е забелязала.

— Да не си помръднал, Алек — изсъска тя. Той оклюма глава и бавно се обърна. — Трябваше да сте във фоайето преди половин час. Какво е станало тук, по дяволите?

— Ами правихме купон — започна да обяснява Зандър.

— Очевидно.

— Не мислехме да правим голям купон — каза Оливър, — но после...

— Какво ви става напоследък? — прекъсна го Къртни. Поклати глава и каза: — Няма значение. Не мисля, че искам да чувам отговора на този въпрос. Някой веднага да намери Джей Джей. След десет минути четиримата да сте във фоайето. — После излезе и затръшна вратата след себе си.

— Господи! — казах аз и седнах на дивана. — Аз съм виновна, нали? Много съжалявам, момчета. — Всички млъчаха, но Алек започна да се смее. Всъщност той само започна, а Оливър и Зандър се присъединиха. Гледах ги със зяпнала уста. — Какво има? Какво е толкова смешно?

— Не си виновна ти — едва изрече Оливър. — Не се извинявай.

— Но вие направихте купона заради мен, а сега Къртни е бясна.

Алек сви рамене.

— Знаеш ли какво? Доволен съм.

— Какво? Защо?

— И аз — каза Оливър. — Кога за последно сме я вбесявали така? Честно, не мога да си спомня. — И тримата се замислиха, после се спогледаха и се ухилиха като идиоти.

— Всички сте откачени — казах аз, клатейки глава. — Напълно откачени.

— Момчета, още ми се пикае — обади се Зандър.

ГЛАВА 15

Отне ни девет от десетте минути, отпуснати от Къртни, да разлепим тиксото от Зандър. След още пет момчетата се изкъпаха и бяха готови да излязат. Нямах представа какъв е графикът им за деня, нито кога ще се върнат, но не ме интересуваеше, защото аз възнамерявах да спя цяло денонощие.

Но не се получи точно така.

Още щом легнах, започнах да мисля за случилото се и как се бях събудила до Оливър. Мисленето се превърна в притесняване и скоро вече бях в режим на паникьосване. Какво точно беше станало между нас? Молях се да е нищо. Може би и двамата сме били толкова пияни, че случайно сме заспали заедно в леглото. Но една злобна частица на ума ми не спираше да върти възможно най-лошото обяснение: ами ако му се бях нахвърлила?

Не можех да заспя, затова опитах да гледам филм, но нищо не успяваше да ме разсее от мислите. Когато вече не издържах повече, се върнах в апартамента на момчетата, за да проверя дали са там. През следващия час репетирах какво ще кажа. Още щом той влезеше, щях да отида при него и да му кажа, че каквото и да се е случило тази нощ, е било случайност, по вина на текилата, и няма да се случи отново.

— Ох, това е нелепо — възкликнах и задърпах косата си.

Седях на дивана и клатех глава. Колкото повече репетирах речта си, толкова повече ми се струваше, че изобщо не е добра идея да говоря с Оливър. Случилото се на купона се завръщаше и просветваше като цветни кадри, но все не виждах нищо, когато опитвах да си представя нещо свързано с него.

Можех да попитам Зандър или Алек за подробностите, но тях още ги нямаше. Вероятно нямаше да е чак толкова смущаващо да попитам Оливър направо и да спра да се тревожа. Можех да го направя, нали? Все пак бяхме само приятели.

И в този момент вратата се отвори и Оливър се появи, носеше три големи торби с покупки. По-скоро се опитваше да ги носи. Едната

се разкъсваше и той бързаше да стигне до кухнята, преди да се е разпаднала. Скочих от дивана и хукнах да му помогна.

— О, Стела, слава богу — каза той, когато взех едната торба. Оставихме всичко на плота до мивката и от торбите се изтърколиха глави лук, чушки халапеньо и една кутия с доматино пюре.

— За какво е това?

— Ще правя вечеря — каза той. — Измий си ръцете. Може да ми помогнеш.

Взирах се учудена в него. Дори да забеляза колебанието ми, не каза нищо. Вече вадеше покупките и ги подреждаше. Доскоро почти не си говорехме, а сега щяхме да готвим заедно? После забелязах как стоварва кутиите с фасул на плота и разбрах, че нещо не е наред.

Не знаех какво друго да направя, затова свалих ластика от китката си, вързах си косата и пузнах водата. Когато потече топла, започнах да си мия ръцете със сапун и да хапя вътрешността на бузата си.

Моментът беше идеален да поговорим за случилото се през нощта, но не можех да се накарам да започна, въпреки че цял час бях репетирала. Освен това Оливър беше разстроен от нещо.

— Къде са останалите? — попитах аз и подсуших ръцете си с кухненска хартия.

Ноздрите му потрепнаха.

— Трябваше да са тук.

— Трябваше?

— Да, веднъж в месеца си правим семейна вечеря, както аз я наричам. Аз готвя и всички ми помагат. Тази вечер трябваше да си направим вечеря, но на връщане от магазина Джей Джей видя една закусвалня и всички решиха да ядат там — каза той и устните му се извиха в грозно озъбване.

Не очакваше отговор. Завъртя се и започна да отваря и затваря чекмеджетата, търсеше нещо. Накрая намери отварачка за консерви и я заби в една кутия. Започна да натиска дръжката, но острието се изплъзна. Опита отново, но със същия резултат, лицето му почервеняваше все повече.

Сложих длан върху ръката му и издърпах отварачката.

— Оливър, добре ли си?

— Идеално съм — отвърна през зъби. След секунда поклати глава и ме погледна. — Извинявай, Стела. Не съм ядосан на теб. Просто съм подразнен.

Изглеждаше ми доста повече от подразнен, особено за една пропуснатата вечеря, но вероятно не знаех всичко.

— Не се извинявай. Няма проблем.

Той кимна.

— Е, явно ще сме само двамата. Обичаш чили, нали?

— Да, много.

Това явно подобри настроението му, защото той пусна музика и се заехме да приготвим вечерята. През следващия час предимно мълчахме, само той ми казваше какво да направя. Отначало ми беше неловко, най-вече защото не можех да спра да мисля за изминалата нощ, но пърженето на телешката кайма беше толкова делнично нещо, че беше странно успокояващо.

Когато Оливър започна да си тананика с радиото, аз се извърнах от печката и започнах да го гледам как кълца зеленчуците и движеше рамене напред-назад, сякаш танцуваше. Беше напълно отпуснат, не го бях виждала такъв цяла седмица и осъзнах, че ако през нощта се беше случило нещо смущаващо, нямаше да е толкова спокоен сега.

Когато чилито започна да къкри на котлона, аз сервирах масата за двама, после се настанихме и зачакахме.

— Е... — каза Оливър. Играеше си с лъжицата и не ме поглеждаше. Господи, казах си. Май прибързах със заключенията. Явно смяташе да говори за вечерта и щом беше толкова смутен, вероятно се бе случило нещо ужасно. — Не ви подслушвах нарочно, но чух разговора ти със Зандър преди концерта в понеделник.

— О... — Не това очаквах. — За какво?

— За сестра ти — каза той и заговори по-бързо: — Щях да ти кажа нещо по-рано, но все не намирах подходящ момент и...

Лъжицата се изплъзна от пръстите му, изхвърча и изтрака до купата му. Посегнах и хванах неспокойните му ръце. Оливър вдигна очи да срещне погледа ми.

— Не е нужно да казваш нищо. Наистина, всичко е наред. Кара... тя е болна от известно време.

Той изкриви лице и поклати глава, сякаш беше разочарован от себе си.

— Цяла седмица се опитвах да измисля какво да кажа, но сигурно е глупаво, нали? Нищо не може да помогне. Само като си помисля, че някой ти е толкова близък и после има опасност да го изгубиш? — Оливър замълча и на лицето му се появи неразгадаемо изражение. — Дори не мога да си представя какво е.

Разбирах само, че е много разстроен, и изобщо не очаквах това.

— Благодаря ти, Оливър. Това означава много за мен. — Кимна, но още изглеждаше тъжен, затова стиснах ръката му и казах: — Ако Кара беше тук сега, щеше да изтъкне, че е още жива и е рано да я оплакваш.

— Права си — рече той. Усмивката му най-сетне се завърна и той изправи гръб. — А тя хареса ли си подаръка?

— Да го хареса ли? Просто откачи от радост.

Оливър се ухили широко.

— Страхотно. Не мога да си представя как е реагирала, когато Пол ти е предложил работата. Какво каза тя?

— Ами заплаши, че няма да ми проговори повече, когато мислех да откажа.

— Мислеше да откажеш? — попита той и се отдръпна назад. — Защо, за бога?

— Не знам — отвърнах тихо. Не ми харесваше посоката на разговора, затова пуснах косата пред лицето си и започнах да прокарвам пръсти през нея.

— Само това ли ще кажеш? — попита той, докато аз отделях синия кичур. Увих го на пръста си и опитвах да избягвам погледа на Оливър. — Хайде, Стела. Трябва да има причина. Не беше заради мен, нали?

Пуснах кичура и се засмях, докато той се развърташе от пръста ми.

— Разбира се, че не, Оливър. Откъде ти хрумна?

Той сви рамене.

— Понякога е трудно човек да разбере какво мислиш. Реших, че не искаш да ми кажеш, защото е свързано с мен.

Издишах продължително.

— Не е заради теб. Честно.

— Тогова защо?

— Вече ти казах, че не знам.

— Как така не знаеш? — настоя той и ме погледна, сякаш бях някаква идиотка.

— Ей така, Оливър! — вдигнах аз ръце. Ако Дрю беше тук, щеше вече да ме е нарекъл „ракетка“. — Просто не знам. Знам само, че усещах отвратителна яма в стомаха си винаги щом си помислех да напусна дома. — Не възнамерявах да му казвам, че все още се чувствам така, когато се замисля за Кара.

— Добре, добре — каза той по-меко и вдигна отбранително ръце. — Не исках да те ядосвам. Реших, че мога да помогна.

— Не се обиждай, но как ще ми помогнеш? — Беше мило, че се опитва, но щом брат ми — един от двамата души на този свят, които ме познаваха най-добре — не можеше да ми помогне, как ще го направи той?

Сви рамене.

— Не знам, но не пречи да поговориш за това.

— Ти да не си ми психоаналитик? — Знаех, че съм рязка, дори лоша, но отново усетих онова мъртво течение. Тръгнах с групата на това турне, за да разбера какво ме плаши, но сега се чувствах дори по-объркана.

— Всъщност смятам, че по-скоро съм нещо като детектив — каза той и се усмихна леко. — Точно сега работя по случая с Мистериозните стомашни усещания. — Погледнах го със стиснати устни и той само вдигна вежди и скръсти ръце. — Успокой се, Стела. Няма да те съдя.

Запитай се от какво се страхуваш...

Накрая въздъгнах.

— Когато Пол ми се обади, много се развълнувах — признах аз. — Подскачах от радост. Исках да кажа първо на Кара и мисля, че... мисля, че когато видях вратата на болничната ѝ стая, се паникьосах. Бяхме залепили наши снимки на нея и те ми напомниха за времето, когато разбрах, че е болна.

— Какво стана?

Сведох глава на масата и известно време мълчах. Това беше денят, за който не исках да си спомням.

Кара ми беше казала, че се чувства странно, отпаднала и постоянно изморена, но аз реших, че е изтощение от дългите

тренировки с мажоретките. Накрая мама я заведе на лекар. Решиха да ѝ направят изследвания и аз си казах: е, добре, сигурно е болна.

Но вероятно беше само мононуклеоза или нещо подобно. Лекарят ще ѝ изпише лекарства, ще ѝ каже да не се преуморява и тя ще се оправи. Всъщност истината бе, че бях твърде заета със зимната пиеса по „Момчета и кукли“ и не ѝ обърнах внимание. В клуба по изкуства работехме по постановката и аз отговарях за целия проект.

Когато излязоха резултатите, мама и татко казаха на мен и на Дрю да седнем до масата в кухнята, за да може Кара да ни обясни какво става. Аз се подразних — беше неделя и трябваше да ида в училището за последните уточнения по пиесата преди премиерата в четвъртък — затова не ѝ обърнах внимание, а пишех съобщение на приятелите си, че ще закъснея.

— Стела, слушаш ли ме изобщо? — извика тя. Помня, че вдигнах очи и видях сълзи на лицето ѝ, но все още не можех да схвана колко сериозна е ситуацията.

— Да, какво? — попитах аз.

— Рак е. — Този път тя не викаше. Достатъчно беше, че стисна зъби, когато го произнесе. Това ми дойде като истински нокаут. Или все едно ме прегази камион.

Клатейки глава, вдигнах очи към Оливър.

— Не бях забелязала, че плаче — казах аз и очите ми се насълзиха. — Сестра ми не беше добре, а аз дори не забелязвах.

— Хей — рече той. Столът му застърга по пода, когато посегна към мен и ме прегърна през раменете. — Не можеш да знаеш всичко, Стела. Как ще разбереш, че е болна? Да нямаш рентгенови очи?

— Не става дума за това. — Притиснах ръце към тялото си, за да се овладеея. — Не бях забелязала, че нещо не е наред, защото бях твърде заета.

Той поклати глава.

— Не, Стела. Живяла си живота си. В това няма нищо лошо.

Ноктите ми се забиха в дланта, когато стиснах юмрук.

— Не разбираш. Ако бях до нея... — мисълта за това ме накара да стисна очи, — щях да разбера, че нещо не е наред, щях да я заведе по-рано на лекар и може би ракът нямаше да е толкова страшен.

— Права си — каза той и аз поех рязко дъх. — Не разбирам. Нищичко. Обвиняваш се за нещо, което няма как да контролираш, като

буря или нашествие на извънземни. Факт: понякога се случват лоши неща и това е част от живота. Всеки го сполетява нещо, рано или късно. Въпросът е как ще поемеш удара.

— Така ли? — Не разбирах съвсем за какво говори. — Какво искаш да кажеш?

— Спри да се чувстваш виновна, Стела. Поемаш погрешно удара.

ГЛАВА 16

„Хрониката на «Хартбрейкърс» вървеше доста добре, с ударение на, добре“. Откакто бях пустила първата публикация преди седмица, блогът бе прегледан три милиона пъти.

Разбира се, за това помогна и фактът, че Пол обяви новината за блога по всички социални канали на групата. Все пак аз бях шашната от броя на посещенията и в него не влизаха хилядите споделяния на моите снимки из интернет или стотиците коментари под всяка от тях.

Всъщност не осъзнавах напълно колко добре върви, докато момчетата не гостуваха в „Разговор с Трейси“. Трейси Хууп беше кралицата на дневните токшоута, любимка на всички майки из цялата страна. По време на интервюто аз седях на първия ред в публиката, място, за което дори собствената ми майка сигурно щеше да ми завиди.

След двайсетина минути Трейси промени посоката на разговора.

— Е, момчета — рече тя, след като отпи от кафето си. — Чувам, че се говори за някакъв блог?

Едва не паднах от мястото си.

— Фотоблог — отвърна Оливър. — Всъщност това е уебсайт, в който се публикуват наши снимки как разпускаме и такива неща. Идеята е феновете да ни видят като обикновени момчета, които просто имат малко по-необичайна работа.

— Колко идейно! — каза Трейси. — Вие сами ли се снимате, как точно става?

— Всъщност фотограф е нашата приятелка Стела — каза Джей Джей и ме посочи в публиката. — Тя е с нас по цял ден, снима и после ни разкроява.

Публиката се засмя, а моят стомах се сви на камък, защото Трейси погледна към мен.

— О, тя е тук? Колко прекрасно! — После каза на мен: — Стела, нали? Джей Джей обясни ли добре, или искаш да ни споделиш още нещо интересно?

Когато Трейси зададе въпроса си, двама оператори обърнаха камерите си към мен и аз замръзнах. Това не беше истина! Трейси Хууп говореше с мен. По-лошо, това щеше да се излъчи по телевизията! Искях да се наведа и да изпразня стомаха си на пода, но вместо това погледнах към момчетата. Оливър ме гледаше и щом очите ни се срещнаха, се усмихна и вдигна палец. Малък жест, но ми помогна да преодолея страха.

Добре, мога да го направя, казах си. Поех дълбоко дъх и се обърнах към Трейси.

— Той обясни добре — казах и адреналинът препусна из мен. — Само забрави да спомене колко ми е трудно да ги разкрася, но правя каквото мога.

Всички се засмяха, Джей Джей най-силно.

— Значи, ако съм разбрала правилно, ти пътуваш с групата? Това звучи като сбъднатата мечта на всеки техен фен.

— Невероятно е. Момчетата са страхотни и аз правя това, което обичам, така че наистина е идеалната ситуация.

— Предполагам, че говориш за фотографията. Имаш ли и други проекти, освен блога на групата, може би свои?

— Имам много снимки, но още не съм публикувала нищо.

— Е, сигурна съм, че това ще се промени скоро, като се има предвид успехът, който си постигнала само като работиш за „Хартбрейкърс“.

След интервюто Джей Джей се извини за случилото се, каза, че не е искал Трейси да ме поставя в центъра на вниманието, но аз махнах с ръка. Колкото и ужасяващ да беше този импровизиран разговор, аз бях разбрала нещо.

Преди да пусна първата си публикация, Алек ми каза нещо, което не можех да проумея напълно досега. Каза, че мога да снимам каквото и да е, свързано с групата, и техните фенове ще го харесат. Затова, макар че положителната реакция на блога наистина засили увереността ми, вече знаех, че всъщност хората не одобряват точно моята работа. Хората харесваха блога заради „Хартбрейкърс“.

Странно, но не бях разстроена. Ако исках да разбера какво наистина мислят хората за моята работа, трябваше да покажа нещо от себе си. Разговорът с Трейси ми показа, че „Хрониката на «Хартбрейкърс»“ всъщност не принадлежи на мен. Да, аз снимах и аз

водех блога, но той не представяше мен самата, особено като фотограф.

През следващите няколко дни прекарвах свободното си време в преглеждане на стари снимки на компютъра, в опит да реша кои от тях ме определят. Някой може да каже, че всички ме определят, защото аз съм ги направила, но не ставаше така. За мен не всички снимки бяха еднакви.

Разгледах всяка много внимателно, защото някои изпъкваха, бяха по-ярки и по-ясни. Сякаш шофирах през буря, която връхлита с такава сила, че чистачките на предното стъкло не могат да смогнат. Тогава, внезапно, виждах зелената светлина на светофара сред морето от чернота, която ми казваше да продължавам, продължавам, продължавам!

Беше интуитивен процес. Отварях някоя снимка и тя ме връщаше в момента или към човека, към мястото, и точно това я правеше важна. Макар че моят свят беше продължил напред, споменът, който бях уловила, още беше същият и това исках да споделя с хората.

— Какво гледаш? — попита ме Зандър.

Беше събота сутрин и ние бяхме на летището, чакахме да се качим на самолета. Опитвах се да използвам тези свободни часове, за да свърша нещо, защото групата имаше много натоварена програма още щом кацнехме.

Вдигнах поглед от екрана и го погледнах.

— Работа.

— Не публикува ли в блога вчера? — попита той. — Как така имаш още работа?

— Не работя за блога на групата. Мисля да създам свой собствен фотографски уебсайт.

— Това е яко, Стела! Готов ли е вече?

— Почти го привършвам. Просто се занимавам с някои подробности и се опитвам да събера кураж да публикувам проклетото нещо. Може ли да чуя мнението ти? Не знам дали този шрифт пасва на темата на блога.

— Не — каза той. Отговорът му беше толкова неочакван, че едва не изпуснах лаптопа. Той сигурно забеляза изненадата ми, защото добави: — Имам предвид, че нямаш нужда от моето мнение. Струва

ми се, че само си търсиш извинения, за да избегнеш трудната част. Спри да се съмняваш в себе си.

Зандър беше прав — уебсайтът бе готов от предния ден, но някъде в дъното на съзнанието си още се страхувах, че не е достатъчно добър, че аз не съм достатъчно добра, че никой няма да го хареса. Съмнявах се в себе си, както се съмнявах през първата седмица на тази работа и трябваше да спра.

Затова спрях.

* * *

— Ами „Наполеон Динамита“?

— Ами не — казах аз. С Оливър се бяхме изтегли на дивана в апартамента на момчетата и се чудехме какво да гледаме. Групата като никога имаше почивен ден, затова, докато Джей Джей, Зандър и Алек бяха на разходка из града, ние решихме да се насладим на един спокоен следобед.

— Много си кисела днес — каза той, изключи телевизора и хвърли дистанционното настрани.

— Не съм. Просто не ми се гледат тъпи момчешки филми — казах аз, но знаех, че е прав.

Три седмици бяха минали, откакто се присъединих към турнето на „Хартбрейкърс“, което означаваше, че от двайсет и един дни бях сама. Освен това означаваше, че днес Кара щеше да има почивка от химиотерапията. Мама вероятно беше излязла рано сутринта, за да я вземе, и семейството ми се беше събрало за филмов маратон или турнир по карти. Като знаех, че са заедно и се радват на компанията си, сърцето ми се разтуптяваше. Ако не беше натоварената програма на момчетата, която да ме разсейва, нямаше да спирам да мисля, че не съм с тях, затова съжалих, че не излязох с другите да разгледам града. Поне умът ми щеше да е зает с нещо друго.

— По-скоро каквото и да е филм — измърмори Оливър. — Я дай да ти видя телефона. — Той протегна ръка на възглавницата между нас, с отворена длан, сякаш очакваше да му го дам без никакви възражения.

— Не искаш ли твърде много? — попитах аз, но все пак се предадох. — Къде е твоят?

От нощта, когато готвихме заедно, нещата между нас се бяха променили. Той ми помогна да се справя с нещо, което ме измъчваше през последните четири години, и това сякаш създаде връзка между нас, или може би поправи връзката, която разруших, когато предложих да сме само приятели. Вече нямаше неловка тишина или сковани любезности; Оливър се държеше, както когато се срещнахме — весело и игриво — само че без целувките.

— В джоба ми е — каза той, докато преглеждаше телефона ми.

— Защо ти е моят?

Той натисна бутона за избиране.

— Защото се обаждам на сестра ти.

Скочих от мястото си.

— Какво? Оливър, недей! — Опитах да си взема телефона, но той го прехвърли в другата си ръка и не можех да го достигна.

— Тихо! — притисна пръст към устните си. — Пуснал съм го на високоговорител.

След разговора ни за болестта на Кара, аз вече говорех по-свободно с него за нея, което облекчаваше малко мъката по дома. Но не знаех дали ще мога да разговарям с нея днес — щях да се депресирам още повече.

— Стела, здрасти! — каза тя, щом вдигна. — Много се радвам, че се обаждаш.

— Кара ли е? — попита Оливър, а сестра ми замълча. — Ало?

— Кой се обажда? — попита тя съвсем тихо, сякаш вече знаеше отговора на въпроса си, но не можеше да повярва.

— Обажда се Оливър — каза той съвсем делово.

Не беше нужно да си казва фамилията, защото Кара беше наясно кой е и чух как си поема накъсано дъх.

— Господи божичко! — Въздъхна и на мен ми се прииска да видя познатото изумено и ококорено изражение. — Ама наистина ли? Не се майтапиш с мен, нали? Защото няма да е смешно.

— Не, няма — отвърна Оливър. — Освен това Стела ще ме убие, ако направя подобно нещо.

— Прав си — съгласи се Кара и се отпусна много по-скоро, отколкото предполагах. — Абсолютно ще те убие.

— Всъщност мисля, че вече обмисля убийството ми — каза той, като ме погледна. — Гледа ме много страховито.

— О, я стига — казах аз и скръстих ръце.

— Аха — рече Кара. — Определено звучи бясна. Какво си направил?

— Обадох ти се без нейно разрешение.

— Трябваше да попиташ! — възкликнах аз.

— Тя щеше да ми откаже — обясни Оливър на Кара. — Цял ден е намусена, макар че не го признава, и трябваше да направя нещо. Реших, че ако поговори с теб, ще се разведри.

Звънкият смях на Кара изпълни стаята.

— Тя е много упорита.

— Не ме ли обсъдихте вече? — измърморих аз, но раздражението ми към Оливър отслабваше всеки път щом чуех смяха на Кара.

Накрая дори не говорих с нея. Оливър не затвори телефона цял час, говореха за всякакви неща, а аз слушах. Когато накрая й каза довиждане, аз мълчаливо плъзнах телефона в джоба си.

— Не си ядосана, нали? — попита той след няколко секунди тишина.

— Не.

— Сигурна ли си? Много си мълчалива.

— Сигурна съм — усмихнах се аз. — Това, което направи, и за двете ни, беше много мило.

Не само беше зарадвал Кара с обаждането си, но разведри и мен. Имах нужда от точно това — да знам, че тя е щастлива. Никога не бях мислила за него само като за приятел. Това беше импулсивно решение. Но сега не ми се струваше толкова лошо. Оливър беше доказал, че наистина е мой приятел.

— За мен беше удоволствие — каза той, — но го направих по съвсем егоистични причини. Исках да видя усмивката ти.

После той се наведе и прибра един кичур зад ухото ми. Застинах под пръстите му и усмивката, която каза, че искал, също помръкна. От толкова близо усещах миризмата му — на канела от одеколона и на препарат за пране от дрехите — и я вдишах. Знаех, че е опасно да сме така близо, но не знаех как да се отдръпна.

— ОЛИВЪР! — Беше Джей Джей, който влетя така внезапно, че аз подскочих. Не бях чула завръщането му, но нямаше как да пропусна вика: — ОЛИВЪР, КЪДЕ СИ?

— Ей, човече! — извика Оливър в отговор. Извърна се, за да погледне зад облегалката на дивана. — Тук съм.

Джей Джей нахлу в стаята като разярен бик.

— Какво е това, по дяволите? — попита той. Стискаше нещо в ръката си и когато стигна до нас, го плесна на масичката.

И двамата се наведохме да погледнем. Видях снимка на Оливър, но после забелязах и текста под нея. Това беше списание, което Джей Джей бе сгънал надве, отворено на статия за „Хартбрейкърс“.

Оливър вдигна поглед от списанието към него.

— Не разбирам какъв е проблемът.

— Ами не знам, може би това проклето интервю? — Джей Джей грабна списанието и започна да чете на глас. Оливър направи физиономия. — На въпроса каква ще е бъдещата музика на групата, Оливър беше много пряк: „Нашият следващ албум ще е много подобен на сегашния. Феновете ни явно го харесват, така че защо да разваляме нещо успешно?“. Какво става, Оливър?

— Казах ти, че съм дал това интервю — сви рамене той. — И още не разбирам защо се държиш така. На мен ми звучи добре.

— Не за това говорихме. — Джей Джей заби пръст в страницата. Както винаги, беше с тясна тениска и аз забелязах как мускулите и вените по ръцете му изпъкват под кожата. Не бях виждала Джей Джей така ядосан и стаих дъх, не знаех какво да направя.

Оливър скочи от дивана.

— Така ли? И какво точно сме говорили, Джей Джей?

— Ти майтапиш ли се с мен? Цял ден измисляхме идеи за новия албум и никоя от тях не включваше боклука, който правихме досега. Ти каза...

— Може да съм си променил решението — сопна се Оливър, преди Джей Джей да довърши.

Джей Джей отстъпи крачка назад и бавно и невярващо поклати глава.

— Ти говориш сериозно? — Вратът и ушите му още бяха зачервени, но лицето пребледняваше.

Нещо в гласа му явно докосна Оливър, защото изражението му омекна и той отпусна юмруци.

— Виж, Джей Джей. Съжалявам. Това е само една глупава статия. Още нищо не е решено. Знаеш го, нали?

— Не знам, ти знаеш ли? — отвърна Джей Джей и аз се намръщих, не успявах да следя разговора им. — Защото не ми изглежда така.

Оливър се почеса по тила.

— Стига, човече — започна той, но Джей Джей се завъртя и излезе. — Изчакай само секунда да... — Външната врата се затръшна. — По дяволите, Джей Джей!

След няколко седмици с „Хартбрейкърс“ бях започнала да си мисля, че слуховете за конфликт в групата наистина са само слухове. Разбира се, бях ги виждала да се карат, но това беше нормално, защото постоянно бяха заедно. Но сега се случваше нещо различно.

Бях чувала Джей Джей да прави остри и неясни коментари, които ме караха да мисля, че той не харесва музиката на собствената си група, но за първи път тази тема се материализираше в цял разговор. Все пак нямах представа какво става и знаех, че пропускам важни парчета от пъзела. Обърнах се към Оливър за някакво обяснение, но той хукна след Джей Джей и аз останах на дивана да се чудя какво, по дяволите, се случва.

ГЛАВА 17

На следващата сутрин, когато попитах Оливър за кавгата, той омаловажи всичко и каза, че нямало проблем. Знаех, че само избягва въпросите ми, и щях да продължа да питам, но Джей Джей се държеше, все едно всичко е наред. Може би не можеше да се сърди дълго, но имах чувството, че просто е отложил обсъждането на този проблем.

Защото днес беше специален ден — „Хартбрейкърс“ имаха концерт в Портланд и той се оказа най-страхотният досега. Явно фактът, че пееха в родния си град, ги беше заредил с невиджана досега енергия и в края на концерта усетих, че пея с публиката. Когато всичко свърши, отидохме в дома на Джей Джей на вечеря. А под „вечеря“ имам предвид квартално парти.

Добре, може би не беше точно квартално парти, но имаше толкова деца на улицата, когато пристигнахме, че трябваше да слезем от колата още на ъгъла и да вървим пеша до малката двуетажна къща със сини капаци.

— Кои са всички тези деца? — попитах, когато вървахме по алеята. Миризмата на скара се носеше от задния двор заедно с една песен на Меленкамп^[1].

— Семейство Морис имат сиропиталище — пошегува се Оливър.

Джей Джей извъртя очи.

— Семейството ми е голямо.

За мен голямо семейство означаваше максимум четири деца, което според него било смешно. Той беше най-големият от осем деца — три момчета и пет момичета. А да посрещне групата беше дошла и цялата рода — лели, чичовци, братовчеди, втори братовчеди и даже съседни.

Имаше толкова много хора, че скоро изгубих следите на момчетата. Зандър първи изчезна, хукна да търси семейството си още щом влязохме в къщата. Не след дълго по-малките братя на Джей

Джей повлякоха него и Оливър да играят футбол. Алек ми прави компания най-дълго — тъй като беше от Калифорния и неговото семейство не присъстваше на партито — но започна разговор с един братовчед на Джей Джей и след като десетина минути ги слушах как говорят за неизвестна за мен група, аз се извиних и се отдалечих.

Изглежда, кухнята беше сърцето на купона. Масата беше отрупана с храна, хората се тълпяха около нея като буболечки и грабваха по нещо. Аз бързо хванах апарата, заставах встрани и започнах да снимам непознатите.

Една едра фигура пристъпи пред обектива.

— Стела, какво правиш?

Вдигнах поглед и видях Джей Джей. На гърба му висеше малко момиченце с прекрасни тъмни къдрици и зелени очи, сигурно беше на две години.

— Не работя, заклевам се — казах аз, докато фокусирах върху нея. Тя беше твърде сладка, за да я пропусна. — Коя е тази принцеса?

— Най-малката ми сестра Одрела. — Джей Джей се извърна да я погледне. — Од, кажи „здрости“ на Стела. — Тя поклати глава и зарови лице в рамото му. — Не? Е, добре. — И двамата се засмяхме.

Едно по-голямо момиченце със същите тъмни къдрици вдигна глава от купата с бонбони, в която ровеше. Тъглчетата на устата ѝ бяха омазани с шоколад.

— Стела гадже ли ти е? — Каза го, сякаш беше нещо много смешно.

— Джени! — възкликна Джей Джей, явно тя също му беше сестра.

— Какво? — рече Джени и сложи ръка на кръста си. — Просто питам.

— Не — отвърна ѝ той през зъби. — Стела не ми е гадже. Престани да любопитстваш.

Джени въздъхна, лицето ѝ малко помръкна и тя измърмори:

— Образи.

— Какво значи това?

Тя не отговори на въпроса му, а обърна зелените си очи към мен и пак се усмихна.

— Мислиш ли, че брат ми е сладък? — попита тя и Джей Джей доби ужасено изражение.

Аз преглътнах смеха си и се усмигнах.

— О, мисля, че брат ти е суперсладък.

— Добре. Трябва да се омъжиш за него. Тогава ще сме сестри.

Този път не можах да се сдържа и се засмях.

— Още съм твърде млада, за да се омъжвам.

Джени кимна разбиращо.

— Мама казва, че и аз съм била твърде млада, за да се омъжвам — рече тя и посегна за още един бонбон, — но вече съм планирала сватбата си. Познаваш ли Оливър Пери? Той е най-сладкото момче в целия свят. Когато порасна, ще се омъжа за него.

— Така ли? — отвърнах и леко се изчервих. Бях напълно съгласна с нея — Оливър беше сладък. Дразнещо сладък.

— Е, добре — рече Джей Джей, хвана я за ръката и ѝ взе шоколадчето. — Мисля, че захарта ти стига за днес.

— Хей! — извика Джени. Когато той я пусна, но без бонбона, тя го заобиколи и грабна едно брауни от масата. После му се изплези и изтича от кухнята.

— Много се извинявам — каза Джей Джей, докато връщаше шоколадчето на масата. — Тя няма никакви задръжки.

Ухилих се.

— Явно се предава в семейството.

Той отвори уста да отговори, но Одрела, която още висеше на гърба му като маймунка, дръпна тениската му и посочи към шоколадчето.

— Коколат! Коколат!

— Добре, но само едно — каза Джей Джей и взе червено бонбонче M&M за сестра си. — Не казвай на мама.

— Джеремая Джеймс! — извика една жена от другия край на кухнята. — Дано не съм видяла това, което си мисля, че видях. Знаеш, че не бива да даваш на Одрела бонбони!

— Извинявай, мамо — каза той и свали сестра си на земята.

— Джеремая? — ухилих се аз.

— Тихо. Това име е традиция в семейството. — Нямах възможност да го дразня повече, защото на вратата се позвъни и той хукна по коридора. — Аз ще отворя!

Върна се след минута, след него вървеше една жена, изглеждаше в края на двайсетте. Косата ѝ беше толкова руса, че чак белееше, а

очите ѝ бяха в смайващ сив цвят, който веднага познах.

— Ванеса! — Алек хукна през дневната като вихър и се хвърли към жената. Тя отстъпи назад, но се засмя и отвърна на прегръдката му. Ако не го бях видяла, нямаше да повярвам. — Какво правиш тук? — попита той, щом най-сетне се разделиха. — Колко ще останеш?

— Спокойно, братленце — каза тя и разроши косата му, а Алек дори не потрепна, когато развалиха съвършената му прическа. — Задавай въпросите един по един.

Той се усмихна по-широко от всякога.

— Защо не ми каза, че ще идваш?

— Защото исках да те изненадам, глупако. Оливър плати за полета, за да не си единственият тук без роднина.

— Направил е това? — изумих се аз. Ванеса извърна пепелявите си очи към мен и аз се изчервих. — Извинете.

Тя вдигна вежда, погледна брат си и попита:

— Това е Стела, нали? Фотографката? — Той кимна и тя ми се усмихна. — Алек ми показва някои твои снимки. Доста са добри.

— О, благодаря. — Алек на кого не беше показвал мои снимки?

— Няма защо. А да отговоря на въпроса ти — да. Оливър ме накара да дойда и да прекарам уикенда с Алек. Като стана дума, къде е той? Не съм му благодарила.

— Не съм го виждал, откакто дойдохме.

Сега като се замислих, и аз не го бях виждала.

— Ще ида да го потърся — предложих и се отдалечих, преди да съм се изложила още повече.

Но исках да го намеря и по друга причина. Сега, след като срещнах Ванеса, осъзнах, че бях видяла близките на всички момчета. На всички, освен на Оливър.

* * *

Търсих го почти час, като си пробивах път през тълпата в къщата на семейство Морис, но Оливър беше безследно изчезнал. Проверих всичко на долния етаж, после излязох и претърсих двора. Навсякъде бе толкова претърпкано, че може и да го бях пропуснала, но бях почти сигурна, че не е на купона.

Затова реших да се кача горе.

На втория етаж имаше един дълъг коридор с врати, на които имаше табелки с имената на децата на семейството: Одрела и Джоан, Айдън, Джени и Ейми, Джордан, Анасофия. В края на коридора имаше врата с името на Джей Джей и жълто-черен знак: ОПАСНОСТ! ТОКСИЧНА ЗОНА!

Извъртях очи, пренебрегнах предупреждението и отворих вратата, не знаех къде другаде да търся Оливър. Стаята беше малка — до лявата стена имаше единично легло, а до дясната — скрин и бюро. Някой беше оставил лампата на бюрото включена и насочена към дъската на стената. На нея бяха закачени няколко снимки.

Макар че Оливър не присъстваше физически в стаята на Джей Джей, той пак беше тук, усмихваше ми се от почти всички снимки. Имаше една с него и Джей Джей, когато са били сигурно на шест, изцапани с кал и ухилени като идиотчета. На друга бяха с костюми за Хелюин — джедаи, Джей Джей беше със зелен лазерен меч, а Оливър с червен. На по-късните снимки се появяваше и Зандър: лагер, рожден ден, забава в гимназията.

Тази дъска беше като хронология на детството на Джей Джей и Оливър, затова беше съвсем логично, че снимката в долния десен ъгъл беше с Алек, обща снимка на групата. Извадих с нокът кабарчето от корка и свалих снимката да я разгледам по-добре. Беше отпреди две години, но всички момчета изглеждаха различно — по-малки, а Джей Джей нямаше татуировки. Алек беше поне с трийсет сантиметра по-нисък, Зандър имаше скоби, а косата на Оливър беше дълга и провиснала.

— Здравсти.

Подскочих и изпуснах снимката, сърцето ми едва не се пръсна. Някой започна да се смее и аз видях, че Оливър се обляга на рамката на прозореца, скръстил ръце на гърдите си. Цялото му тяло от кръста нагоре се тресеше от смях.

— Откъде се появи, по дяволите? — попитах аз, сърцето ми още бумтеше.

Той отвърна с хитра усмивка, после се обърна и излезе през отворения прозорец. Когато не го последвах, надникна в стаята.

— Идваш ли?

Бях любопитна защо, по дяволите, се катери през хорските прозорци и кимнах.

— Да, добре. — Закачих снимката на дъската. Когато отидох до прозореца, видях, че отдолу има друг покрив, два на два метра, колкото да седнем на него, без да рискуваме да паднем. Оливър ми подаде ръка и ми помогна да изляза през прозореца.

Когато дойдохме в дома на Морис, на небето още личаха цветове — оранжевото, розовото, лилавото на залеза, но сега беше съвсем тъмно. С падането на нощта беше захладнало и аз съжалих, че не бях облякла горна дреха, защото ръцете ми настръхнаха.

— Е — казах, след като се наместих удобно на керемидите. — Какво правиш тук?

— Наслаждавам се на купона — каза Оливър.

— Но ти дори не присъстваш на него.

— Разбира се, че присъствам.

— Но...

— Замълчи за секунда — рече той и посочи надолу.

Проследих погледа му и замълчах. От покрива се виждаше целият заден двор. По перилата на верандата бяха увити бели коледни лампички и из градината бяха забучени малки фенери, голяма част от купона се беше изсипал от къщата в хладната нощ.

Насред двора имаше каменно огнище и някой вече бе запалил огън. Десетина деца се бяха събрали около него и печаха бонбони маршмелоу или гофрети, а смехът им беше топъл и звънлив, като пукането на пламъците. Повечето възрастни бяха на верандата с чаши в ръка, говореха, смееха се и се наслаждаваха на компанията си. От време на време вятърът довяваше част от разговор до нас.

— Да — признах аз. — Това място е невероятно.

— Когато бях по-малък, с Джей Джей слизахме чак до улука, за да провесим крака от покрива. Госпожа Морис ни забрани да излизаме тук, защото се страхуваше, че ще паднем и ще си счупим нещо, но аз мисля, че точно затова ни харесваше толкова. Влудявахме я.

— Прекарвали сте доста време заедно. — Трябваше да прозвучи просто като наблюдение, но всъщност исках да изкопча още информация за детството му и за това, кой е бил, преди да се превърне във водещия вокалист на „Хартбрейкърс“.

Вбесяваше ме, че за мен той беше още празен лист, докато той бе опознал изписаното на моята страница в най-големи подробности. Лесно можех да го проверя в интернет и да разбера всичко сама, но аз не исках да научавам просто факти за миналото му. Като му разказах колко съм ужасена от болестта на Кара, сякаш излязох наред с трафика с превръзка на очите. Но му вярвах, че ще ме изведе на сигурно място и няма да бъде прегазена, затова исках той да направи същото — да ми се довери. Ако го направеше, може би щях да му докажа, че и аз мога да бъда добър приятел като него.

— Моят брат от друга майка — каза той и леко се усмихна. — Родителите ни са били приятели в гимназията, затова прекарвахме много време заедно.

Не вдигах поглед, взирах се в грапавите керемиди, не исках да види колко много ме интересува това.

— О, така ли? — казах, с надеждата да продължи да говори. За първи път споменаваше родителите си — очаквах да ги видя на купона тази вечер, но щом той се криеше тук сам, явно не бяха дошли.

Оливър се изтегна назад и пхна ръце под главата си.

— Искаш ли да видиш нещо яко? — попита ме той.

Въздъгнах при промяната на темата, но казах:

— Разбира се. — После легнах като него, надигната на лакти, за да виждам небето. — Къде да гледам?

— Каза, че любимият ти филм на „Дисни“ е „Херкулес“, нали?

Усмигнах се леко, беше запомнил.

— Да.

— Добре, виждаш ли онези четири звезди, които образуват нещо като квадрат? — попита той и посочи право нагоре.

— Май да — отвърнах, наклоних глава и присвих очи.

— Това е астеризмът, ключов камък на съзвездието Херкулес.

— О... не схващам.

— Астеризмът е група звезди в небето, които може да са част от съзвездие, и не само от едно — каза Оливър. Аз извъртях глава, за да го виждам. Не обръщах толкова голямо внимание на думите му, колкото на очите, извърнати към звездите над нас. Те сияеха от вълнение. — Този астеризъм е като ключов камък, оттук и името.

— Благодаря за урока по астрономия, Галилео — казах аз и прехапах устна, за да не се засмея. — Но още не разбирам.

Оливър се ухили и се надигна на лакът, за да ме вижда.

— С две думи, ти виждаш торса на Херкулес. Той има глава, ръце и крака, но никога не съм успявал да ги различа добре. А ако погледнеш малко наляво, ще видиш Пегас.

Взирах се в лицето му.

— Откъде научи всичко това?

— От чичо. Той си пада по астрономията.

— Значи, имаш семейство — казах аз полу на шега.

Той извърна очи и се отпусна по гръб.

— Разбира се, че имам. — Гласът му внезапно се напрегна. Бях развалила настроението му. Бях докоснала болно място.

Когато върнах лентата, си спомних, че той настояваше, затова и аз настоях:

— Тогава защо не са тук?

— Откъде знаеш, че не са?

— Оливър — казах аз и го погледнах. — Ако бяха тук, нямаше ли да си долу на купона?

Той се надигна до седнало положение и дръпна косата си назад.

— Виж — рече, пусна кичурите си и те подскочиха пак на мястото си. — Не може ли да говорим за нещо друго?

И аз седнах.

— Например за какво?

Очите му оглеждаха всеки сантиметър от лицето ми. Това бе един от онези дълги, интимни погледи, от които сърцето ми пропускаше удар. Накрая той се усмихна изморено.

— Знаеш ли, че „стела“ на латински значи „звезда“? — попита ме и притисна длан към бузата ми. — Един поет от шестнайсети век, сър Филип Сидни, е създал това име за сборник със сонети, който нарекъл „Астрофил и Стела“.

— Знам какво правиш — казах почти без дъх, защото палецът му започна да описва кръгове до ухото ми.

— Така ли? Какво правя?

— Опитваш се да ме разсееш.

Той се наведе и бавно прокара език по устните си.

— Не е вярно — рече и аз усетих топлия му дъх. — Ако исках да те разсея, щях да направя това.

Знаех какво ще стане, какво възнамерява да направи, но преди да се отдръпна, той ме прегърна през кръста и сведе глава.

Щом устата му докосна моята, разбрах, че тази целувка не е като предишната. Онази беше трепетна, изпълнена с вълнението от нещо ново. А тази беше агресивна, сякаш бе чакал твърде дълго за нещо, което отчаяно иска, и сега не може да се сдържи.

Не след дълго ми свърши въздухът и се отдръпнах, задъхана.

— Оливър, спри. — Но все още притисках чело в неговото и го прегръщах през врата. — Не трябва да правим това. — Не исках да спирам, но бях взела решение да не правя това с него.

— Защо? — попита той. Затворих очи, когато плъзна ръка по рамото ми и по ключицата. — Знам, че чувстваш същото като мен. Виждам как оставаш без дъх и се изчервяваш, и как не можеш да ме погледнеш в очите, защото знаеш, че съм прав. Затова, ако пак ми кажеш да не те целувам, няма да го правя, но ще трябва да ми дадеш основателна причина.

Още усещах устните му върху своите, имаха вкуса на лимонадата на госпожа Морис, и знаех, че е прав — исках това, макар да не ми се вярваше, че ще го направи.

Оливър не ми даде много време да отговоря и устните му пак намериха моите, целунаха устата ми, шията и рамото. Той бързо пое контрола, премести се върху мен и бях принудена да се отпусна назад. Грубите керемиди жулеха голите ми рамене, но аз едва забелязвах това. Прокарах ръка по рамото му и по гърба, наслаждавах се на стегнатите мускули под кожата.

— Ей, някой може да ви види.

И двамата се надигнахме рязко, щом чухме гласа на Джей Джей, и ударихме челата си. Той висеше от прозореца и се хилеше коварно.

— Господи, Джей Джей! — възкликна Оливър, смръщи се и потърка челото си. — Много си коварен!

— Ако бях коварен, щях да гледам и да си мълча — отвърна Джей Джей и поклати невярващо глава. — Секс на покрива? Това е доста по-опасно, отколкото да си провесиш краката от ръба. Мама ще получи инфаркт.

— Не мислехме да се...

— Не забравяйте, хлапета, използвайте предпазни средства — прекъсна го Джей Джей и ни показа среден пръст. После понечи да

влезе в стаята, но спря и добави: — И да не сте посмели да се преместите на леглото ми!

Когато той си тръгна, Оливър въздъхна, претъркули се от мен и каза:

— Е, изобщо не беше смущаващо.

— Никак — отвърнах, седнах и изтупах дрехите си.

Изненадващата поява на Джей Джей беше прекъснала момента и аз вече можех да мисля ясно, внезапно ми се прииска да съм където и да било другаде, но не и насаме с Оливър.

Не знаех дали съм по-скоро унижена, или бясна на себе си. Целувката бе толкова освобождаваща. Сякаш се бях лутала в тъмното и после всичко изведнъж дойде на фокус. Много исках да вярвам в думите му, че чувства същото като мен, но точно когато започвах да ги приемам, си спомних момичето от репетицията и цялата ситуация отново се размаза и излезе от фокус.

— Вероятно трябва да се върнем на купона — казах аз и започнах да се катеря към прозореца.

Оливър ме стисна за глезена.

— Чакай. Защо си тръгваш? Мислех си, че ще поговорим.

— За какво ще говорим? — Не знам защо казах това; трябваше да поговорим за толкова много неща, особено предвид случилото се, но думите сами излязоха от устата ми.

— За нас — каза той и от изражението му личеше, че не разбира как не съм стигнала до същото заключение. Все пак не помръднах, той въздъхна и добави: — Просто се върни тук и аз ще говоря, става ли?

Не пречеше да го изслушам, нали? Отвърнах с леко кимване и се плъзнах пак на мястото си. Оливър първо мълчеше, седяхме така цяла минута, той се потъркваше по брадичката и се взираше в нощта.

Накрая кимна на себе си и ме погледна.

— Опитвам се да намеря добър начин да кажа това, но не мисля, че има такъв, затова просто ще карам направо: Не искам да сме приятели. Не ме устройва.

Знаех, че когато се присъединих към групата, нещата не бяха съвсем гладки, но си мислех, че приятелството ни се е задълбочило през последните две седмици. Усетих болка в гърдите, сякаш някой заби нокти дълбоко в сърцето ми, но запазих невъзмутимо изражение.

— Как така не те устройва?

— Опитвам се да пазя дистанция, защото ти искаш така, но на мен не ми е достатъчно — каза той. — Наречи ме егоист, но не искам да сме само приятели.

О... Бях го разбрала съвсем погрешно.

— Искаш да си с мен? — попитах бавно, за да се уверя, че не бъркам отново.

— Толкова ли е невероятно? — попита той и устните му се отпуснаха надолу.

— Малко. — Всъщност много повече от малко, но не му казах това. — Мислех си, че не излизаш с момичета.

— Така е. Искам да кажа, така беше. — Поклати глава и започна да дърпа металната плочка напред-назад по верижката. — Опитвам се да ти кажа, че вече искам да го правя.

Чу се внезапен писък, последван от смях, на двора група деца се гонеха около огъня. Погледах ги малко, преди да подръпна замислено устната си.

— Ами другото момиче, което целуваше? — попитах и се обърнах към него. — Онова в Маями.

Той сбърчи вежди, сякаш нямаше представа за какво говоря, после се изчерви, явно си спомни.

— Не съм я целувал, кълна се! — каза бързо. После въздъхна и потърка лицето си с ръка. — Виж, тя не означаваше нищо. Дори не й знам името.

Засмях се, но се получи рязко и напрегнато.

— Не се обиждай, Оливър, но ако се опитваш да ме успокоиш, постигаш точно обратния ефект.

Той стисна кичур от косата си и пак се вгледа в Херкулес и Пегас.

— Чуй ме. — Стисна челюст. — Знам, че беше глупаво, но си мислех, че си падаш по мен, а после изведнъж се оказа, че не е така, и това ме ядоса, защото не разбирах, и исках да се разсея с нещо.

Отне ми известно време да схвана думите му, затова се вгледах в огъня долу. Около него вече имаше и няколко сгъваеми стола и аз видях Алек и Ванеса в края на кръга. Оливър е имал нужда да се разсее с нещо, за да не мисли за мен?

— Не че не си падам по теб — казах накрая. — Просто си мислех, че е обратното.

— Какво? И какво направих, че да мислиш така?

— По време на интервюто в радиото — казах тихо. — Ти спомена друго момиче.

Оливър примигна, а после се засмя, почти истерично.

— Говорех за теб, глупаче.

Отново останах безмълвна. Какво трябваше да кажа, когато най-после чух от него думите, на които се бях надявала?

— Тогава защо просто не го каза? — попитах, след като най-сетне успях да приема истината.

Ако наистина чувстваше нещо към мен, защо просто не го каза, вместо да говори с недомлъвки, сякаш е някаква голяма тайна, и тогава щяхме да избегнем цялата тази бъркотия. Оливър не беше срамежлив и когато се срещнахме за първи път, той се държа прямо и настоятелно.

Гледах го как поема дъх и на лицето му се изписа емоция, която не можех да разгадая. Може би съжаление?

— Медиите имат гадния навик да надничат в живота ми, Стела. Наистина ли искаш да се превърнеш в тяхната следваща история?

— О... — казах аз, като осъзнах какво значи това. Докато съм се притеснявала, че той ще ме нарани, Оливър се е опитвал да ме предпази. — Чувствам се като идиотка. Като най-голямата идиотка.

Той ми се усмихна, сякаш бях казала възможно най-хубавото нещо.

— Това „да“ ли значи?

— Чакай, какво?

— Съгласна си да не сме вече само приятели. — Той не ми даде много време да помисля, но аз бях така смаяна, че можах само да кимна. — Абсолютно ли си сигурна? Не се шегувах, когато казах, че медиите ще раздухат това. Ще започнат да ровят в живота ти и да вадят неприятни неща, които не би искала да излизат наяве.

Каза го така враждебно, че се зачудих каква ли неприятна част от неговия живот са изровили и са показали на целия свят. Аз нямах мрачни тайни за криене, но после се замислих... „Ами Кара? Не искам да я въвличам в това. Тя няма нужда от още стрес в живота си.“

— Ясно — каза Оливър твърде бързо. — Схванах. Ще запазим всичко между нас.

— Ами... — понечих да кажа. Разбира се, че не исках Кара да бъде засегната от това, което се случваше между мен и Оливър, но той

май говореше за тайна връзка. — Предполагам?

— Добре — рече и кимна. — Не е тяхна работа с кого излизам.

Исках да кажа нещо повече, защото мисълта за тайна връзка с него някак не ми харесваше, но той стисна челюст и в очите му се появи блясък — не настояваше да приема решението му безпрекословно, но яростно искаше да ме защити, сякаш не искаше да ме изгуби, и никой, дори медиите, нямаше да му попречат. Предполагам, че за някои момичета това би било романтично, но мен ме притесни: какво се беше случило с него, че да стане такъв — толкова недоверчив и предпазлив?

Явно загрижеността ми се изписа на лицето ми, защото той се усмихна и каза лековато:

— Не ти доразказах за сонетите?

Примигнах.

— Моля?

— За „Астрофил и Стела“ — каза той и хвана ръката ми. — Името Астрофил идва от две гръцки думи и означава „любител на звездите“.

— И какво означава това?

Оливър наклони глава и пак се вгледа в небето.

— Че Стела е звездата, в която е влюбен.

[1] Джон Меленкамп — американски рок певец, художник и текстописец, носител на „Грами“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Няколко дни по-късно, когато с Оливър излязохме на първата ни официална среща, за която той забрави да ме предупреди, ако не се броеше една набързо надраскана бележка два часа преди това:

Стела,
В шест на Норт Хигинс Стрийт № 137. Облечи се хубаво.

Оливър

— Какво е това? — попитах Джей Джей, след като прочетох бележката. Работех върху петъчната публикация в блога, когато той ми подаде листчето, и аз отместих компютъра и го погледнах.

— Инструкции от Оливър — отвърна той.

— Това го разбрах. Но за какво се отнасят?

Джей Джей сви рамене.

— Аз съм само куриер, Стела. Не съм сигурен, но ако трябва да предположа, бих казал, че има нещо общо с онова, което правихте на покрива ми миналия уикенд.

Не обърнах внимание на закачката и пак прегледах бележката.

— Но какво означава да се облека хубаво? На някакво изискано място ли ще ходим? — Това беше среща, нали?

Джей Джей вдигна вежда.

— Вероятно означава, че трябва да се изкъпеш и да смениш тези дрехи.

— Много благодаря — отметнах кичурите от лицето си. Нямах нужда той да ми казва, че изглеждам мръсна. — Имам предвид колко хубаво? Полуофициално? Официално? Не ми казва нищо конкретно. Ами ако се облека твърде добре? — Или по-лошо, ако не се облека достатъчно добре?

— Ти си момичето, не аз. Откъде да знам? Може би някаква рокличка? Правиш го голям проблем.

Той явно не разбираше в каква криза бях изпаднала, затова реших да използвам малкото време, отпуснато ми от Оливър, за да преровя куфара си. Нямах никакви рокли, но бях взела една сребриста блузка, която задигнах от Кара, и след като я напъхах в черната пола и добавих черни обувки с високи токчета (също на Кара), реших, че тоалетът е подходящ за среща, особено при такова кратко предизвестие.

Оказа се, че Оливър не е чак толкова неразумен. Беше уредил една кола да ме вземе от хотела и петнайсетина минути по-късно шофьорът спря до тротоара в модерна част на града, където улиците бяха опасани от изискани ресторанти и бутици.

— Ехо? — казах аз, щом отворих вратата на номер 137.

Оливър чакаше точно до нея. Беше с тесен черен костюм без вратовръзка, с бяла риза с разкопчано горно копче, а обичайно рошавата му коса беше сресана назад.

— Ти дойде. — Сияеше, сякаш не бе очаквал да дойда и го бях изненадала приятно.

— Как няма да дойда?

Той понечи да отговори, но после пак ме погледна, от глава до пети, и каза:

— Стела, изглеждаш свършено.

— Мислиш ли? — Трябваше да извърна очи. — Притеснявах се, че...

— Свършено — увери ме той. — Ела. Искам да ти покажа нещо.

Той отвори вътрешната врата и влязохме в много дълга и много празна стая с дървен под и сиви греди по тавана. Стените бяха боядисани в яркочерно, но на равни интервали по тях висяха картини — всяка осветявана от прожектор. Когато пристигнах, бях толкова нервна заради дрехите си, че не бях забелязала, че срещата е в галерия. Отдалечих се от Оливър и тръгнах към центъра на залата, после се завъртях бавно, за да огледам всичко.

— Харесва ли ти? — попита той. Не беше помръднал от мястото си и се усмихваше доволно.

Да. Никога не си бях представяла идеалната среща, но сега не можех да измисля нищо по-хубаво от това, да бъда тук. Не беше просто кино и вечеря — беше специално и лично, защото Оливър бе помислил какво е важно за мен. Тръгнахме да разгледаме картините, като спирахме да поговорим за всяка, и той реши, че масленото платно на художник, на име Дьо Булие, му е любимото. Сребърен нож и вилица бяха залепени за картината, която представляваше случайни цветни петна, и той я харесваше именно защото му напомняла за бой с храна.

— Къде са всички? — Бяхме прекосили половината галерия, преди да забележа, че сме сами.

— Собственикът е отзад — каза той. — Наех галерията за тази вечер, за да я разгледаме на спокойствие.

— О, ясно — отвърнах. Той нямаше предвид просто спокойствие, искаше да запази връзката ни в тайна.

— Я виж тук — каза той, преди да успее да обмисля думите му. Посочи към края на редицата от картини и аз веднага видях една ярка фотография на стената. — Заради нея сме тук.

Взирах се в творбата на Бианка. Беше оригинал, но аз бях впечатлена от факта, че е точно любимата ми фотография, нещо, което той нямаше откъде да знае. Не беше първата нейна снимка, която бях видяла, но именно нея намирах за най-вдъхновяваща.

Изобразяваше нещо съвсем обикновено: малко момиченце, може би на пет или шест години, което си играеше на улицата под летен дъжд. Беше боса и на лицето ѝ бе изписано такова изражение, сякаш на света нямаше нищо по-хубаво от това, да си оплескан с кал до кръста. В усмивката ѝ виждах нещо от безгрижието на Кара, на Дрю и на всички нас като деца. Не се бях чувствала така, откакто Кара се разболя, и осъзнах, че искам да го върна, дори само за няколко мига, колкото да го уловя с апарата си, за да остане завинаги.

— Аз... — Искях да кажа на Оливър какво означава това за мен, но бях останала без дъх и си мислех, че няма как да довърша това изречение, да обясня всичко с думи. Те не бяха достатъчни.

— Харесва ли ти? — попита той. — Чудех се къде да идем тази вечер и после прочетох някъде, че в тази галерия има творба на Бианка. Обадох се, за да се уверя.

— Да — отвърнах най-сетне. Оливър не знаеше, че точно тази снимка бе една от специалните, които породиха страстта ми към фотографията.

— Добре — рече той, сякаш тази дума бе достатъчна. — Радвам се.

* * *

Отидохме на вечеря в един ресторант наблизо, наречен „Кехлибарена Индия“, на три врати от галерията. Позволиха ни да влезем през задния вход и ни настаниха в салона за частни партита, за да можем да се храним на спокойствие. Преди сервитьорката да донесе храната, аз отидох да си измия ръцете. Точно на излизане от тоалетната забелязах някаква суматоха в предната част на ресторанта.

— Дами, моля ви! — Управителката се опитваше да отблъсне назад повече от двайсет момичета. — Ако не сте дошли да се храните, трябва да напуснете!

Хукнах към нашата маса.

— Оливър — казах и посочих към вратата. — Ела да видиш.

— Гадост — каза той, след като надникна в залата.

— Как са те открили? — попитах смаяна.

Тези момичета сякаш се появиха от нищото.

— Някой в ресторанта ни е видял и сигурно е писал в твитър — обясни той. Извади портмонето си и пусна няколко банкноти на масата. — Случва се по-често, отколкото можеш да си представиш.

— Добре, какво ще правим?

— Дано успеем да се измъкнем отзад.

Но нямахме този късмет. Оливър тръгна бързо по коридора, но фенките го забелязаха. Когато се чуха истеричните викове, той ме хвана за ръка и се затичахме.

— Чакай — каза той и дръпна рязко задната врата. Надникна навън, преди да я затвори. — По дяволите!

— Какво има? — Сърцето ми бумтеше от адреналина и аз се чудех дали връзката ни винаги ще е такава — тайни, бягства, драми.

— Отвън има цяла тълпа папараци. Трябва да намерим друг изход.

— Какъв друг изход?

— През кухнята? — предложи той.

Влязохме бързо през люлеещите се метални врати и част от персонала ни изгледа с изненада. Кухнята имаше един изход. Той водеше до малко оградено пространство, където се намираха контейнерите за боклук, но вратата в оградата беше заключена с катинар.

— Ами сега? — Започвах да се притеснявам, че нашата първа тайна среща няма да остане тайна задълго.

Оливър помисли малко и ме повлече обратно към малката кухня. Отвори един килер, бутна ме вътре и влезе след мен. Когато затворихме вратата, потънахме в мрак.

— Ох — изсъсках, защото той ме настъпи по крака.

— Извинявай. — Не виждах почти нищо, но бях напълно сигурна, че той запречва вратата с една количка за почистване.

— Хей! — извика някой от кухнята. — Момичета, не може да влизате тук!

Чуха се писъци. Чакахме, задъхани, докато суматохата зад вратата утихна. Сърцето ми най-сетне забави ритъма си и аз успях да се отпусна мъничко, но това не решаваше настоящия ни проблем — все още бяхме затворени в килера.

— И как точно ще се измъкнем от тук? — попитах.

Чувах, че Оливър шава до мен. След секунда видях ярка светлина, когато включи телефона си и натисна бутон за бързо набиране.

— Здравсти — прошепна той, когато от другата страна вдигнаха. — Със Стела сме в капан в един индийски ресторант. Трябва някой да дойде да ни вземе. — Разговорът продължи още няколко секунди, докато Оливър каже на човека отсреща адреса на ресторанта. После затвори и рече: — Ще отнеме около половин час.

— Какво ще правим дотогава? Ще се крием тук?

Той прибра телефона в джоба си и вече не можех да го виждам, но сякаш чух как се ухили.

— Сецам се за някои неща. — Прегърна ме през кръста и ме придърпа към себе си. — Например...

И ме целуна. Първо целувките бяха много по-нежни от предишните. Оливър не бързаше, бавно притисна устни към челото ми,

към бузите и шията. После устните му откриха моите и стана съвсем различно. Той ме избута към стената и притисна гърдите си към мен. Неволно ритнах нещо, докато пристъпвахме назад. Беше малко, метално, вероятно спрей за почистване, и една метла също изтрополи на пода.

Останахме в килера, докато Арън дойде, и аз излязох от ресторанта с чувството, че участвам във филм за Джеймс Бонд. Но връзката ми с Оливър не се изчерпваше само с вълнуващи приключения, опасни бягства и страстни целувки. На следващата вечер, след концерта, се оставих момчетата да ме уговорят да ида с тях на партито. То беше в нощен клуб на няколко пресечки от залата и когато пристигнахме, аз скоро разбрах колко трудно ще ми бъде да съм тайното гадже на Оливър.

Още щом влязохме, около групата се събра цяла тълпа, предимно красиви момичета, които се бяха издокарали за танци. Никога не се бях притеснявала от външния си вид пред Оливър, но внезапно се почувствах зле със скъсаните джинси и потничето.

Настаниха ни във ВИП сепаре точно до мястото на диджея, и макар че това ни отделяше донякъде от останалата част на клуба, малка група фенки успяха да минат през охраната и да се присъединят към нас. Три момичета се въртяха около Оливър — всички бяха високи, руси и изобщо не приличаха на мен. Най-вбесяващото обаче беше, че не можех да ги мразя заради безсрамното им флиртуване, защото те нямаха представа, че той не е свободен.

Седнах на един от кожените дивани и опитах да изглеждам възможно най-небрежна, играех си с телефона и гледах как тълпата пулсира на дансинга. По едно време Оливър срещна погледа ми и ме погледна извинително, но през по-голямата част от нощта почти не разговаряхме.

— Хей, добре ли си? — попита ме Джей Джей, когато клубът най-сетне затвори. — Много си се умълчала.

— Аз ли? — престорих се на изненадана. — Нищо подобно.

* * *

— Веганско смути?

— Не, благодаря — отвърнах и сбърчих нос. — Мисля, че ще си взема обичайния геврек.

Седях до кухненския плот в апартамента на момчетата и пиех втората чаша кафе. Беше рано и всички още спяха, с изключение на Зандър. Беше се появил преди петнайсет минути от стаята си, все още сънен, и тръгна право към кухнята на хотела. Когато се върна, носеше чаша с нещо зелено и отровно на вид.

Заради алергиите си той се хранеше с много странни неща. Обикновено ядеше само бъркани яйца, пиле, салати и понякога смилаше храната с блендер. Имаше непоносимост към глютен, към ядки, към миди и беше опасно да яде дори някои плодове. Не стига това, ами беше и толкова късоглед, че не виждаше нищо без очилата, и страдаше от астма, затова Джей Джей все се шегуваше, че бил хипохондрик.

— Моля, заповядай — каза Зандър и доволно отпи от зеленчуците си. Въпреки ограничената си диета, той, изглежда, отбягваше и всякакви бисквити, чипс и сода. Остави чашата на плота и седна на столчето до мен. — Защо си станала толкова рано?

— Не можах да спя. Вчера добавих няколко снимки в уебсайта ми и не мога да спра да мисля за това.

Засега личният ми уебсайт вървеше добре. Е, не беше така посещаван като „Хрониката на «Хартбрейкърс»“ — всъщност имаше само няколкостотин преглеждания — но това беше нормално. Бях горда от себе си и всеки път щом някой напишеше положителен коментар, ставах още по-горда.

— О, така ли? Как върви?

— Засега доста добре.

Той отпи пак от чашата си и после избърса зелените мустачки с ръкав.

— Мислила ли си какво ще правиш, когато договорът ти свърши? — попита той.

— Не съвсем. Мислех да постъпя в университет през есента, но се отказах, когато Кара се влоши.

— А мислиш ли да се върнеш?

Свих рамене.

— Не знам. Оттогава много неща се промениха.

— Е, а някаква школа за фотография? Мислила ли си за това.

— Не, всъщност не.

— Как така?

— Не ми е хрумвало. Дори не знам къде има добри програми.

— Носиш ли компютъра си? Нека проверим.

Зандър изглеждаше много по-въодушевен от тази идея от мен, но за да му угодя, отворих лаптопа си и през следващите трийсет минути преглеждахме различни училища. Открихме, че няколко университета заемат челните места във всички класации. „Йейл“ беше най-голямата изненада, защото не очаквах да имат програма по фотография, а Институтът по изкуства в Чикаго ми се стори най-практичният избор, защото не беше твърде далеч от дома. Но всъщност най-много ми хареса Школата по визуални изкуства.

— Това ми харесва — казах на Зандър, докато гледахме техния уебсайт. — Винаги съм искала да живея в Ню Йорк.

— Тогава кандидатствай — каза той и натисна бутона със заявлението.

Засмях се.

— Да кандидатствам? Вече съм пропуснала крайния срок. Есенният семестър започва през септември.

— И какво от това? — попита той и отвори онлайн формата за кандидатстване. — Кой казва, че трябва да почнеш от този семестър? Може напролет или догодина.

Добре, и за това не се бях сетила.

— Да, но още дори не знам дали искам да ида там — казах и се отдръпнах от компютъра.

— Не е нужно да вземаш решение сега — рече той, вече набираше информацията вместо мен. — Пълно име?

— Стела Емили Самюълс — отвърнах несъзнателно. — Не искат ли някаква такса за кандидатстване?

Зандър ме погледна.

— Ама ти наистина ли? Аз ще я платя, щом се притесняваш толкова. Пол?

Сега беше мой ред да го изгледам.

— Много смешно. — Той ми се ухили.

— Стига, Стела. Не вреди човек да си осигури възможности.

— Добре, добре. Какво друго трябва да направя?

ГЛАВА 19

След седмица скандалите започнаха отново.

— Господи, ти си такъв претенциозен задник! — извика Джей Джей, отвори със замах вратата и тя се удари в стената. По гласа му разбрах, че този път не се шегува.

Тази сутрин групата имаше някаква среща с продуцентите от звукозаписната компания, за да обсъдят новия албум, по който щяха да започнат работа още след края на турнето. Докато ги нямаше, аз стоях в хотела и работех по публикацията, която трябваше да пусна по-късно този ден.

— Аз ли? Аз ли съм задник? — извика Оливър. — Ти не спря да дуднеш през цялото време. Защо се опитваш да ги вбесиш?

Алек се появи първи в дневната. Скочих на крака, щом го видях, но той не спря да ми каже какво става. Профуча покрай мен и изчезна по коридора, без да продума.

— Съжалявам. Не знаех, че като настоявам за малко творческа свобода, дудна. Следващия път ще се посъветвам с теб, преди да си поема дъх.

— Човече, защо си ми толкова ядосан? — попита Оливър.

— Защото! Искам да направим нещо различно за следващия диск.

— Какво им е лошото на песните, които имаме?

— Това не сме ние, Оливър.

— Разбира се, че сме. Аз ги написах.

— Не, не сме. Ти пишеш каквото искат да чуят и на мен ми писна от това. Писна ми да се преструваме, писна ми от тази сладникава музика и от тъпите дрешки. Искам да бъде както преди, когато се забавлявахме и пишехме убийствени песни.

— Аз не се преструвам!

— Нима? Докажи го. Нека изсвирим една от старите песни на „Инфинити енд Бионд“ на концерта утре вечер.

— Знаеш, че не можем да го направим.

— Защо не, защото те не искат? Не разбираш ли, Оливър? Ние успяхме. Не е нужно вече да им угаждаме.

— Списъкът с песните е установен и...

— Майната му на списъка, майната им и на тях! — извика Джей Джей. — Знаеш ли какво! Майната ти и на теб!

Вратата се отвори и пак се затръшна. Последва миг тишина, после Оливър влезе в дневната. Когато ме видя, се смръщи.

— Чу ли това?

— Много съжалявам — казах бързо. — Опитвах се да не слушам, но вие така крещяхте, че ми беше трудно да не чуя.

— По дяволите! — Той изрита креслото пред себе си и се тръшна в него, после покри лицето си с шепи. — Съжалявам, Стела — измърмори през пръстите си. — Ти не си виновна.

— Искаш ли да поговорим за това? — попитах плахо.

Той мълча още дълго и аз реших, че може бе не е чул въпроса ми.

— Благодаря, че предлагаш — каза накрая и стана, без да ме поглежда. — Може би утре. Точно сега искам да бъда сам.

После излезе и аз останах да стоя наред стаята.

Беше тихо, чувах рева на кръвта в ушите си. Какво, за бога, се беше случило? Зандър не се върна в хотела, а Джей Джей и Оливър явно не бяха в настроение, затова можех да питам само един човек.

Поколебах се, когато стигнах до вратата му. Алек беше много труден за преценяване и не знаех дали ще иска да говори с мен. Започнах да въртя камъчето на носа си, после си поех дъх и почуках на вратата му. Той не отговори, но вътре светеше и аз чувах някакво движение.

— Алек? — почуках отново, но той пак не отговори. Сигурно беше със слушалките и не ме чуваше. След миг вътрешен дебат завъртях дръжката и надникнах. Разбира се, той крачеше из стаята със слушалки в ушите. — Извинявай — рекох, когато се обърна към мен, — почуках, но ти не отговори.

— Здравсти, Стела — каза той и аз приех това като покана.

— Става ли нещо в групата? — попитах направо. Щом изрекох въпроса, последваха още милион: — Защо Джей Джей и Оливър са така ядосани един на друг? Продуцентите карат ли ви да правите нещо, което не ви харесва?

— Мисля, че това е повече от един въпрос — каза той и потупа брадичката си с палец.

— Извинявай — промърморих и бузите ми пламнаха.

Бях доволна, че още се вира през прозореца и не забеляза смущението ми.

— Няма нищо. Предполагам, че ти дължим отговор, но това е дълга история.

— Не бързам за никъде — отвърнах, което не беше съвсем вярно. Трябваше да пусна новата публикация в блога, но все още имах време. Искях да го чуя.

— Добре. Ще седнеш ли? — Той посочи към леглото. Кимнах. Седнах, като подвих крак под себе си. Алек се настани до мен, но вместо да започне историята, както очаквах, свали слушалките от врата си. — Вземи.

Пъхнах едната в ухото си. Първо не чувах нищо, защото Алек търсеше нещо на айпода си, после натисна бутон и започна песен. Тя беше по-гръндж от музиката, която обикновено слушах, но бавното ѝ темпо и мрачният вокал си пасваха много добре. Затворих очи и я изслушах с удоволствие. В нея имаше нещо странно — знаех, че не съм я чувала преди, и все пак ми беше позната.

Когато музиката затихна, аз подадох слушалките на Алек.

— Хубава е. Кой са те?

— „Инфинити енд Бионд“ — каза Алек, като се вираше в мен.

— Стига бе! — възкликнах, но знаех, че не ме лъже.

Бях познала гласа на Оливър. Без сладникавата мелодия той сякаш се отваряше, звучеше по-гърлено и леко остро.

— Това е от старите ни песни — каза той. — Преди да станем „Хартбрейкърс“.

— Били са много хубави — отвърнах. Искях да попитам какво се е случило, но не исках да обиждам Алек. Затова внимателно формулирах въпроса си: — Защо се променихте?

Той реши да отговори с въпрос:

— Казвал ли ти е някой как точно се случи всичко? — попита той и махна с ръка.

— Имаш предвид групата? Да, Оливър ми каза. Нали твоят баща е директор на „Монго Рекърдс“?

Той кимна.

— Да, той не искаше да ставам музикант. — Оливър ми беше казал и това, но не исках да прекъсвам Алек. — Поне не искаше да продуцира мен.

— Защо?

— Чувала ли си за Джаксън Уилямс? — попита той и аз поклатих глава. — Не съм изненадан. Той изгря с един хит. Татко го пое няколко години след като основа звукозаписната компания. Помогна на Джаксън да направи първия си сингъл. Получи се много добре, но после Джаксън реши, че иска да прави своя музика, и пое в съвсем различна посока.

— И какво стана?

— Татко му позволи, защото ни е роднина. Джаксън е мой братовчед и негов племенник. Когато албумът се провали, татко винеше себе си.

— Това е бил само един албум. Това се случва постоянно при музикантите.

— Да, но този — Алек поклати глава, — този беше слаб. Много навреди на кариерата му.

— И баща ти не е искал същото да се случи и с теб.

— Не искаше дори да ми даде шанс — каза Алек и сви юмруци. — Аз бях добър, много добър, а той не искаше дори да ме чуе.

— И ти какво направи?

— Не исках да се откажа. Казах си, че има и други звукозаписни компании, други продуценти, други шансове за мен, но като че ли нищо не се получаваше. Никой не искаше да даде шанс на хлапе, в което не вярва дори собственият му баща. Тогава открих Оливър, Джей Джей и Зандър. Стана съвсем случайно, докато ровех из Ютюб и гледах разни клипове. Попаднах на тази група. Те бяха готини и знаех, че татко ще ги хареса, затова писах на Оливър, че мога да им уредя среща, ако ми позволят да вляза в групата.

— И си бил прав. Баща ти ги е харесал.

— Не му хареса, че ще съм част от групата, но накрая се съгласи да подпише договор с тях, и с мен, но трябваше да се съгласим с цял списък условия.

— Какви?

— Всякакви. Той искаше пълен контрол — музиката, имиджа, дори името на групата. Искаше да се увери, че онова с Джаксън няма

да се случи отново, и ние се съгласихме. Но сега, макар че сме по-успешни, отколкото някой е предполагал, татко още не иска да отпусне юздите. Задушават ни.

— А това какво общо има с гнева на Джей Джей към Оливър?

— На Джей Джей му писна да изпълнява волята на продуцентите. Искат отново да пишем наша собствена музика. Всъщност всички го искаме, но Оливър... — Алек се смръщи. — Той като че ли е на страната на татко. Отказва да му се противопостави, макар да сме сигурни, че и на него му липсва онова, което беше преди. Джей Джей и Оливър започнаха да се карат, когато тръгнахме на това турне. Стана толкова зле, че плъзна слух, че се разделяме. Положението малко се поуспокои, затова аз реших, че може да са се разбрали, но после... е, ти чу какво стана.

Когато Алек замълча, ме погледна някак твърде зряло за толкова млад човек. Сърцето ми се сви и не можех да не усетя болката, която се изливаше от него на вълни. Мислеше, че е виновен за всичко това — за правилата, за споровете, за слуховете. Отчаяно исках да кажа нещо, каквото и да е, за да облекча вината му, но имах чувството, че каквото и да кажа, няма да има значение.

Все пак опитах:

— Не е твоя вината, нали знаеш? — И посегнах да го успокоя.

Той сведе поглед към ръцете ни.

— Но аз ги принудих да ме вземат в групата.

— Не си ги принудил за нищо. — Трябваше да разбере, че не бива да се обвинява, защото сама знаех какво е. — Можели са да откажат.

— Сигурно — каза Алек. — Но това няма значение, нали? Оливър и Джей Джей се карат, а моят баща все още се държи като задник.

— Може би — отвърнах и леко се усмихнах. — Имам идея. Ще ми дадеш ли айпода си?

* * *

— КАКВО си направила?

Беше ранно утро, аз седях до кухненския плот в сегашния апартамент на момчетата и клатех крака на високото столче. Имаха концерт вечерта, затова се зареждахме преди натоварения ден. Асистентът на Къртни донесе закуска — гевречета, четири вида крема сирене и портокалов сок.

Вчерашният скандал още се усещаше във въздуха и всички бяха по-тихи от обикновено. Поне докато не казах на Оливър, че съм качила една песен на „Инфинити енд Бионд“ в блога вечерта. За първи път добавях музика към публикацията, но Пол ми бе показал как да го направя и беше много лесно.

Не го направих, за да ядосам Оливър или за да предизвикам още някоя драма. Искях да разбера как феновете им ще реагират на този различен стил. Алек ми помогна да избира песента и аз помолих феновете за обратна връзка, щом чуят песента. Не споменавах, че тя е на Оливър, Джей Джей и Зандър от времето преди „Хартбрейкърс“, защото исках да са непредубедени.

— Защо се ядосваш толкова? — попитах и спокойно намазах крема сирене върху последното парченце от геврека. — И без това възнамерявах да добавям музика към публикациите и реших, че една от старите ви песни ще е идеална за начало.

— Е, грешно си решила — сопна ми се Оливър.

— Но песента е страхотна — казах аз в защита на музиката и на самата себе си. — Освен това не съм написала, че е ваша.

— Все пак не биваше да го правиш — каза той, но Джей Джей реагира съвсем различно.

Наведе се напред и буквално остави геврека си.

— Наистина ли ти харесва? Без майтап?

— Наистина. Честно.

— Няма значение какво мислиш, Стела — каза Оливър.

Това ме нарани и аз пренебрегнах думите му.

— А интересува ли те дали феновете ви я харесват?

— Не! — поклати глава и аз разбрах, че изобщо не ме чува. Така беше стиснал плота, че кокалчетата му побеляха, а на челото му избиваше пот. — Трябва да я свалиш. Веднага.

— А защо не млъкнеш и не я чуеш за момент? — обади се Джей Джей.

И тогава Алек се намеси. Вече беше пуснал лаптопа и отворил на последната ми публикация, трябваше само да увеличи звука. Когато гласът на Оливър се понесе от говорителите, Алек завъртя компютъра и го плъзна по плота.

— Просто прочети какво казват хората.

Столът на Джей Джей изскърца, когато той се премести, за да вижда по-добре. Оливър обаче се взираше в мен и Алек. Изглеждаше съсипан, но тогава Джей Джей извика:

— Еха! — И прочете му пробягаха по екрана. Докато преглеждаше стотиците коментари, събрани само за една нощ, лицето му се озари.

— Оливър — казах аз и продължих възможно най-бързо. — Виж, всички тези хора харесват песента ви. Те дори не знаят, че е ваша, но все пак искат още.

Оливър мълчеше, но Джей Джей плесна по плота.

— Казах ли ти — рече той и вдигна среден пръст пред лицето му. — Не ти ли казах, че хората ще я харесат? — Аз го погледнах, за да му покажа, че не помага особено, и той веднага млъкна.

После дойде ред на Алек да се обърне към Оливър.

— Знам, че не искаш да ядосваш баща ми, но не ти ли омръзна да въртим едно и също? Трябва да му покажем, че сме нещо повече от момчешката банда, в която ни превърна. Трябва ни промяна, но не можем да го направим без теб.

Минаха няколко секунди, Оливър мълчеше. Беше така неподвижен и тих, че си помислих, че опитва да овладее гнева си. Момчетата изглеждаха притеснени:

Джей Джей се клатеше със стола, Зандър дъвчеше долната си устна, а Алек беше стиснал здраво устни.

— Какво предлагате да направим?

Издишах с облекчение и Алек бързо му отговори:

— Каквото предлага Джей Джей. За начало да изпълним една от старите ви песни. Тази нощ. На концерта.

* * *

— Тази вечер ще направим нещо различно — каза Оливър към края на концерта. — Какво ще кажете?

Най-сетне, помислих си. Цяла вечер чаках този момент. Момчетата не ми казаха кога смятат да изпеят една от старите си песни, искаха да е изненада дори за мен, и никакви молби не помогнаха. Когато наближи краят на концерта, аз започнах да се притеснявам, че са се изплашили и са размислили.

Оливър замълча, сякаш чакаше отговор, и го получи: тълпата започна да вика и аплодира. Усетих лекота в гърдите си и се изненадах сама от себе си, защото и аз нададох възглас.

Усетих, че някой застава до мен.

— Имаш ли представа какво прави? — попита ме Къртни. — Защо се отклоняват от сценария?

— Съжалявам, нямам никаква представа.

Прехапах устна, за да сдържа усмивката си, скръстих ръце и се облегнах на стената, готова да слушам. Къртни си замърмори нещо и гледаше смръщена клипборда, но когато Оливър заговори отново, тя вдигна очи.

— Следващата песен може да ви се стори нова, но всъщност е старичка — каза той. — Никога не сме я изпълнявали. — Замълча за миг. — Досега.

През публиката мина вълна от нетърпение и всички притихнаха. Беше невероятно как зрителите бяха в синхрон с групата. От моето място виждах това, което виждаха и момчетата, и се започвах да разбирам какво им дават концертите. Дори аз усетих как адреналинът потече по вените ми, надигнах се на пръсти и се наведох напред.

Не откъсвах очи от Оливър. Виждах, че е нервен, защото раменете му се издигаха и спадаха с всеки дъх, и стискаше здраво китарата си. Последва дълго колебание и той погледна назад към момчетата. Зандър вдигна палци, Джей Джей вдигна палките си, а Алек му кимна окуражаващо.

Оливър сведе глава. Виждах как устните му се движеха, говореше си нещо, и тогава се обърна към публиката.

— Тази песен се нарича „Липсващи парчета“ — каза той и отметна кичурите от очите си. — Бих искал да я посветя на един специален човек, който ми даде кураж да я споделя тази нощ с вас.

Ахването ми бе заглушено от гласа на Оливър, който започна да пее, но аз почувствах стягане в гърдите и рязко си поех дъх.

Къртни се вгледа настойчиво в мен.

— Значи, нямаш никаква представа, така ли? — рече тя, но аз бях толкова смаяна, че не ми пукаше дали е ядосана.

Погледнах я с широко отворени очи.

— Той наистина ли...

— Посвети песента на „един специален човек“? — довърши тя вместо мен. — Да, наистина. — Нещо в думите ѝ сякаш поразих самата нея, защото наклони глава настрани. — Знаеш ли, не го е правил досега.

— Никога ли?

— Не — усмихна се тя. — За никого.

Когато след три минути момчетата се върнаха от сцената, като подскачаха и се потупваха по раменете, аз още бях като вкаменена. Всички харесаха песента и в края ѝ хората се поклащаха, вдигнали телефони и запалки. Аз още бях зашеметена от думите на Къртни, затова не чух добре текста на песента, но знаех, че е прекрасна.

— Беше невероятно! — извика Оливър и заби юмрук във въздуха. Когато ме видя, хукна към мен и преди да се усетя, ме награби и ме завъртя. — Чу ли, Стела? Размазахме ги!

— Не мога да повярвам, че го направихме — възкликна Зандър. — Беше откачено. — Клатеше глава, а очите му светеха. Алек стоеше до него, ухилен до уши.

— Невероятни сте, момчета — казах аз, когато Оливър ме пусна.

— Не, ти си невероятна — рече Оливър и обхвана лицето ми с длани. Бързо притисна устни до моите, после продължи да скача от радост.

— Момчета, чуйте — каза Джей Джей, обръщайки се към сцената.

В края на всеки концерт публиката ги викаше на бис, но този път беше различно. Ревът на тълпата беше толкова оглушителен, че усещах как отеква в сърцето ми.

Къртни се появи отново с ръце на кръста.

— Нямам представа какво стана, по дяволите — рече тя с изопнато лице. Всички спряха. Изгледа ги строго и аз се уплаших, че ще се разкрещи, но тя се усмихна. — Но ще трябва да си замъкнете пак задниците на сцената.

Няколко секунди изминаха в мълчание, после Джей Джей започна да се смее и всички го последвахме. Сценичните подадоха

инструментите на момчетата и те тръгнаха към ревящата тълпа, ухилени до уши. Точно преди да излязат на сцената, Оливър се обърна и ме хвана за ръката.

— Благодаря ти. — Стисна пръстите ми и ме изгледа зашеметяващо. После изтича на сцената и публиката започна да скандира името му.

ГЛАВА 20

— Тази ми харесва — посочи Пол на екрана с химикалката си. — Безценна е.

Приключвахме с работата по седмичната публикация в блога. Имаше място само за още една снимка и бяхме ограничили избора си до две.

— Да, хубава е — отвърнах и щракнах на нея.

Джей Джей беше сложил ръка на кръста си. Приличаше на примадона, но не затова снимката беше безценна.

Бяха изминали няколко седмици без никакви номера от страна на Оливър, затова Джей Джей доста се изненада предния ден сутринта, докато се обличаше. На всичките му тениски бяха изрязани две кръгчета на гърдите, като във филма „Лоши момичета“. Трябва да се признае, че това бе впечатляващо — Оливър бе намерил време да ги изреже само за една нощ. Джей Джей прие шегата изненадващо добре — аз например щях да откача, ако някой ми съсипе нарочно дрехите — и цяла сутрин дефилира из апартамента с една от новите си тениски и оголени зърна. Тогава успях да го снимам.

— Идеално — каза Пол, пусна химикалката и се облегна в стола. — Можеш да довършиш сама, нали?

— Да. Щом снимките се заредят, ще добавя текст към всяка и ще сме готови да ги качваме.

— Прекрасно, защото трябва да обсъдя още нещо с теб. Относно договора ти.

Аз спрях работата си и се обърнах към него. Заради рака на Кара не бях работила през гимназиалните си години и никога не бях имала шеф. Смятах, че той е много готин, въпреки че нямах с кого да го сравня. През повечето време ми даваше голяма свобода в блога и когато работехме заедно, имах чувството, че съм с приятел. Но сега тонът му бе някак сериозен и аз си спомних, че всъщност съм негов служител.

— Договорът ми — повторих аз и изправих гръб на стола. Проблем ли имаше?

Пол кимна.

— Феновете реагираха феноменално на блога, Стела. Ти свърши страхотна работа досега.

— О — раменете ми се отпуснаха. — Благодаря.

— Няма защо, скъпа. Не бих го казал, ако не го мислех. Исках да поговорим, защото не мога да си представя какво ще правя без теб.

— Аз... какво?

— Искам да продължим договора ти. Е, всъщност искам да те наема на постоянен договор.

Не знаех какво бях очаквала, но не и ново предложение за работа. Беше толкова внезапно, че дори не можех да осъзная какво точно чувствам — вълнение, радост или гордост. Вероятно и трите.

Докоснах по навик носа си, прокарах пръст върху малкото камъче и тогава за миг си спомних момичето от часа по литература — за нейната страховита халка на носа и лилавата коса, която ми приличаше на октопод — зачудих се дали, ако ме види сега, пак ще ме помни като една от тризнаците Самюълс. Външният ми вид не се беше променил особено, но се чувствах съвсем различна от момичето, което бях тогава, дори от момичето, което бях преди два месеца.

Като се присъединих към турнето на „Хартбрейкърс“, аз най-сетне си върнах част от времето — моите мигове на независимост — което мислех за безвъзвратно останало в гимназията. А ето че сега имах собствен сайт за фотографии и бях кандидатствала в Школа по визуални изкуства. Когато реших да приема първото предложение на Пол, го направих с мисълта, че тази работа ще е временна и скоро ще се върна у дома. Но за кратко се бяха случили толкова много неща. Исках ли да се върна у дома, или исках да остана с групата? Какво ли още ме чакаше?

— Няма да те притискам, Стела — каза Пол, когато не отговорих. — Ще те оставя да помислиш добре и ти ме потърси, когато си готова.

Той тихо си събра нещата и излезе, а аз се чудех какво да направя.

* * *

Усетих погледа на Оливър.

— Взе ли вече решение? — попита той.

Въздъгнах и натиснах бутона за спиране на пауза.

За тази част от турнето пътувахме с автобус и с Оливър се бяхме настанили на малко диванче да гледаме филм.

— Оливър — казах аз тихо и се озърнах към Алек и Зандър. Те играеха на видео игра срещу нас, а Джей Джей спеше някъде отзад. — Не са минали още два дни. Не ме притискай.

Той беше единственият, на когото казах за новото предложение на Пол. Не че не исках останалите да разберат, но имах нужда от време да обмисля възможностите, преди всички да се струпат отгоре ми и да настояват да остана.

Оливър добре сдържа вълнението си, когато му казах новината, но все пак усетих, че се надява да приема. Постоянно отваряше дума за това и когато започна да се върти, докато гледахме „Джуманджи“, разбрах, че пак ще го направи.

Не му отговорих това, което искаше да чуе.

— Да, знам — рече той с глуповата усмивка. — Просто се вълнувам, че ще прекараш още време с нас.

Говореше за групата, но знаех, че има предвид себе си. И точно това беше голямата ми дилема. Нещата между нас вървяха много добре, но какво щеше да стане, ако се върнех у дома или отидех да уча някъде, докато той обикаля света? Възможна ли беше такава връзка? Страхувах се, че ако откажа предложението на Пол, ще се откажа и от Оливър.

Освен това, след като изпратих заявлението си, аз продължих да търся информация за Школата по визуални изкуства, прочетох за кампуса и за различните курсове. В Ню Йорк можех да получа безценен опит, какъвто никога нямаше да имам, ако останех с групата. От друга страна, може би офертата на Пол беше най-добрата възможност, която някога щях да получа? Ако избях да остана с тях, означаваше ли това, че искам да играя на сигурно?

Бях така потънала в мисли, че не осъзнах, че не съм отговорила на Оливър. И че не го слушам, защото той явно продължаваше да говори.

— Стела, тук ли си? — попита той и размаха ръка пред лицето ми.

— Какво?

— Казах, че имам нещо за теб.

Изпъна се назад, за да извади нещо от джоба си. То беше доста обемисто и затова се наложи да се изправи. Накрая извади синя кутийка с цвета на моя кичур, вързана с бяла панделка. Вгледах се в нея с подозрение.

— Оливър, не е нужно да ми подаряваш нищо — казах аз, внезапно забравила за проблемите си. Усмихнах се и завъртях кутийката в ръце. — Какво е? Подскажи ми.

Той блъсна рамо в моето и се ухили.

— Просто я отвори.

— Не е смешно — казах аз, но свалих панделката.

Когато вдигнах капачето, видях малка сребърна музикална нота в кадифеното гнездо.

— Това е талисманче от гривната на майка ми — обясни той, преди да попитам. — Реших, че може да я закачиш за апарата си, за късмет. Или да я носиш на верижка. — Той пак бръкна в джобовете си, сякаш очакваше да си помисля, че идеята е глупава.

— Еха, Оливър! — Извадих нотата и я вдигнах към светлината. — Красива е.

Тя беше невероятна, но ме срази по-скоро фактът, че е принадлежала на майка му. Оливър не я беше споменавал досега, а ето че ми подаряваше нещо нейно.

— Значи, ти харесва? — попита той и усетих, че сдържа дъха си.

— Мисля, че е съвършена — отвърнах и посегнах към апарата. — Просто ми е любопитно дали майка ти е съгласна. Явно тази гривна е важна за нея.

Той извърна очи за миг.

— Тя не я е носила от доста време.

— Е... съгласна ли е да ми дадеш талисманчето?

— Да, напълно — каза той и махна с ръка.

Щом започнах да говоря за майка му, той се напрегна и аз исках да разбера защо. Нима не бяха в добри отношения? В такъв случай едва ли щеше да му даде талисманче от гривната си.

— Явно майка ти е готина — казах след няколко секунда. Оливър прехапа долната си устна и замълча, а аз добавих: — Много бих искала да се срещна с нея някой път.

— Да — рече той и кимна разсеяно. — Сигурен съм, че ще те хареса.

Виждах, че се затваря в себе си, вече не му се говореше, затова бързо смених темата.

— А по какъв случай е подаръкът? — Хрумна ми, че може би се опитва да ме подкупи, за да остана.

Раменете му се отпуснаха и той погледна към мен, устните му бавно се извиха в усмивка.

— Ами в Лос Анджелис ще има премиера на един филм и трябва да присъствам. Искаш ли да дойдеш?

— Премиера на филм — повторих аз.

— Да, с мен — добави той.

Това означаваше, че ще покажем връзката си пред всички, но моят мозък успя да смели само „премиера на филм“.

— Ама с червен килим ли?

— Ами да. Това проблем ли е?

— И искаш аз да бъда до теб на червения килим?

Той се усмихна.

— Не — едва сдържаше смеха си. — Всъщност се надявах да ме отрежеш, за да мога да ида с Джей Джей.

— Еха — бе единственото, което успях да кажа. Оливър ме канеше на премиера на филм! Само като си помислех за това, се замайвах и в същото време изпитвах огромно облекчение. Това, че искаше да се покаже с мен, беше голяма стъпка. Бях мислила много за връзката ни и най-вече за изборите, пред които щях да се изправя след време, и осъзнах, че не искам да продължаваме да я пазим в тайна. Затова признах на Кара единствената причина, поради която се страхувах да се покажа с Оливър — че медиите могат да разровят личния ни живот.

— И каква точно мръсна тайна могат да открият за мен? — попита ме тя през смях. — Аз живея в болница. Не съм имала много възможности да оберя банка или да ме арестуват.

— Ами ако започнат да пишат за болестта ти? — попитах аз.

Тя се изсмя.

— И какво? Това не е никаква тайна.

Разговорът ни ме ободри. Ако на Кара не й пукаше, тогава не беше нужно да пазим връзката си в тайна заради нея. От дни исках да

поговоря с Оливър за това, но все не намирах подходящ момент и сега той ме изпревари.

— Да приема ли това за „да“? — попита ме, очите му блестяха от веселие. Не можех да продумам, само кимнах. — Добре — рече той и кимна рязко. Усмихна се леко накриво и ме целуна по челото.

След като минута-две се усмихвах на себе си, аз взех апарата от масата пред нас и закачих талисманчето на каишката му.

— Още не разбирам защо трябваше да ми правиш подарък — казах аз. — Не че се оплаквам, но да не се опитваш да ме подкупиш?

— Е, реших, че няма да навреди — смигна ми Оливър.

* * *

— Имаш писмо — уведоми ме Дрю по телефона. — Мисля, че сигурно е някаква реклама.

Чух шумолене на хартия и се зачудих дали не рови из получената поща. Мама винаги я оставяше в една фруктиера и аз ясно си представих как той се навежда към плота, притиснал телефона с рамо към ухото си, и рови из писмата.

— О, така ли? — попитах. Лежах на една койка в автобуса и чоплех лака на ноктите си. Колкото повече време прекарвах с „Хартбрейкърс“, толкова болката от мъката по дома отслабваше, но докато си представях как брат ми стои в кухнята и прави нещо толкова обичайно, усетих пробождане в сърцето. — От кого е?

Говорехме от цял час, разказвахме си какво се случва в живота ни. Освен че беше прочел и последната книга от летния списък, Дрю прекарваше възможно най-много време с Кара в болницата, преди да замине за университета. Последният курс от лечението беше към края си и след това щяха да направят трансплантацията.

— От Школата по визуални изкуства? Прилича на обичайно информационно писмо. Искаш ли да го отворя?

Изстрелях се от леглото и си ударих главата в горното.

— Господи! Отвори го, Дрю!

— Какво е това? — попита той и чух, че къса плика. — Писмото е доста дебело.

— Какво пише? — Бях твърде нетърпелива, за да отговоря на въпроса му.

— „Уважаема госпожице Самюълс — прочете той. — От името на административния съвет имам удоволствието да ви уведомя, че сте приета в Школата по визуални изкуства.“ Чакай, Стела. Да не си кандидатствала в друг колеж?

— Господи, майтапиш ли се? — Стиснах здраво очи, опитвах се да не се разскачам от радост. До този момент не осъзнавах колко съм се надявала да ме приемат.

— Какво става?

— Дрю — казах аз, след като се успокоих достатъчно. — Току-що ме приеха да уча в една от най-добрите програми по фотография в страната.

— Наистина ли, Ракетке? Това е невероятно! Кара знае ли?

— Още не. Аз кандидатствах просто така. Беше идея на Зандър. — След това разказах на Дрю за новото предложение на Пол и как не мога да реша какво да направя.

— Явно си изправена пред труден избор — каза той. — Но не си ли доволна, че тръгна с групата?

— О, да — кимнах, усмихната. — Доволна съм.

ГЛАВА 21

Сутринта преди кинопремиерата, аз още нямах какво да облека. Оливър мислеше да ме изведе по магазините, но после телефонът му иззвъня.

— Ало? — Започна да обикаля из стаята и отговаряше само с „да“. Накрая каза, че ще тръгне веднага, и затвори.

— Какво става? — попитах аз.

— Трябва да ида до офиса на „Монго“ — обясни той. — Нали нямаш нищо против да излезеш по магазините без мен?

— Не, но наред ли е всичко?

— Да — отвърна той и пхна телефона в джоба си. Наведе се и ме целуна по челото. — Забавлявай се. Ще се видим довечера.

Пет рокли, три чифта обувки и две огърлици по-късно, аз успях да се добера до хотела, без да изхарча всичко, което бях спечелила за последния месец. Когато влязох, Джей Джей седеше на дивана и играеше на видео игра. Затова пуснах торбите и се тръшнах до него.

— Смазана съм — казах му.

Може би щях да имам време да подремна, преди да стане време да се приготвяме.

— Виждам — отвърна той. — Май си изкупила целия мол.

— Не можах да избира — отвърнах смутено.

— Какво?

— Коя рокля да облека довечера, затова ги купих всичките.

Той остави контролера и се обърна към мен.

— Дай да ги видим, аз ще ти помогна да избереш.

Извадих роклите от торбите. Първата беше лилава, с широка пола и бляскава горница.

— Не, твърде момичешка е — каза той, когато я вдигнах пред себе си. Извадих дълга червена рокля по тялото, която вероятно бе най-скъпата ми покупка днес. — Хм — рече той и потърка замислено брадичка. — Тази има потенциал. Следващата.

Извадих светлосинята рокля, която беше къса отпред и дълга отзад, той я отхвърли, защото и тя била твърде момичешка, и една с презрамки, която не хареса, защото била твърде розова. Остана само една и аз се притесних, че не съм успяла да купя нищо подходящо.

— Последната — казах и я извадих. Видях я на витрината на един бутик на връщане към хотела и спрях да я пробвам. Това беше класическа малка черна рокля — леко старомодна, поръбена с дантела и украсена със златисти камъчета — нещо като съвременна реплика на стила на Мерилин Монро.

— Тази, определено — каза той без колебание още когато я разопаковах.

— Наистина ли мислиш така?

— Категорично.

— Добре. — Усмихнах се, бях щастлива, че поне една рокля е подходяща. — Но не казвай на Оливър. Искам да го изненадам. Той върна ли се?

Джей Джей сви рамене и аз оставих торбите на масичката и тръгнах да търся Оливър. Почуках на вратата на стаята му и надникнах вътре. На леглото му имаше куфар. Беше отворен и от него на покривката се бяха изсипали дрехи. Чифт обувки бяха изритани до креслото, но нямаше и следа от Оливър.

Лампата за четене светеше, затова отидох да я изключа. Едва тогава забелязах книгата на възглавницата. Седнах и я отворих. Когато видях първата страница, осъзнах, че това не е книга, а фотоалбум. Ние двамата се усмихвахме от първата снимка, в деня, в който се срещнахме в Чикаго. Господи, изглеждаше толкова отдавна.

Докато прелиствах пластмасовите страници, осъзнах, че Оливър е разпечатал всички фотографии от блога и ги е добавил към личната си колекция. Снимките бяха предимно на нас двамата, но имаше и няколко с момчетата. Когато стигнах до последната страница, вече бях ухилена до уши. От мисълта, че съм достатъчно важна за него, че да направи цял албум, посветен на нас, ми се искаше да скачам от радост.

— Стела — подаде се Зандър от прага. — Оливър тук ли е?

— Не. — Хилех се като откачена. — Нямам представа къде е.

— Защо изглеждаш толкова щастлива?

— За нищо — отвърнах аз.

— Е, добре — рече той и ме изгледа странно. — Трябва вече да се приготвяме за довечера.

— Добре. Ще ида да се изкъпя.

— Когато си готова, Джули и Кен ще са тук. — Това бяха гримьорката и стилистът на момчетата. Бях ги виждала много пъти, преди интервюта и концерти, но никога не бяха разкрасявали мен.

— Те ще ми помогнат да се приготвя? — попитах развълнувана.

— Да, глупаче — усмихна се той. — Тази вечер е твоята първа поява пред публика.

— О, господи — изпъшках аз, знаех, че звуча точно като Кара. — Това е толкова невероятно.

Изкъпах се бързо, като едва сдържах вълнението си от предстоящото. След като стъпих на постелката, се загърнах с халата и хукнах към дневната. Кухненската маса беше превърната в гримьорна. Имаше грим, гел за коса, сешоар, маша и голям набор гребени и четки. Алек вече седеше на един стол и Кен работеше по уникалната му прическа.

— Здравсти, Стела — поздрави ме Джули. — Чух, че ще ходиш на премиерата тази вечер?

— Да — ухилих се аз.

— Добре, защо не седнеш, за да те гримирам.

Моята трансформация отне три часа. Джули работеше бавно, като планира внимателно всичко — от сенките на очите до устните. След като цяла година беше гримирала момчетата, което изискваше полагането на плътна основа, за да заглади неравностите по кожата, сега работата с момиче сигурно беше удоволствие за нея. Накрая реши да ми направи сребрист опушен грим на очите и да сложи яркочервено червило.

След грима дойде ред на Кен. Първо ми нави косата на елегантни вълни. После прихвана долния слой на конска опашка и го вдигна нагоре. След почти цял флакон лак за коса успя да оформи косата ми в красива вълна, а синият кичур минаваше през средата като синя мълния.

— Харесва ли ти? — попита той накрая и вдигна огледало зад мен.

— Ще ми я правиш ли така всеки ден? — пошегувах се аз.

Не можех да измисля точната дума, за да се опиша, но изглеждах изискано. След като облякох черната рокля и обух обувките с високи токчета, аз се завъртях пред огледалото в банята, за да се огледам. Не исках да се хваля, но Оливър щеше да е сразен.

— Леле! — подсвирна някой. Обърнах се и видях, че Джей Джей се е облегнал на рамката на вратата, изглеждаше чудесно с черния костюм. — Приличаш на много гореща мадама.

— Мислиш ли? — усмихнах му се аз.

— Оливър ще изстреля товара си, като те види.

Плеснах го по рамото.

— Защо винаги си толкова вулгарен?

— Какво? Това беше комплимент.

Извъртях очи.

— Знам, че се опитваш да бъдеш мил по твоя отвратително перверзен начин.

— Ами аз? Няма ли да кажеш колко съм ослепителен? — попита той нацупено.

— Предполагам, че си симпатичен — подразних го аз.

— Само това ли? Не съм толкова страхотен, че да зарежеш Оливър заради мен?

Изгледах го, той се ухили в отговор и скоро и двамата се засмяхме.

— Хей, Стела? — влетя в банята Зандър.

— Да?

— Оливър не е... еха — замълча той, щом ме видя.

— Готина е, нали? — кимна му Джей Джей.

Зандър се изчерви.

— Да — каза смутено. — Много си хубава, Стела.

— Благодаря. Ти също изглеждаш невероятно. Какво щеше да кажеш за Оливър?

— Не ти ли се е обадил? — попита той с надежда.

— Не, защо?

— Още не се е появил — отвърна Зандър, сбърчил чело от тревога. Думите му ме накараха да се смръщя. — Не е типично за него да изчезва така.

— Говори ли с Къртни? — попитах аз.

— Това също е странно — каза Зандър и бръчките на челото му станаха още по-дълбоки. — Обадох ѝ се и тя изобщо не звучеше притеснена.

— Какво? — изуми се Джей Джей. — Тя обикновено откача.

— Знам. Каза, че ще се чакаме във фойето след десет минути, тогава ще я попитаме.

Десет минути изминаха бързо и Оливър още не се беше върнал.

Алек погледна телефона си.

— Хора, трябва да тръгваме.

— Мисля да остана тук — казах аз на момчетата. Ако нещо се беше случило с Оливър, не исках да отивам без него.

— Сигурна ли си? — попита ме Алек.

Кимнах.

— Ще се видим там, нали?

— Разбира се — отвърна Зандър и ме прегърна.

— Късмет — добави Джей Джей и се усмихна дяволито. — Не се спъвай на килима.

— Много благодаря — отвърнах саркастично, но сърцето ми внезапно ускори ритъма си.

Когато вратата се затвори и останах сама, аз седнах на ръба на дивана и зачаках Оливър.

Чаках. А после чаках още. Погледнах мобилния си, видях, че е десет часът, и разбрах, че няма да дойде. Все пак останах там с надеждата, че съм сгрешила. След това вече изгубих представа за времето и всичко ми се сля. Трябва да е било малко след дванайсет, когато вратата на апартамента се отвори и чух, че някой вика името ми.

— Стела, тук ли си? — Едва усетих, че Зандър сяда до мен на дивана. — Хей, добре ли си? — Не отговорих. Почти не го чувах от шума на кръвта в ушите си.

— Стела! — повика ме Джей Джей и клекна до мен. Махна с ръка пред лицето ми. — Стела, събуди се.

Примигнах и ги погледнах. Зандър изглеждаше ужасен, сякаш му бяха съобщили за смърт на близък, а лицето на Джей Джей беше червено. Алек стоеше зад тях и изглеждаше... мъртвешки. Блясъкът в очите му беше почти плашещ.

— Той не дойде — Казах накрая и погледнах приятелите си.

— Знаем — отвърна Зандър. — Видяхме го там. — Прехапа устна и разбрах, че премълчава нещо.

— Какво стана? — Сърцето ми бумтеше в гърдите от очакване, но усещах как ужасът се разлива като отрова във вените ми. В този миг разбрах какво ще ми каже.

Зандър се поколеба, сякаш се страхуваше, че ще ми разбие сърцето само с няколко думи.

Затова Алек каза вместо него:

— Той дойде с друга.

* * *

Тя беше модел. Момчетата не искаха да ми кажат, но аз ги принудих. Трябваше да видя момичето, с което Оливър бе отишъл на премиерата, момичето, заради което ме беше захвърлил. Очевидно двамата бяха пристигнали малко след останалите от групата и когато Оливър я повел по червения килим, папараците и репортерите направо полудели. Не ми отне много време да я намеря в интернет и разбрах, че Амелия Роуз има дълги, безкрайни крака и зашеметяваща червена коса.

— Тя изобщо не е негов тип — каза Джей Джей. Седеше смръщен на отсрещния диван, явно потънал в мисли. — Когато слезе от лимузината с него, бях толкова шокиран, че почти... — Замълча и поклати глава. — Не разбирам.

— Да — добави Зандър. — Никога не сме я срещали. Тя се появи отникъде.

— Нима? — изсъска им Алек и ги изгледа страховито. — Не помагате.

— Да, извинявай — промърмори Джей Джей и ме погледна извинително. После на лицето му се появи яростно изражение. — Когато се върне, ще го смажа от бой.

— Стела, трябва да ни повярваш — каза Зандър и прекъсна Джей Джей, преди да е отправил още заплахи. — Щом разбрахме, че не си с Оливър, искахме да си тръгнем, но Къртни не ни позволи.

— Няма нищо — отвърнах аз. Не бях ядосана на тях. Те не бяха виновни. Имаше само един разбивач на сърца в тази група.

Зандър и Алек се спогледаха угрижени, но аз не им обърнах внимание. Взирах се в снимката на Амелия Роуз, която ме гледаше от екрана на компютъра. И осъзнах, че няма значение с кого е отишъл Оливър. Можеше да е отишъл и с горила и аз пак щях да се чувствам предадена. Разбира се, болеше ме, че бе завел красиво момиче вместо мен, но всъщност ме разстройваше това, че ме заряза без никакво предупреждение. Просто не разбрах. Последния път, когато го видях, той беше развълнуван, че ще бъде с мен. Какво се беше променило?

Явно нещо се беше случило, след като се видяхме сутринта. Просто не можех да си представя какво. Преди да измисля някакво обяснение, вратата се затръшна и всички замръзнахме. Знаех, че трябва да е Оливър, и паниката се надигна в гърдите ми така, че не можех да дишам.

Обърнах се към Алек.

— Моля те, скрий ме. Не искам да го виждам сега.

Когато разбрах, че Оливър няма да дойде да ме вземе за премиерата, аз трябваше да се върна в стаята си. Но бях толкова шокирана, толкова объркана, че не можех да мисля нормално. Казах си, че сигурно има съвсем логична причина да направи това. Трябваше да има.

Алек ми подаде ръка, без да продума, помогна ми да стана и аз видях разбирането в очите му. Поведо ме по коридора към стаята си и едва когато вратата се затвори зад нас, каза:

— Стела, добре ли си?

Той знаеше, че не съм добре, но все пак попита, защото Алек Уилямс не беше така скован и студен, както повечето хора смятаха.

И това беше достатъчно. Сълзите потекоха, аз паднах в прегръдката му и заплаках. Той ме галеше по косата и ми шепнеше успокоително. По едно време чух гневни викове от апартамента, но не можех да спра да плача и не разбрах какво става. Плаках ли, плаках, излях цялото си разбито сърце като кръв от прясна рана.

Сигурно съм плакала, докато заспя. Когато отворих очи, усетих, че косата лепне на лицето ми от засъхнали сълзи. Седнах и забелязах, че някой ме е сложил в леглото и ме е завил до раменете. Този някой се беше отпуснал на едно кресло с килната назад глава и широко отворена уста.

— Алек? — прошепнах, за да проверя дали е буден.

Той подскочи с изхъркване.

— О, добро утро, Стела. — Изправи се до седнало положение. — Добре ли спа? — попита ме той, докато търкаше очите си.

— Господи, Алек! Заела съм леглото ти.

Той махна с ръка.

— Не се тревожи. Няма проблем.

Лилавите сенки под очите му обаче казваха друго и аз разбрах, че изобщо не е спал добре.

— Но вие имате концерт довечера — казах, чувствах се ужасно. — Трябва да си починеш.

Докато изричах това, осъзнах истинското значение на думите си. Момчетата имаха концерт тази нощ, което означаваше, че трябваше да работя. Трябваше да се срещна с Оливър.

Алек сигурно видя ужаса на лицето ми.

— Сигурен съм, че Пол ще разбере, ако не искаш да дойдеш.

— Не — отвърнах аз и изненадах и двама ни.

Чувствах се като празна черупка, сякаш всичките ми вътрешности бяха изтръгнати, особено сърцето, но нямаше да позволя на Оливър да разбере това. И нещо по-важно, нямаше да позволя на нашата връзка, или по-скоро трябва да я нарека нашата *минала* връзка, да попречи на работата ми.

Заради Кара имах години опит в криене на болката си. Знаех как да се преструвам на силна, когато всъщност се чувствах безпомощна като стръкче трева на вятъра. Това нямаше да е по-различно. А и бях приела работата, защото беше невероятна възможност, а не заради Оливър. Исках да съм добра в нея и нямаше да му позволя да ме провали.

— Не? — повтори Алек и вдигна объркано вежди.

— Ще дойда на концерта.

— Какво? Защо? — звучеше смаян, сякаш току-що му бях казала, че ще скоча от покрива на небостъргач.

— Защото — отвърнах бавно, като опитвах да овладеея гласа си. — Ще изглеждам жалка, ако избягам.

— Стела, нямах това предвид...

— Знам. — Станах от леглото. — Но снощи бях истинска разсополивена развалина и няма да позволя това да се случи отново. — Алек изглеждаше разстроен и аз осъзнах, че вероятно е прозвучало,

сякаш съм му ядосана. Прекосих стаята, наведох се и го прегърнах. — Много съм ти благодарна, че се погрижи за мен вчера, не бих могла да искам по-добър приятел.

— Няма защо — каза той, когато се отдръпнах.

Виждах, че още е объркан от внезапната промяна в настроението ми, но аз нямаше да позволя моите проблеми да го тревожат повече. Според часовника на нощното шкафче беше още рано, имаше достатъчно време да се наспи, преди денят да започне.

— Защо не поспиш малко? — предложих му аз и посочих вече празното легло. — Имаш още няколко часа.

Той ме гледаше напълно безизразно. След няколко секунди кимна и каза:

— Да, добра идея.

Разви слушалките от айпода.

— Ще се видим довечера — казах аз.

* * *

Този ден беше ужасен. По-конкретно — да съм близо до Оливър, беше истинско мъчение. Но аз имах подкрепата на момчетата — Алек, Зандър и Джей Джей се държаха с него студено. Оливър ни избягваше, доколкото можеше, затова аз се паникьосах и се сковах, когато го чух да ме вика след концерта късно през нощта.

— Стела.

Звукът на гласа му ме накара да поема рязко дъх. Задържах го в гърдите си, в опит да се приготвя за предстоящия разговор. Какво изобщо можеше да ми каже? Дали ще мога да говоря с него? След секунди дробовете ми започнаха да горят и аз най-сетне издишах и се обърнах. Когато го видях, ръцете ми започнаха да треперят и бързо ги скрих зад гърба си.

Не извързвах поглед от него, докато се приближаваше. Още не знаех дали ще мога да кажа нещо, да му покажа някак колко ме е наранил, но се надявах поне очите ми да кажат достатъчно.

— Здравсти — рече той, щом стигна до мен.

Звучеше толкова напрегнат и тъжен, че внезапно изпитах желание да се прислоня в прегръдката му. Сърцето ми настояваше да

се приближа, да го успокоя, но аз знаех, че не бива. Свих пръстите на краката си в обувките и останах на мястото си.

— Здравсти — отвърнах безизразно.

— Търсих те — каза той. Реших да го оставя да говори и стиснах здраво устни. — Може ли да поговорим за момент?

Потрих чело и отметнах кичурите си.

— Изморена съм, Оливър.

— Моля те. — Отчаянието в очите му ме накара да въздъхна.

— Говори бързо.

— Добре. — Той посочи зад рамото си към една празна стая. — Но трябва да сме насаме.

За каквото и да искаше да говорим, явно беше важно, защото рискува да ме хване за ръка и ме поведе към стаята.

— Какво искаш? — сопнах се аз и издърпах ръката си. Нищо добро нямаше да излезе от този разговор. Усещах го.

Той замълча, сякаш това, което щеше да ми каже, бе по-страшно от това, да излезеш пред многохилядна публика, и следващите думи, които излязоха от устата му, бяха така неочаквани, че останах безмълвна.

— Обичам те.

— Какво? — Мозъкът ми се опитваше да смели чутото, но не успяваше. Сякаш получавах едно и също компютърно съобщение: Неочаквана грешка. Моля, опитайте отново.

Той се прокашля и повтори, но този път по-бавно:

— Казах, че те обичам.

— О, стига бе! — Скръстих ръце, за да не го зашлевя. — Не може да се отнасяш с мен като с боклук и после да дойдеш и да кажеш нещо такова.

Очите му просветнаха. От гняв, който овладя добре, защото заговори съвсем спокойно:

— Мислиш, че вече не ми пука за теб?

— Не ми ги пробутвай такива — пристъпих напред. — Ти ме заряза, не помниш ли?

— Но това не значи, че не ме е грижа за теб — рече той отбранително. — Повярвай ми, последното нещо, което исках, беше да те нараня, но...

— Млъкни! — казах и вдигнах ръка. — Не можеш просто да се извиниш и да очакваш да завалят цветя и рози. Не можеш да кажеш нищо, за да поправиш стореното.

Вместо да отговори, Оливър се извърна и дръпна кичур от косата си. Изпсува и заби юмрук във въздуха, преди да се принуди да поеме спокойно дъх.

— Права си — каза накрая, все още с гръб към мен. — Не мога да ти дам обяснението, което искаш.

Това ли беше? Само това ли ще ми каже?

— Майната ти, Оливър! Ти се подигра със сърцето ми, а сега не заслужавам дори истината, така ли? — Не исках да плача пред него, но усещах, че очите ми парят.

Той се обърна.

— Креци ми колкото искаш, заслужавам го. Но това, което направих, няма нищо общо с теб.

— За какво говориш? — Опитвах се да преглътна сълзите. — Не те разбирам.

— Не мога да ти кажа! — отсече той. Потрепна от собствения си тон и поклати глава. — Трябва да знаеш само, че ти все още си моята звезда. Дори да ме мразиш.

Взирах се умолително в него. Имах нужда да каже нещо, каквото и да е, дори някакъв намек какво се е объркало между нас. Но той избра да сведе очи и стисна устни.

— Както и да е — отвърнах и позволих на дъха си, на надеждата и на гнева да излязат от мен. Раменете ми увиснаха. — Аз бях дотук.

Без да го поглеждам, изтичах от стаята, за да се отдалеча възможно най-много от него. Когато открих най-близката баня, се барикадирах вътре, готова да си изплача очите, но тогава телефонът ми изжува. Погледнах номера и се засмях през сълзи. На екранчето просветваше номерът на Кара. Покрай концерта и Оливър напълно бях забравила, че трябваше да говорим днес и сега исках да чуя гласа ѝ повече от всичко.

— Слава богу, че се обаждаш, Кара — казах, щом вдигнах.

— Стела? — Сковах се, не беше Кара. Беше татко. И от начина, по който опитваше да овладява гласа си, разбрах, че нещо не е наред.

— О, не — прошепнах и сърцето ми падна чак в стомаха. — Какво е станало?

— Сестра ти — каза той тихо. — Трябва да си дойдеш у дома.

ГЛАВА 22

Само това бях разбрала засега: присадката не беше успешна. Явно Кара беше извадила много лош късмет, защото автологичната трансплантация на стволови клетки рядко беше неуспешна. Това означаваше, че нейните собствени стволови клетки са били отхвърлени от костния ѝ мозък.

— Ракетке — каза Дрю и сложи ръка на рамото ми. — Не издълбавай дупка в пода. Скоро ще приключат.

Но мен не ме свърташе. От половин час крачех по коридора в педиатрията. Чакахме лекуващия лекар на Кара, Лайза Мичъл, и моите родители да обсъдят какво ще предприемат сега. Не бях успяла дори да видя Кара след завръщането си и цялата ситуация ме влудяваше.

Освен това наистина не разбирах тази история с присадката. Преди лечението да започне, доктор Мичъл ни каза, че ще се получи. Сега исках някой да ми обясни какво се е объркало и да ми даде решение — как да спасим сестра ми.

— Не ме докосвай — отдръпнах се аз.

— Хей, не ми се ядосвай. Не съм виновен аз.

Под очите му имаше сенки, а ризата му беше смачкана и аз осъзнах, че вероятно е стоял тук цяла нощ, и въздъхнах. Седнах на пейката пред стаята на Кара.

— Знам — казах тихо. Дрю беше прав, той нямаше вина и не можех да си го изкарвам на него. Погледнах към ръцете си, знаех, че единствено себе си мога да виня. Аз бях виновна за всичко...

Полетът от Лос Анджелис до Минесота съвсем ме довърши. Когато си високо в небето, няма какво толкова да правиш, освен да седиш и да мислиш. И да мислиш. И да мислиш. И не след дълго бях повлечена от онова течение и се давех в собствените си мисли.

Защо изобщо заминах? Защо не повярвах на онова ужасно предчувствие, което имах след обаждането на Пол? Онова, което ме ужасяваше. От самото начало знаех, че не бива да заминавам, но се убеждавах, че това е единственият начин да се изправя пред страха си

— да поема на тъпо „пътуване към себе си“, докато обикалям с „Хартбрейкърс“.

Бях толкова погълната от страховете и проблемите си, че мислех само за себе си, за себе си, за себе си. И точно това се бе случило, когато Кара се разболя. И тогава имаше знаци, че нещо не е наред, тя беше отпаднала и унила, но аз бях твърде заета да живея в своя собствен свят, за да забележа, и после бам! Бях зашлевена от най-страшната действителност. И все пак някак, колкото и да е невъзможно, бях успяла да забравя това и ето ме сега — оставих Кара отново, макар да знаех, че не бива.

Чу се отваряне и затваряне на врата и аз вдигнах глава — видях жена с бяла престилка. Беше на петдесетина години и дългата ѝ сива коса беше вързана на проста опашка — най-сетне доктор Мичъл.

— Стела — рече тя, когато ме видя. — Пристигнала си бързо.

След това доктор Мичъл веднага започна да обяснява ситуацията на Кара. Имало само няколко причини за провал на автологична присадка. Едната била фиброза на костния мозък. Не знаех какво означава това, но доктор Мичъл ни увери, че случаят на Кара не бил такъв. Втората възможна причина било вирусно заболяване, но Кара не беше болна, или поне не от това. Последната причина за провал били определени видове химиотерапевтични лекарства, които не били прилагани на Кара.

— Тогава защо не стана? — настоях аз накрая.

— Стела — обади се тихо татко.

Не му обърнах внимание, не ми пукаше, че съм груба. Родителите ми вече бяха изслушали доктор Мичъл, аз исках само да изплюе камъчето. А тя ми обясняваше подробности, които друг път би пропуснала.

— Понякога причината за неуспеха е неизвестна — каза ми тя.

Зрението ми започна да се замъглява, докато се взирах в нея. Що за отговор беше това? Исках да я ударя в лицето. Що за глупости! Как така не знае защо лечението, което трябваше да спаси живота на Кара, не е успешно?

— И какво означава това?

Доктор Мисъл погледна към клипборда си, преди да вдигне очи пак към мен.

— Това означава, че нещата не изглеждат добре — каза тя.

Стиснах зъби за един болезнен миг, опитвах да овладеея гнева си. Не се получи.

— Значи, тя просто ще умре, защото проклетото лечение, което вие предложихте, не е успешно по някаква неизвестна причина?

— Спри да повишаваш глас — отрязва ме мама. После ме хвана за ръката. — Просто слушай.

Знаех, че не е виновна доктор Мичъл, но исках да чувам решения, а не лоши новини. Отдръпнах се от мама и горещи сълзи започнаха да се стичат по лицето ми.

— Как може да сте толкова спокойни, когато тя се отказва от Кара?

— Не се отказвам от сестра ти. Можем да направим още нещо за нея — каза ми строго доктор Мичъл. Погледна към родителите ми, преди да продължи: — Тъй като не е ясна причината за неуспеха на трансплантацията, мисля, че най-доброто за Кара ще е да се подложи на нова.

Докато говореше, тя ме гледаше право в очите, сякаш във всичко това имаше някакъв скрит смисъл.

— Как?

— Стела — рече тя бавно. — Ти си идеалният донор за сестра си.

* * *

Реших го още на мига. Нямахме начин *да не* стана донор на Кара и решението беше съвсем лесно — все едно натискаш ключа на лампата. Доктор Мичъл нарече трансплантацията сингенична или сингепична или нещо такова, започваше със „с“. Още взето, това беше процедура, при която болният от рак, Кара, получава стволови клетки от идентичен свой близък, от мен. Въпреки че вече го бях решила, аз казах на всички, че искам малко време да си помисля, и отидох в комуникационния център за пациенти, за да използвам компютър. Исках да свърша някои неща, преди да се подложя на операцията.

От самото начало шансовете на Кара не бяха много големи, но има хора, които, дори светът да свършва, отказват да се предадат. Не всеки болен от рак има оптимизма на сестра ми, защото, макар че

нейното оцеляване не беше сигурно, някои хора бяха победени още в началото — четвърти и последен стадий. Бях виждала няколко деца в такъв стадий, някои опитваха да се държат като сестра ми, но повечето решаваха да си подредят нещата, да се подготвят за неизбежното.

И точно това правех сега, защото мечтата да стана истински фотограф, като Бианка Бридж, беше в последен, терминален стадий. Щом приех неизбежното, можех да насоча цялото си внимание към Кара.

Трябваше да свърша толкова много неща: да оттегля кандидатурата си за постъпване в Школата по изящни изкуства и да се обадя на Пол, за да откажа предложението му, но не това беше трудната част. Най-много се страхувах да закрия уебсайта си, особено след толкова усилена работа, но трябваше да го направя. Ако не го сторех, винаги щеше да има нещо, за което да съжалявам.

Влязох в мрежата от един болничен компютър и написах адреса. Вратът ми беше скован и аз раздвижих рамене, докато чаках да се зареди. Тогава забелязах малка червена цифра едно до иконата за съобщения. Реших, че няма да навреди да го прочета, преди да изтрия всичко, затова натиснах върху иконата.

Благодарение на вечно нестабилната безжична връзка на болницата, страницата се зарежда няколко секунди, а после видях това:

Уважаема госпожице Самюълс,

Казвам се Бетани Колт и макар че нямаме много общо (аз съм четиресет и две годишна домакиня от Ню Джърси), все пак нещо ни свързва — и двете знаем колко ужасно е да гледаш как някой, когото обичаш, страда. Подобно на сестра ви, моята дъщеря Стефани има рак. Беше диагностицирана с остра лимфоцитна левкемия миналата година, когато беше на дванайсет.

Като повечето тринайсетгодишни момичета, Стефани е луда по „Хартбрейкърс“. Стените на стаята ѝ са облепени с техни плакати (за мой ужас) и тя много харесва блога, който вие нарекохте „Хроника на «Хартбрейкърс»“, както и да следи какво става в живота на момчетата. Именно чрез блога открих вашия фотографски уебсайт.

Пиша ви това писмо, за да ви кажа, че съм дълбоко развълнувана от снимките ви, особено от тези на сестра ви. Последните няколко месеца бяха много трудни за мен. Стефани отпада все повече и аз усещам как ракът отнема част от мен, и то най-важната част, от която се нужда, както се нужда от сърцето си, от вярата и от куража. Но като видях вашите снимки, аз успях да си върна всичко това. Вашите снимки показват не само вътрешната сила на сестра ви, но и че дълбоката обич към някого е извор на смелост. Смелост да се надяваш, смелост да се бориш. Благодаря ви, че ми върнахте смелостта да се боря. Като споделяте това, през което преминавате, вие помагате на някой друг също да се справи.

Искрено ваша,

Бет

Прочетох писмото отново и отново. Мислех си, че ако изучавам думите достатъчно дълго, ако ги прочета още веднъж, вероятно най-сетне ще проумея значението им. Как така моите снимки са върнали нещо, което е загубила, особено нещо така неуловимо като вярата или силата? Възможно ли беше това?

Не се питах дали изкуството може да вдъхновява. Знаех, че може, защото никога нямаше да забравя снимката, която бе вдъхновила мен — малко момиченце, покрито с кал и със светнали от радост очи. Но това го постигаше Бианка — да вълнува хората. За мен фотографията беше нещо лично. Никога не бях се стремил да запаля тази искра у някого, а само да утоля нещо вътре в себе си. И не си бях представяла, че ще помогна на една непозната, но ако думите на Бет бяха истина, тогава аз бях нейната Бианка Бридж.

Може би мечтата ми все пак не беше обречена.

През последните няколко години гледах на снимането като на моя начин да се справя с рака на Кара. Но явно грешах. Не използвах фотографията, за да се справя с болестта ѝ — фотографията просто беше нещо, което обичах. Използвах Кара, за да се справя със страха си от бъдещето. Внезапно бях изправена пред толкова много избори, дали да продължа да работя за „Хартбрейкърс“, или да уча, и това

беше съкрушително по един ужасяващ начин. Като се върнах у дома и изоставих всичко това, аз избрах лесен изход.

Пак се замислих за разговора с Оливър и как ми каза да не се виня за болестта ѝ. Говореше така убедено, сякаш това бе най-очевидното нещо на света. Тогава си помислих, че не разбира, че не може да разбере как се чувствам, но вече започвах да проумявам. Това бе като ябълката на Нютон, внезапно прозрение, така силно, че сякаш наистина на главата ми беше паднала ябълка. През цялото това време аз бях парализирана от вина. Вина, че не съм забелязала кога Кара се е разболяла. В резултат бях развила някакъв странен психологически страх да преследвам мечтите си.

Онази нощ Оливър каза и още нещо — за поемането на удара, и аз реших, че говори глупости. Когато прочетох писмото на Бет, разбрах. Животът никога не ти дава почивка. Той е суров и не прощава, и когато те върхлети, имаш само два варианта: да легнеш на земята или да се изправиш и да се бориш. След диагнозата на Кара, аз прекарах доста време на земята, предадох се пред страха, но сега исках да се изправа и да нанесе няколко удара.

Погледнах уебсайта си и всички снимки, които разказваха живота ми, и вместо да ги изтрия, написах в търсачката три букви — ШВИ (Школа за визуални изкуства).

Щях да спася сестра ми, но първо трябваше да поема по-добре удара.

* * *

Когато се върнах в педиатрията след час, открих, че вратата на Кара е широко отворена. Родителите ми не бяха вътре — вероятно бяха отишли да си вземат кафе или да поспят във фоайето — но брат ми и сестра ми бяха там. Дрю беше придърпал един стол до леглото на Кара и двамата играеха на карти.

Не ме забелязаха, затова се облегнах на касата на вратата и започнах да ги гледам. Беше ред на Дрю. Той изтегли поп пика и получи флош, но изхвърли картата като ненужна. Смръщих се и поклатих глава.

— Стига де — каза Кара и отпусна ръка. — Играта не е забавна, когато ме оставяш да побежда.

— Да те оставям ли? — Той се отдръпна като обиден, но леко се усмихваше. — *Никога* не бих го направил.

— Да бе, да — каза тя и извъртя очи. — Ако не беше изтеглил валето още в началото на играта, щях да ти повярвам.

— Той има и дама — казах аз и се отблъснах от вратата.

Щом ме чу, Дрю се извърна към мен.

— Здравсти, Стела. Какво става?

— Нищо особено. — Влязох в стаята. — Просто се чудех дали мога да остана за малко насаме с Кара?

— Разбира се, няма проблеми. — Той събра картите, натъпка ги в захабената кутийка и ѝ каза. — После ще играем ли пак?

Тя кимна, Дрю стана и прекоси стаята. Когато стигна до мен, аз леко го стиснах по рамото, преди да излезе в коридора. Погледнах към Кара и издишах дълго през носа си, исках да се успокоя. Не бях толкова нервна, но щях да ѝ кажа нещо важно и исках да съм спокойна.

— Ти дойде — рече тя. Усетих нещо в гласа ѝ.

— Естествено, глупаче — отвърнах и направих физиономия. — Нищо на света не може да ме отдели от теб.

Сигурно не биваше да го казвам, защото Кара въздъхна и скръсти ръце в скута си.

— Благодаря, Стел. — Звучеше унило и аз имах чувството, че говори на празната стая, защото не гледаше към мен.

— Може ли да седна при теб? — Тя кимна, но още не ме поглеждаше.

Хм, странно, помислих си, когато седнах на ръба.

Нещо определено я тревожеше и аз реших, че каквото и да беше, явно е свързано с мен, защото преди малко се бе държала съвсем нормално с Дрю. Изчаках секунда, за да ѝ дам шанс да заговори, но после минаха още пет секунди, десет, двайсет.

— Кара, какво има?

— Освен очевидното ли? Нищо, добре съм. — Тя се усмихна, но едва и само за миг.

— Не ми изглеждаш добре. — Скръстих ръце на гърдите си. — Сърдита ли си ми за нещо?

— Не. — Тя стисна ръце и най-сетне ме погледна. — Доктор Мичъл каза, че ми трябва нова трансплантация... — Поколеба се, лицето ѝ беше печално — Ако искаш да станеш мой донор.

Едва не се засмях. Тя се притесняваше, че може да не ѝ стана донор?

— Кара. — Хванах ръката ѝ и я стиснах леко. — Разбира се, че ще го направя. Как иначе?

Тя издърпа ръката си.

— Не, не е това. Страхувам се... — Замълча и не довърши.

— Хей — посегнах отново към нея. — Не се тревожи. Този път ще стане.

И аз бях притеснена, но доктор Мичъл изглеждаше доста сигурна в успеха на тази процедура. Първо щяха да ми направят изследвания, за да се уверят, че съм достатъчно здрава, за да бъда донор. След това идваше операцията. При други обстоятелства тя щеше да ми направи тест, наречен „Човешки левкоцитен антиген“, за да сравни моите стволови клетки с тези на приемника, но тъй като бяхме еднояйчни близнаци, нямаше нужда от това.

Щяха да вземат костен мозък от двете страни на тазовата ми кост, което малко ме плашеше, но доктор Мичъл ме увери, че ще съм под упойка и няма да усетя нищо. Това бе относително проста операция и щяха да ме изпишат от болницата още същия ден.

Тъй като трансплантацията беше сингенитична, моите здрави клетки щяха да бъдат инжектирани в Кара веднага. Те щяха да бъдат вкарани в кръвта ѝ като при кръвопреливане и този процес щеше да отнеме няколко часа. След това доктор Мичъл щеше да наблюдава състоянието ѝ — дали има признаци за производство на нови, здрави кръвни клетки. Техният растеж щеше да е първият признак, че лечението е успешно.

— Нямам предвид това — поклати глава Кара.

— А какво?

— Аз... — замълча отново. Почаках да събере мислите си и накрая тя пое дълбоко дъх и каза: — Не знам дали искам да ми станеш донор.

— Какво? — възкликнах аз, думата излезе като съсък от устата ми. — Кара, трябва. Ако не го направя, няма да оздравееш.

Тя сви рамене и извърна глава.

— Не съм сигурна в това.

— Но лекарите са сигурни. — Стомахът ми се сви от внезапна болка, имах чувството, че са ме простреляли с куршум от лед; студ се разля из цялото ми тяло. — Защо искаш да поемеш такъв риск?

Кой седеше до мен? Това не беше моята сестра. Тя беше боец още от самото начало. Тя нямаше да се откаже и да остави ракът да я победи — тя беше експерт по поемане на удари. Не разбирах откъде се взе това бяло знаме.

Очите ѝ потъмняха, тя седеше неподвижно и дълго мълча.

— Стела, изплашена съм — каза накрая така тихо, че трябваше да се наведе, за да я чуя. — Не искам да умра, но... но не мога да спра да мисля как провалям живота ти и това ме плаши много повече.

— Погледни ме, Кара — разтърсих я аз за рамото. — Не проваляш живота ми. Откъде го измисли?

Когато вдигна очи, изглеждаше измъчена.

— Стига. Не се преструвай, че целият ти свят не се върти около тази болница, около лечението и рака, защото е така, Стела. Това е голяма, проклетата черна дупка, която засмуква всички. — Сега се усмихваше подигравателно, но гласът ѝ трепереше и аз знаех, че е по-скоро разстроена, отколкото гневна. — Когато прие работата, бях толкова щастлива. За миг си помислих, че си успяла, че успя да избягаш, но беше нужен само един телефонен разговор с лоши новини и ето те отново затворена тук.

Гърлото ми се сви, когато сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Как ще съм затворена някъде, ако единствено там искам да бъда? — попитах аз. — Черна дупка или не, ти си моя сестра.

Кара се засмя през сълзи, но с горчивина.

— Защото, Стела, една мисъл не спира да се върти в главата ми и да ме измъчва, защото знам, че е истина: Ако аз вече не съм тук, няма да се налага и ти да бъдеш тук.

Като чух това, се извърнах от нея. Сърцето ми се сви и не исках да види вината на лицето ми. Затворих очи и си поех три пъти дъх, преди да кажа:

— Добре — обърнах се пак към нея. — Нека сключим сделка.

— Какво? — Ококори се тя.

— Ще стана донор, без значение дали искаш, или не, и ще ти направят още една трансплантация — казах аз твърдо. — После,

когато състоянието ти се подобри, двете ще излезем от тук и аз ще мога да отида ШВИ.

— ШВИ? — повтори тя и веждите ѝ се събраха като две пъхнати една в друга тръбички. — Какво е това?

— Школа за визуални изкуства. В Ню Йорк. Приеха ме в програмата по фотография за пролетния семестър.

— Господи! — Тя се усмихна през сълзи. — Ще учиш фотография? Толкова се гордея с теб, Стела.

— Благодаря ти, Кара. Това означава много за мен. — Усмихнах ѝ се. — Но ще ида само ако ти ми помогнеш. Ще направим това заедно, или и двете няма да си тръгнем от тук.

— Да, добре — кимна тя.

По бузите ѝ още се стичаха сълзи, но тези бяха различни. Може би не от радост, но все пак в тях имаше щастие.

* * *

Всичко беше черно. Мракът ме обгръщаше като одеяло от бетон и така ми тежеше, че не можех да помръдна. Преди да успея да се изплаша, една червена точка се появи пред очите ми. Започна да нараства, а тежестта се вдигна от гърдите ми и започнах да усещам ръцете и краката си. Щом се раздвижих, сякаш плувах през меласа, но не откъсвах очи от точката и се отблъсквах напред.

После отворих очи.

Намирах се в болнична стая. Приличаше на стаята на Кара, но този път аз бях пациентът. Операцията започна рано следобед и като гледах как е притъмняло отвън, разбрах, че вече мръква. Единственият източник на светлина в стаята бе малка лампа на нощното шкафче. Сиянието ѝ опитваше да обхване цялата стая и хвърляше дълги сенки, които изчезваха в тъмните ъгли.

Отначало си помислих, че съм сама, но после забелязах *него* в креслото до леглото ми. Беше протегнал дългите си крака, главата му беше килната настрани — спеше. Позата му изглеждаше неудобна, а сенките под очите му подсказваха, че от доста време не е спал.

Какво прави тук, за бога?

— Оливър? — повиках го тихо. Той веднага се размърда в креслото, но продължи да хърка. — Оливър! — повторих по-силно.

Той се събуди със сепване.

— А... какво? — промърмори сънено. Когато видя, че съм будна, веднага стана от креслото. — Стела! Ти си будна!

Кимнах и се надигнах.

— Какво правиш тук? — смръщих се аз. Бедрата и всичко отзад ме болеше, все едно бях паднала по стълбите и се бях приземила на опашката си. — Къде са близките ми?

— Слязоха в кафенето да вечерят.

— Така ли? — Скръстих ръце на гърдите си и зачаках да отговори на първия ми въпрос.

Оливър се приближи към светлината и тогава забелязах смачканите му дрехи и рошавата коса.

— Знам, че вероятно съм последният човек, когото искаш да видиш сега — рече той и се примъкна още по-близо, — но исках да се уверя, че си добре.

— Добре съм — отвърнах и вдигнах ръка да го спра.

Не исках да се приближава повече, защото дори в този си вид беше ужасно хубав. Само като го гледах, ми идваше да го докосна, да го почувствам, исках да ме прегърне. Но като го гледах, си спомних и какво бе направил, и сърцето и стомахът ми се свиха болезнено.

Той притисна юмрук до устните си и се отдръпна. Постоя така, гърдите му се издигаха и спадаха, но после отпусна ръка и въздъхна.

— Дойдох да ти обясня защо направих това, което направих. — Отворих уста да възразя, той вече беше пропилял шанса си да обясни, но Оливър ме прекъсна: — Не казвай нищо. Моля те, просто имам нужда да ме чуеш.

Прехапах устна, не знаех какво да кажа. Лежах в болнично легло и не можех да избягам и да не го изслушам, без значение дали исках да го чуя. В същото време, ако беше изминал толкова път заради мен, нямаше нищо да ми стане да го изслушам, нали? Може би щеше да е най-добре да каже каквото има да казва и да си тръгне, защото тогава и двамата щяхме да можем да продължим живота си. След още няколко секунди вътрешен дебат, аз кимнах колебливо.

— Добре — преглътна и кимна. — Не знам откъде да започна, предполагам, че трябва да започна от семейството ми.

Вдигнах глава и поех рязко дъх. Знаех, че нещо се случва със семейството му. Гледах го напрегнато, чаках да чуя какво ще каже и той няколко минути събира кураж.

— Аз не познавам родителите ми — каза накрая и аз прехапах здраво устна, за да не ахна. — Мама е умряла при раждането ми и не каза на баба и дядо кой е баща ми. Те ме отгледаха, затова мислех тях за свои родители, докато дядо не умря, когато бях на шест. Да, наричах ги баба и дядо, но не се бях замислял за факта, че са по-стари от родителите на другите деца; просто за мен така стояха нещата. След погребението му баба ми обясни какво е станало с истинската ми майка. За да съм напълно честен, бях по-разстроен от смъртта на дядо, отколкото от смъртта на човек, когото не познавах, затова баба ми даде това, за да ми напомня за него. — Оливър хвана верижката на врата си и извади металната войнишка плочка от тениската си. — Той беше ветеран от Виетнам.

— О, Оливър... — Искях да му кажа колко съжалявам, но после си спомних сребърната нота, която ми беше дал, и ми хрумна нещо: — Талисманчето от гривната на майка ти?

— Както и няколко снимки — рече той, като за миг срещна погледа ми. — Само това имам от нея.

Замълчах, за да смея това, но тогава ми хрумна ужасна мисъл.

— Ами баба ти?

Той притихна, стоя неподвижно непоносимо дълго.

— Тя почина, когато бях на дванайсет — каза накрая безизразно. — Нещо със сърцето.

Обзе ме лошо предчувствие за следващите му думи, но не успях да се сдържа и ахнах:

— Оливър, много съжалявам.

Той сви рамене.

— Такъв е животът. Тя имаше хубав живот. След смъртта ѝ ме изпратиха да живея при брат ѝ, моя чичо Стивън.

От начина, по който произнесе името му, разбрах, че не го обича, както обича баба си и дядо си.

— Онзи, който те е научил на съзвездията?

— Да, това бе единственото приятно нещо, което някога сме правили заедно. Чичо е историк, затова прекарва много време в четене на книги. Нямахме време за едно хлапе.

— Това е ужасно. — Не си представях, че историята му е толкова... трагична.

— Бях малко самотен — призна той, — но чичо живееше близо до града, в който бях израснал, и ми позволи да остана в същото училище при приятелите ми. Затова сме толкова близки с Джей Джей и Зандър. Те станаха моето семейство.

— Какво се случи после? — попитах. Радвах се, че ми казва това, но не разбирах каква е връзката му с нас.

— Когато подписахме договора със звукозаписната компания, всичко се промени — каза той. — Вече знаеш голяма част от историята: „Монго“ ни накараха да променим името си и музиката, за да сме по-продаваеми, и ние го направихме, защото това беше голяма възможност за нас и вероятно единствената. Когато постигнахме успех, решихме, че можем да се върнем към старата музика, но бащата на Алек не ни позволяваше. Джей Джей се опита да се бори с него, но аз... аз не го подкрепих.

— Защо?

Оливър въздъхна и раменете му се отпуснаха.

— Предполагам, че се страхувах какво ще стане, ако вбесим бащата на Алек. Все си представях как животът ми се разпада: Зандър отива в колеж, Алек започва соло кариера, Джей Джей става актьор, а аз оставам сам. — Той ме погледна и видях, че страхът още се отразява в очите му. — Аз живея за групата, Стела. Те са моето семейство. Не исках да рискувам да ги изгубя.

Страхът му бе разбираем, но дали беше основателен? Не особено.

— И какво постигна с това? — попитах аз. — С Джей Джей се карате постоянно, а тръгнаха и слухове.

— Господи, знам — той увеси глава. — Не знаех, че ще стане така. Не това беше целта ми. Просто бях твърде изплашен, за да разбера, че Джей Джей е прав, и тогава се появи ти. Никога нямаше да изпея онази песен, ако не беше ти.

— И? — попитах рязко. Исках да чуя основното. — Това не обяснява защо направи онова, което направи, Оливър.

Той изкриви лице и после цялото му тяло от кръста нагоре — главата, раменете, ръцете — се отпуснаха.

— Не ми позволяват да имам приятелка — каза той. Отворих уста да отвърна, но нищо не излезе. — Това е едно от правилата, с които бащата на Алек ме накара да се съглася. Той смята, че това ще отблъсне феновете или някаква друга глупост.

Сърцето ми заби по-бързо, когато всички дребни неща и знаци, които бях забелязала през последните седмици, си дойдоха на мястото.

— Затова ти искаше връзката ни да остане в тайна.

Той кимна.

— Да, но нашите фенове харесаха старата песен и аз реших, че най-сетне мога да покажа на бащата на Алек, че вече не се нуждаем от неговите правила. И сбърках. Когато беше разбрал, че сме заедно, той се обади и ме извика на среща, каза ми да спра да се виждам с теб.

Спомних си как Оливър тръгна към офиса на „Монго“ в деня на кинопремиерата — целуна ме, преди да излезе, и следващия път, когато го видях, вече всичко беше различно. Най-сетне бях получила отговор на всичките си въпроси, но това повдигаше нови.

— Защо не ми каза нищо? — възкликнах, макар да знаех, че не е честно да го питам това. Оливър бе позволил на страха да го превземе, а аз самата бях изпитвала подобно нещо. Страхът те кара да правиш глупави, неразумни неща.

— Не знам, Стела — отвърна той и подръпна верижката на врата си. — Не можех да мисля разумно.

— Съжалявам — казах и изненадах и двамата ни. — Разбирам, че не си искал да изгубиш семейството си.

Ако аз бях в подобна ситуация, щях да взема същото решение. Разбира се, никога нямаше да постъпя като него, но не там беше въпросът.

Оливър пристъпи плахо напред.

— Наистина ли? — Вгледа се в мен, лицето му сияеше, беше сдържал дъха си.

— Да — кимнах аз. — Но само защото разбирам причината, това не означава, че ти прощавам за начина. Ти постъпи много гадно, Оливър.

— Да, заслужавам това — рече той и бузите му поруменияха. — Бях ужасен, но си мислех, че ако ме намразиш, ще ти е по-лесно да продължиш и да бъдеш щастлива.

Вдигнах вежда.

— Решил си, че като ме зарежеш, ще ме направиш щастлива?

— Така казано, звучи, все едно съм най-големият идиот на света.

— Ти си най-големият идиот на света — усмигнах се аз. — Само че Джей Джей и Дрю ти дишат във врата.

Колкото по-дълго говорехме, толкова повече осъзнавах, че вече не съм му бясна.

Той също се усмигна леко, само за миг.

— Ти все пак няма да ми простиш, нали?

— Благодарна съм ти, че отдели време да ми кажеш истината, затова ти прощавам — казах внимателно и несигурното изражение на лицето му се превърна в усмивка. — Но това не променя нищо между нас.

Усмивката изчезна.

— Как така?

— Вчера се обадох на Пол — казах бавно. Не знам защо се притеснявах да му кажа това, но усещах пулса си в гърлото. — Няма да се върна на работа. Вече има достатъчно материал да поддържат блога до края на турнето. Когато Кара се оправи, отивам в колеж и... не мисля, че ще мога да те видя отново.

И двамата мълчахме. В коридора се чу женски глас, вероятно на една от сестрите, някой отговори, звучеше като брат ми.

Оливър се прокашля.

— Значи, това е. — Не беше въпрос; той разбра, че наистина, наистина е свършило.

— Да — отвърнах, брадичката ми трепереше. — Това е.

Той мълча много дълго, преди накрая да кимне.

После се опря на таблата на леглото и ме целуна по челото.

— Довиждане, Стела — каза с надебелял глас. — Благодаря ти, че ми позволи да бъда част от живота ти.

ГЛАВА 23

Наистина бях чула брат ми в коридора. Няколко минути след като Оливър си тръгна, Дрю отвори вратата.

— Чук, чук — рече той и почука по рамката. — Как се чувстваш, Ракетке?

— Не толкова зле, колкото очаквах. Влез.

Той се поколеба за секунда на прага, но все пак влезе. Тръгна към креслото, в което преди минути бе седял Оливър, и когато стигна до него, приглади тениската си, преди да седне.

— Какво има? — попитах аз. Държеше се някак странно.

Дрю поклати глава.

— Нищо.

— О, да. — Скръстих ръце. — Очевидно.

— Ами... — замълча и се размърда в креслото, — може би се чудя за Оливър.

— Какво за него? — попитах и се постарях да не въздъхна. Явно го беше видял да излиза от стаята ми и макар да знаех, че рано или късно, ще попита, се надявах да не го направи точно сега.

— Изминал е толкова път чак до тук?

Свих рамене, надявах се небрежно.

— Да. Искал да се увери, че съм добре.

Той се намръщи.

— И вече си тръгва? Не беше много дълга визита.

— Той е зает човек, Дрю. Вероятно няма време да стои тук и да играе карти. — Знаех, че съм рязка, но не исках да обяснявам личните си проблеми на брат ми. Каквито всъщност вече нямах, защото с Оливър бяхме скъсали.

Но въпреки че, като чух истината за случилото се между нас, донякъде се успокоих и въпреки че бях простила на Оливър, все още усещах тежест в гърдите си, когато мислех за него. Преди да съсипе всичко, аз бях почти сигурна, че го обичам, и това чувство нямаше да изчезне за една нощ; щеше да остане в сърцето ми дълго и трябваше да

се справя някак с него. Но не и сега. Не и тук, не и с Дрю, и определено не когато имах много по-важни проблеми, с които да се справям, като например здравето на сестра ми.

— Може би си права — рече той.

— Но?

Потърка брадичката си.

— Не знам. Мислех си, че между вас има нещо.

— Питаш дали сме гаджета? — присвих очи аз. — Разбира се, че не.

— Е, добре — вдигна ръце той. — Просто се чудех.

След това той се отпусна в креслото. Изглеждаше изтощен, което не беше изненадващо, но мен ме притесняваше повече изражението на очите му. Или по-скоро липсата на такова — те изглеждаха някак помътнели и отнесени.

— Дрю — казах аз и устата ми внезапно пресъхна. — Добре ли си?

Той не отговори веднага.

— Да. — Но изражението му още беше отпуснато.

— Не ми изглеждаш добре.

— Знаеш ли. — Той потърка лицето си. — Понякога си истински трън в задника.

— Това ми е специалност — казах аз и стиснах устни. Нямах да се измъкне с шегги. — Просто ми кажи.

— Добре. — Той килна глава назад и се вгледа в тавана. — Предполагам, че просто... не мога да спра да мисля, че това е последният ѝ шанс.

— Какво? — попитах, смръщена.

— На Кара — уточни той и очите му пак помътняхха. — Страхувам се, че това е последният ѝ шанс да оздравее.

О... Дрю не беше такъв оптимист като Кара по време на лечението ѝ — никой не беше. Но никога не бе изразявал открито страховете си, особено най-ужасния. Преди няколко месеца аз се измъчвах от същото и се борех със същия леден ужас, който пропълзяваше в ума ми.

Но не и той.

— Кара няма нужда от други шансове — казах аз и осъзнах, че не съм изплашена. — Тя ще оздравее.

Той сви вежди.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото съм сигурна.

Когато разбрах, че първата трансплантация е неуспешна, аз бях ужасена. Знаех, че и сега трябва да съм, защото нямаше никаква гаранция, че това лечение ще свърши работа, но сърцето ми биеше спокойно. Дрю беше прав — този бе последният шанс на Кара. Но това нямаше значение. Този път всичко щеше да е различно. Не знаех откъде съм толкова сигурна, просто го усещах.

* * *

След три седмици отведохме Кара у дома. Броят на тромбоцитите, левкоцитите и на червените кръвни телца още беше нисък, но втората трансплантация бе успешна.

Макар че я изписаха, доктор Мичъл обясни, че възстановяването ѝ ще продължи дълго. Щяха да минат месеци, преди да се почувства по-силна, и ако ракът не се завърнеше, щеше да измине цяла година, преди да се оправи напълно. През това време имаше огромен риск от инфекция и Кара трябваше да посещава редовно клиниката, за да следят състоянието ѝ.

Но нищо от думите на доктор Мичъл не можеше да помрачи радостта ми — аз бях превъзбудена и щастлива, но най-вече облекчена. Кара не бе изгубила последния си шанс.

Няколко дни след официалното ѝ изписване от болницата ние лежахме на леглото ѝ и гледахме филм. Тя беше много отпаднала и затова прекарвахме повечето време в стаята ѝ. Нямах нищо против; аз обичах алените стени, златните възглавници и тоалетката, отрупана с бижута, гримове и парфюми. Всеки сантиметър от тази стая ми напомняше за сестра ми.

Когато тръгнаха надписите, Кара изключи телевизора и се обърна към мен:

— Искам да поговорим за нещо.

— Така ли?

Още не бях свалила болничната гривна, пъхнах пръст под нея и я завъртях на китката си. Харесваше ми да си играя с нея. С черни букви

бяха изписани моите данни: пълно име, лекар, дата на раждане и друга важна информация за сестрите. Нямаше причина още да я нося, но се бях привързала — може би защото ми напомняше през какво бяхме минали с Кара.

— За Оливър. Знам какво е станало между вас.

Цялата се сковах и пуснах гривната.

— Какво? Откъде знаеш? — Не че възнамерявах да го държа в тайна от нея, но си мислех, че колкото по-малко говоря за това, толкова по-скоро ще го забравя.

— Той ми каза — рече тя малко гузно. — След като е бил при теб онзи ден в болницата, той дойде при мен. Не знам кое ме шокира повече: че наистина си гадже на Оливър Пери или че той беше съсипан и ми разказа *всичко*. Сякаш все още опитваше да се извини, като признае всичко пред мен.

— *Какво* е направил? — ахнах аз. — Защо не ми каза нищо?

Очите й лъщяха.

— О, както ти ми каза защо си скъсала с него?

Отново усетих пробуждането на вината и не можех да я погледна. Отхвърлих одеялото и станах от леглото. Кара беше права. Трябваше да й кажа всичко: как Оливър ме заряза и какво беше неговото обяснение, защото не трябваше тя да го научава от *него*.

— Е, Стела? — каза Кара, когато не отговорих. — Нямаш ли коментар?

— Добре. — Бузите ми пламнаха. — Щях да ти кажа всичко, но си имахме достатъчно грижи покрай втората трансплантация.

Тя въздъхна и киселото й изражение изчезна.

— Разбирам това, Стела. Наистина. Ти винаги се грижиш за мен и съм ти благодарна, но понякога трябва да ми позволиш и аз да се погрижа за теб. Нали това правят сестрите. Дори само като те изслушам.

— Знам това — казах и забих поглед в килима. — Благодаря ти, Кара.

— Наистина ли?

Рязко вдигнах глава.

— Да. — Гледах я право в очите. *Никога* нямаше да забравя как тя искаше да се жертва, за да ми върне живота.

— Добре — кимна рязко Кара, — защото аз не за това исках да поговорим.

О, супер. Тя изглеждаше странно, сякаш се притесняваше от разговора, който ще последва, и аз се разтревожих. Неволно започнах да въртя камъчето на носа си.

— Добре, какво има?

Тя прехапа устна, преди да поеме рязко дъх и да се прокашля.

— Той липсва ли ти?

Вместо да отговоря, се вгледах през прозореца, защото не исках да разбере колко много ме е развълнувал този въпрос. От другата страна на улицата съседските деца играеха на моравата пред къщата си. Събираха паднали есенни листа и после скачаха право в ярката червено-оранжево-жълта купчина. Хелюин беше в края на месеца и тяхната веранда вече беше украсена за празника, на стъпалата бяха подредени тикви, които чакаха да бъдат издълбани. За миг ми се прииска да съм навън с тях и да се радвам на последното хубаво време преди зимата.

— Стела? — настоя Кара.

Въздъгнах. Разбира се, че Оливър ми липсваше. Нямах как да е иначе. Колкото и да се опитвах да го изхвърля от ума си, той все се промъкваше през прозорци и пукнатини. Това беше омагьосан кръг. Минавах няколко дни, без да мисля за него, а после виждах плакатите на „Хартбрейкърс“ в стаята на Кара или чувах тяхна песен по радиото и всички спомени и чувства, които удържах, ме заливаха отново.

Толкова много неща ми липсваха, липсваше ми усмивката му и как прекарваше пръсти през косата ми. Но най-вече ми липсваше това, че когато бях близо до него, се превръщах в друга, в силна, уверена, готова да превземе света. Все още бях този човек, но изобщо не се съмнявах, че ако не бяха Оливър Пери и „Хартбрейкърс“, моето ново аз все още щеше да е затворено в старата си изплашена версия.

След няколко минути тишина аз се обърнах към Кара.

— Да — казах накрая, щом очите ни се срещнаха. — Липсва ми повече, отколкото би трябвало.

— Повече, отколкото би трябвало? Какво означава това?

— Че е трудно да продължиш напред.

Кара не отговори веднага, дълго обмисля думите ми.

— А да ти е идвало на ума — започна тя плахо, — че не можеш да продължиш, защото не бива да го правиш?

Въздъгнах.

— Би било хубаво да си мисля така, но повярвай ми, постъпвам правилно.

— Откъде знаеш?

През последните четири години се приготвих сърцето ми да бъде разбито. Знаех, че шансовете на Кара да оздравее са също толкова големи, колкото и да продължи танца си към смъртта, но никога не го изричах. Но с нищо не можах да се подготвя за Оливър — не очаквах появата му. Когато той ми разби сърцето, а не сестра ми, изненадата беше толкова ужасна, че още се опитвах да събера всички парченца. Да, бях му простила. Но исках ли да му дам отново сърцето си, когато по него още личаха неизлекувани пукнатини? Никога.

— Защото той ме нарани, Кара. Въпреки че съжалява, не е сигурно, че няма да го направи отново.

Кара поклати глава.

— Нищо не е сигурно в този живот. Понякога трябва просто да рискуваш.

— Не си права. След като се разделих с него, вече съм сигурна, че няма да ме нарани отново.

— Ако смяташ, че това е най-доброто за теб, разбирам, но да ти кажа, на мен ми се струва, че въпреки това ти още изпитваш болка.

ГЛАВА 24

Когато се събудих в Деня на благодарността, зад прозореца всичко бе покрито със сняг. Покривката беше дебела няколко сантиметра, но достатъчно, за да превърне нашата морава от море кафеникави листа в девствено бяло одеяло.

— Добро утро — каза мама, когато влязох в кухнята за чаша кафе. — Честит Ден на пуйката!

Тя стоеше с престилка до плота и вече се приготвяше за празничната вечеря. Смръщих се и погледнах часовника над печката.

— Добро утро, мамо. Защо вече готвиш? Едва девет часът е. — Веднага щом изрекох това, осъзнах какво съм казала. — Чакай. Ти *готвиш*? — Мамината липса на кулинарни умения беше провалила много ястия и внезапно аз си представих пуйката в пламъци.

— Не се тревожи — каза татко. Седеше до кухненската маса с обичайната си закуска: половин грейпфрут, чаша зелен чай и спортната страница. — Аз готвя пуйката. Майка ти само ще намачка картофите.

— Дрю няма да е доволен — казах аз. Картофите бяха любимото му нещо за Деня на благодарността. За щастие, моето беше тиквеният пай.

— Хей! — обади се мама и размаха бъркалката към мен. От нея полетяха парченца картофи и се посипаха по пода. — Само почакай. Това ще са най-хубавите картофени кюфтенца, които си опитвала.

— Нямам търпение. Най-много обичам отрова с вкус на картофи.

Опитах да не се засмея на собствената си шега, но чух как татко се изхили и не можах да се сдържа. Мама се престори на ядосана, но скоро и тя се усмихна.

— Е — казах, щом се успокоихме. — Не ми каза защо готвиш толкова рано.

— Сестра ти поиска да празнуваме на обяд — каза мама. — Има нещо наум за довечера.

Както доктор Мичъл ни бе предупредила, възстановяването на Кара беше бавен процес. Тя още се чувстваше отпаднала почти

постоянно, но вече бе събрала сили за ежедневни разходки по движещата се пътечка и миналата седмица дори бе отишла до мола. Но въпреки че вече се подобряваше, не разбирах как така и защо ще излиза в Деня на благодарността, особено когато тази година имаше толкова много неща, за които да сме благодарни.

— Какво? Къде ще ходи?

Мама се усмихна многозначително.

— Не мога да ти кажа.

Тъкмо отворих уста, за да продължа разпита, когато Кара влезе в кухнята още по халат и чехли.

— Погледнахте ли навън? Има сняг!

— Да — каза Дрю, който се прозяваше зад нея. Беше се прибрал от университета късно вечерта за празника. — Имам неприятното усещане, че аз ще съм този, който ще го изрине от алеята.

— Погледни го така — рече татко и прелисти вестника си. — Ще изгориш калориите от обилната храна, която по-късно ще погълнем.

Дрю измърмори нещо под нос, докато вървеше към кафеварката, и аз се обърнах към Кара.

— Какво ще става тази вечер?

— Изненада е — каза тя и очите ѝ светнаха дяволито. — Нали знаеш как е при изненадите?

Оказа се, че не само мама е посветена в изненадата. Четири часа, две чинии от пуйката и парче пай по-късно брат ми и сестра ми ме натовариха в неговата хонда. Още няхах представа какво се случва или какво ще се случи, но явно Дрю имаше.

— Сложи това — рече ми Кара и ми подаде превръзка за очи, а Дрю запали двигателя.

— Чакай — извиках му аз. — Ти знаеш, а аз не?

— Не се сърди на мен. — Каза той, докато излизаше от гаража. — Кара скрои всичко това. Аз само изпълнявам заповеди.

— Успокой се, Стела — рече Кара. — Ще е забавно. През последните години ти направи толкова много за мен, опитвам се да ти върна услугата.

— Не искам нищо да ми връщаш — казах аз, но все пак сложих превръзката. Тя явно беше развълнувана от това, което бе планирала, и не исках да я разочаровам.

Опитвах се да разбера накъде сме тръгнали. След като излязохме от квартала, завихме по магистралата и после пътувахме цял час — разбрах, че отиваме в Минеаполис. След това спирахме начесто и рязко завивахме, ужасното градско шофиране на Дрю.

— Близо ли сме вече? — попитах аз, като подръпвах превръзката на очите си.

Обикновено не ми прилошаваше в кола, но имаше нещо дезориентиращо в това, да седиш на задната седалка и да не виждаш нищо, и ми се догади.

— Не я сваляй — каза Кара и свали ръката ми. — Ще стигнем там след пет минути.

— Просто я нагласях. Дразни ме.

Петте минути станаха петнайсет, затова, когато Кара каза, че сме пристигнали, аз дръпнах рязко превръзката и се огледах. Последното, което бях видяла, беше нашата къща, затова рязката промяна ме замая, да не говорим, че навън вече беше тъмно. Примигнах няколко пъти, докато се оглеждах, и накрая осъзнах, че сме в „Таргет Сентър“. Дрю спря колата на паркинга и един от служителите се приближи.

— Да не би тази вечер да играят „Тимбърулфс“? — попитах аз, когато излязох в студената нощ.

Не бях голям фен на баскетбола, затова не разбирах защо Кара ще ме води на мач.

— Не — отвърна Дрю и подаде ключовете на служителя.

— Добре, тогава какво е събитието?

— Концерт — отвърна Кара. Лицето ѝ беше порозовяло от студа, но тя беше ухилена до уши.

— Какъв кон... — Не довърших въпроса, защото забелязах подозрителна тълпа тийнейджърки да се излива в залата.

Вдигнах глава и се вгледах в електронния билборд над входа на „Таргет Сентър“. Оттам ми се усмихваха четири познати лица, а от едното конкретно стомахът ми се обърна.

Нищо не разбирах. Турнето на „Хартбрейкърс“ беше свършило през септември. Какво правеха в Минесота? И защо Кара си мислеше, че е добра идея да ме заведе да гледам концерт на бившето ми гадже? Това да не беше някакъв последен отчаян опит да ни събере отново?

След разговора ни за моето решение да прекратя връзката си с Оливър, Кара ме остави на мира. Знаех, че не е доволна, но тя не

повдигна повече темата. От време на време ме питаше как се чувствам, но иначе не говорехме за Оливър. Явно бе планирала това от самото начало. Остави ме да си мисля, че се е отказала, само за да ме издебне по-късно в засада?

Скръстих ръце и забих крака на тротоара, отказвах да помръдна.

— Няма да ида.

— Трябва — каза Кара. — Момчетата правят този концерт заради нас.

Присвих очи.

— Веднага ми обясни.

— Преди няколко седмици Оливър ми се обади. Искаше да чуе как съм, да се увери, че трансплантацията е минала успешно и такива неща. Поговорихме доста дълго и накрая той спомена, че се обажда и защото групата иска да направи специален концерт — всички приходи ще бъдат дарени за изследванията на рака. Оливър ме попита дали искам да присъствам като специален гост, нещо като лице на каузата, и аз се съгласих, затова те уредиха концертът да е в Минеаполис, за да мога да присъствам. Знам, че още се опитваш да го забравиш, но този концерт не е за теб и за него. Той е за нас и за всички хора, които трябва да преминат през онова, през което преминахме и ние. Момчетата го правят, защото са те срещнали и са вдъхновени от нашата история. Да дойда тук, за да отпразнувам победата си над рака, означава много за мен... — Тя замълча и видях сълзи в очите ѝ. — Но не искам да го правя без теб.

Бях зяпнала от изненада, докато я слушах, и сега едва успях да продумам:

— Наистина са направили всичко това заради нас?

Кара кимна. Сълзите още се стичаха по бузите ѝ като блестящи диамантени нишки.

— Моля те, кажи, че ще дойдеш — рече тя и от изражението ѝ нещо се размърда в гърдите ми. Успях само да кимна, опитвах да не се разплача — как можех да кажа „не“?

* * *

Тъй като беше специален гост, Кара не беше получила обикновени билети, а ВИП пропуски. Знаех, че концертът ще върне спомени, но не бях готова за вълната от емоции, която ме заля още щом се озовах зад сцената. Може би беше заради Джей Джей.

— Барабела! — извика той и ме връхлетя така силно, че едва не паднах по гръб.

— Джей Джей, ще ме смажеш. — Не можех да дишам.

— Извинявай — каза той и бързо ме пусна. — Не можах да се сдържа. Вече не е същото без теб.

— Най-добре се пази — предупреди ме познат глас, обърнах се и видях усмихнатия Зандър. — Почти сигурен съм, че Джей Джей възнамерява да те отвлече.

— О, господи, Зандър! — възкликнах аз, когато забелязах промяната във външния му вид. Обичайните дебели очила ги нямаше. — Изглеждаш страхотно!

— Мислиш ли? Реших да пробвам с контактни лещи, защото на Джей Джей ще му е по-трудно да ги счупи.

— Хей, този път стана напълно случайно — възрази Джей Джей. — Не исках да сядам върху очилата ти.

— Ами когато се опита да ги използваш като прашка и ги изстреля през балкона? — попита Зандър. Джей Джей се опита да остане сериозен, но започна да се кикоти и Зандър поклати глава. — Да, така си и мислех.

— Къде е Алек? — попитах аз и се огледах. — Искам да ви запозная със сестра ми.

— Ето ме — каза той, появявайки се от сенките като тихо нощно създание. Както винаги, беше безизразен, но от силата на прегръдката му разбрах, че се радва да ме види.

Оливър още не се беше показал, но той познаваше Кара, затова аз се заех да ѝ представя момчетата. След това Дрю им стисна ръцете, а аз стоях встрани и гледах. Чувствах се странно да съм пак на концерт на „Хартбрейкърс“, сякаш отново се върнах в лятото. Като гледах как Къртни, Пол и останалите от екипа си вършат работата, ми се струваше, че нищо не се е променило, макар че това беше много далеч от истината.

— Винаги съм си падал малко по сестра ти — чух Джей Джей да се шегува и се обърнах към групата. Той се усмихваше на Кара и

изражението му, порозовелите бузи и широко отворените очи, ме накараха да застина. — Но всъщност харесвам блондинки.

Въпреки че беше много чувствителна, когато станеше дума за опадалата ѝ коса, Кара се изчерви и се засмя. След химиотерапията ѝ беше пораснала само два сантиметра коса, затова тази нощ тя беше с перука, която твърдеше, че била в стил „Скарлет Йохансон“.

— Не забравяй какво ти се случи, когато се опита да сваляш една от сестрите ми? — предупреди го Дрю, но от блясъка в очите му разбрах, че само се шегува. Не чух отговора на Джей Джей, защото някой ме потупа по рамото.

Разбрах кой е, без да поглеждам, и макар да знаех, че все по някое време тази нощ ще видя Оливър, сърцето ми подскочи, когато се обърнах към него. Беше бръкнал в джобовете на джинсите си. На главата си пак имаше прилепнала шапка, която ми напомни за първата ни среща, и няколко кафяви кичура се извиваха около ушите му. Обикновено се обличаше с черни джинси и бели тениски, но тази нощ беше със синя, заради която очите му изпъкваха като сини експлозии.

— Здравей, Стела — каза той почти срамежливо.

— Здравей, Оливър.

После просто стояхме и се гледахме. Опитвах се да измисля какво да кажа, но за щастие, Оливър посегна и потърка тила си.

— Как си? — рече той и напрежението в стомаха ми леко отслабна.

— Добре, добре — кимнах бързо. — Ами ти? Как вървят нещата с групата?

— По-добре. Казахме на бащата на Алек, че ако не ни даде някаква свобода да правим каквото ние искаме, се отказваме.

— Той съгласи ли се?

— Да. Предполагам, че не иска да изгуби най-печелившата си група. Вече започнах да пиша различни песни за новия албум.

— Това са страхотни новини, Оливър. Нямам търпение да го чуя, когато излезе.

— Няма да чакаш толкова дълго — каза той и ми се усмихна леко. Не беше от онези усмивки, в които се бях влюбила, широка и леко крива. А само нейна сянка. — Ще изпълним една от тях тази вечер.

Смайли, сценичният мениджър на „Хартбрейкърс“, се появи зад него и го потупа по рамото, преди да успее да отговори.

— Хайде, човече — каза той и го дръпна към Джей Джей, Зандър и Алек, които вече бяха заели местата си. — Добре, господа — каза Смайли, щом всички се приготвиха. — Време е да накарате гащичките на момичетата да паднат.

Къртни го изгледа накриво.

— Това е недопустимо, Фред — скара му се тя. — И да не съм чула повече никакви „гащички“.

Всички се засмяха, а екипът, който отговаряше за инструментите, се втурна към „Хартбрейкърс“. Един помагаше на Оливър да си сложи слушалките, друг подаваше китарите на Зандър и Алек, а трети даде на Джей Джей палките, които той веднага пъкна в задния си джоб. После светлините помръкнаха и косата по тила ми настръхна. Беше време за шоу.

Едва забелязах брат ми и сестра ми в тъмното, стояха близо до сцената, откъдето можеха да гледат концерта, и аз отидох при тях. Кара ме поздрави с вдигнати палци. Дрю запуши ушите си с длани, когато публиката започна да крещи, и аз се усмихнах и поклатих глава. От опит знаех, че феновете на „Хартбрейкърс“ са ужасно шумни. Дори звукоизолиращи слушалки нямаше да му помогнат.

Но днес аз едва забелязвах шума. В тези няколко секунди преди концертът да започне чувах рева на тълпата само като фон. Сякаш съм слушала айпода си и някой рязко бе свалил слушалките от ушите ми. И силната ясна музика внезапно се превръща в съвсем тих шепот, който мога да различа само защото съм го чувала стотици пъти.

Може би защото в момента виждах само едно — Оливър. Гледах как разтърсва ръце, за да се отпусне, и сигурно усети погледа ми, защото се озърна през рамо. Когато видях, че го гледам, кимна, сякаш това бе някакъв сигнал, който трябваше да разбере. Не го разбрах, но нямах никакво време да мисля, защото Смайли извика нещо и Оливър се обърна да го чуе. Точно тогава сетивата ми се възвърнаха. Първо чух рева на тълпата — беше така оглушителен, че го усещах като пулсиране в гърдите си, като басы от тонколони. След това дойде миризмата — долавях одеколони на Дрю. Накрая усетих, че Кара се смее до мен.

— Какво?

— Помниш ли, когато в болницата каза, че ти никога не би отишла на концерт на „Хартбрейкърс“?

Никой от нас не си беше представял подобен момент, как стоим тук заедно, но ето че се случи. Кара беше победила фатализма. Сестра ми беше права за много неща, но сгреша, като си мислеше, че няма да види концерт на момчетата. Ако наистина съществуваше съдба, то тя я беше променила.

— А помниш ли, когато каза, че и ти никога няма да идеш на техен концерт? — повдигнах вежди аз.

Нещо във въпроса ми съвпадна съвършено с началото на шоуто. На лицето на Кара бавно изгря широка усмивка и аз не разбрах дали е заради моите думи, или защото гласът на Оливър внезапно отекна в залата.

Но Кара стисна ръката ми и се обърна към сцената, за да гледа за първи път концерт на любимата си група.

* * *

Песните, които щяха да изпълнят, бяха същите като на турнето, затова, когато стигнаха до последната песен за вечерта, аз напълно бях забравила, че Оливър бе обещал да изпее нова песен.

— Надявам се, че всички се забавлявахте добре тази нощ! Искам да ви благодаря, че подкрепихте кауза, която е много важна за нас — каза Оливър и посочи към Зандър, Алек и Джей Джей. — Като купихте билет за този концерт, вие помогнахте за борбата с рака. За да ви покажем благодарността си, ще споделим с вас едно парче от новия ни албум. Как ви звучи?

— Ооо, вълнуващо — каза Кара и дръпна ръката ми. Оливър изчака публиката да утихне и продължи:

— Тази песен се нарича „Астрофил“ — рече той и започна да пее:

*Понякога неизказаните думи
ни поразяват като остриета и куршуми.
Моите те раниха дълбоко, мила моя,*

вече няма надежда да оцелеем.

*В очите ми има истина неизречена,
но сърцето ми нашепва думи
и те не може да бъдат отречени.
Сърцето ми ти казва, че се разпадам,
разпадам се на късове, защото те обичам.*

*Усецам те в дробовете си,
пропълзяваш в сърцето ми,
ти си във всяка моя дума,
ти си моята звезда в тъмното.*

*Чашата кафе рано сутрин
в деня, когато те срещнах.
Помниш ли как снима лицето ми,
как влезе веднага в сърцето ми?*

*Преди теб виждах всичко неясно,
страхувах се да прогледна,
но скоро всичко стана контрастно
и аз разбрах, че е било неизбежно.*

*Усецам те в дробовете си,
пропълзяваш в сърцето ми,
ти си във всяка моя дума,
ти си моята звезда в тъмното.*

*Момиче, сигурно мислиш, че си паднала
от висините на звездното небе,
но моята любов е жива, не е угаснала.
Чуй, сърцето ми е разбито, аз се разпадам,
разпадам се на късове, защото още те обичам.*

*Усецам те в дробовете си,
ти си във всяка моя дума,
ти си моята звезда в тъмното.*

Когато песента свърши, ми се искаше да натисна бутона, за да я превъртя отново, сякаш я слушах на айпода си, така щях да чувам отново и отново как Оливър казва, че ме обича. Още щом запя, разбрах, че това не е просто песен, а послание за мен. Не заради заглавието или заради стиховете, а защото знаех, че този глас — така тъжен, прекършен и отвъден — може да се породи само от истинско чувство, и сърцето ми го разпозна.

— Това беше прекрасно — каза Кара, — но не разбирам. Защо песента се казва „Астрофил“? Какво означава „астрофил“?

Усмихнах се на себе си.

— Човек, който обича звездите.

А аз бях неговата звезда.

Спомних си разговора ми с Кара преди месец, когато тя каза, че в живота няма нищо сигурно. Тогава не я чувах, но сега вече разбирах. Като не дадох на Оливър втори шанс, аз играех на сигурно, както когато се отказах от университета или когато едва не се отрекох от фотографията. Бях решила да спра да живея в страх в деня, в който прочетох писмото на Бет, и сега имах нужда да последвам това си решение.

Когато Оливър се върна от сцената, изглеждаше затворен и предпазлив. Напълно разбирах защо — ако тази нощ беше дошъл при мен, за да ми каже, че ме обича, нямаше да го изслушам. Затова той ми го каза чрез песента си. Това беше риск и той бе отворил сърцето си пред целия свят, без да знае дали ще получи реакция.

Но аз щях да го направя.

Усмихнах се и сложих ръка на гърдите си, точно над сърцето, за да разбере, че този път съм чула посланието му. Той спря напред крачка. Вгледа се в мен, сякаш бях еднорог, препускащ по дъгата, а после видях на лицето му, че разбра, и тръгна към мен. Беше на няколко крачки, когато идеята ми хрумна, и аз вдигнах ръка, за да му дам знак да спре. Извадих телефона си и започнах да превъртам номерата. Оливър се смръщи, когато чу звъна, но после бръкна в джоба си.

— Ало? — попита несигурно.

— Помниш ли, че ми даде номера си, и аз ти обещах да се обадя?
— попитах аз.

— Да — рече той и устните му леко потрепнаха в усмивка. — Ти не се обади.

— Е, надявам се, че не е твърде късно. Знам, че е прието да го направя до три дни, но реших, че си струва да опитам.

Едва тогава видях истинската усмивка на Оливър Пери.

— Това да не е начин да ме поканиш на среща? Защото ще трябва да говоря с мениджъра си дали мога да те вменя.

— Среща ли? Не съм споменавала за среща. — Но и двамата се усмихвахме.

Не говорихме дълго, защото момчетата бяха извикани на бис. Докато стоях до брат ми и сестра ми и ги гледах, бяха обзета от такова странно чувство, че не знаех какво да правя със себе си.

Кара се бутна в мен, за да привлече вниманието ми.

— Добре ли си?

— Да — кимнах аз. — Мисля, че да.

— Какво има?

— Няма значение. Ще ти прозвучи глупаво.

Дрю дочу разговора ни.

— Стига, Стела. Какво те безпокои?

— Нищо не ме безпокои — казах веднага. Беше истина и за да го докажа, им се усмихнах. Дрю като че ли ми повярва и се обърна пак към сцената. Кара обаче не се отказваше. От изражението ѝ разбрах, че мисли, че я лъжа, затова се предадох. — Честно да ти кажа, май никога не съм била толкова щастлива.

Тя сбърчи чело.

— Тогава какъв ти е проблемът? Защо се държиш така странно?

— Извинявай. Не го правя нарочно, просто се чувствам особено. Не мога да си спомня да съм се чувствала така... съвършено.

Накрая тя като че ли разбра какво искам да кажа. Онази бездна, която се опитвах да запълвам, откакто видях снимката на малкото момиченце, най-сетне бе изчезнала.

— Сигурно наистина е странно, но трябва да спреш да мислиш за това. Наслаждавай се на момента.

Отворих уста да отговоря — защото аз напълно се наслаждавах на момента — но думите ми бяха заглушени от възгласите на тълпата, когато момчетата излязоха пак на сцената. Кара също се присъедини с оглушителен писък.

Изгледах я с вдигнати вежди.

— Какво? — сви рамене тя. — Не можах да се сдържа. Обичам „Хартбрейкърс“!

При тези думи нещо в мен се размърда и аз изненадах и двете ни, защото също нададох един фенски писък. Истината беше, че и аз обичах „Хартбрейкърс“. Преди може и да не харесвах музиката им, но тогава бях различно момиче. „Хартбрейкърс“ не само ми бяха влезли под кожата, те бяха станали част от живота ми, част, с която никога не бих могла да се разделя. Тези момчета бяха като второ семейство за мен и винаги щеше да бъде така.

Кара изсумтя.

— Какво беше това, по дяволите? — попита тя и сложи ръка на кръста си.

— Кое? Не може ли и аз да покажа малко възхищение?

Тя присви очи за миг, сякаш обмисляше отговора ми, и после избухна в смях. Само след секунди се смеех с нея. За петте минути, докато „Хартбрейкърс“ изпълняваха последната си песен, аз се смях толкова много, че ме заболя коремът. Може би беше заради адреналина от песента на Оливър или от електричеството, което винаги се усещаше във въздуха на концертите, вълните от енергия, които се движеха между изпълнителите и публиката. Или може би това беше просто обичта между две сестри. Каквото и да бе, то ни замайваше. И двете усетихме промяната. Тя беше във въздуха и в сърцата ни, и този път беше истинска. Имах чувството, че летя.

— Обичам те, загубенячке — извика Кара, докато опитвахме да се успокоим.

— Да, и аз те обичам — отвърнах.

Това бе най-прекрасният момент. Бяхме заедно. Бяхме щастливи. Бяхме свободни.

ЕПИЛОГ

— По дяволите, Стела. Не си дала на Кара да ти събира багажа, нали? — попита Дрю, когато остави със сумтене тежкия кашон. Около яката на тениската му имаше мокро петно и когато се изправи, избърса чело с опакото на дланта си.

— Какво пък значи това? — попитах аз.

Седях на пода наред саята, бях отворила една от чантите и подреждах дрехите.

— Че си взела твърде много неща — каза той, притисна бутилка вода към устните си и започна да гълта. Тънката пластмаса се сплеска, когато изсмука цялото й съдържание. После изпъшка. — Как е възможно човек да има толкова много боклуци?

— Не са боклуци — отвърнах аз. — И освен това ще живея тук.

— Това го разбрах, но къде ще сложиш всичко?

— Нека аз се тревожа за това — отвърнах и извадих една от любимите ми блузки от чантата. Бързо реших, че само най-хубавите дрехи ще са в гардероба на закачалки, сгънах блузката и я сложих на купчината за скрина. — Разтовари ли вече всичко от колата?

Нанасях се в общежитието на школата в Ню Йорк. С Дрю бяхме пристигнали рано сутринта със семейния ван, точно навреме да усетим росата по краката си, когато понесохме първите кашони по моравата.

Беше скъпо да използвам фирма за багажа, затова Дрю предложи да ме закара. Въпреки че ни чакаха почти осемнайсет часа път, аз се съгласих с радост и натъпках във вана всичко, което притежавах. Последното ни пътуване се оказа начало на приключение за мен, приключение, което ме превърна в нов човек. Или всъщност прекараното с „Хартбрейкърс“ време само бе отворило очите ми за човека, който вече съм била. Трябваше само да намеря кураж да сваля пластове, под които се криех, и да бъда себе си. Така или иначе, вече бях друга и се надявах, че това пътуване ще доведе до също толкова много и вълнуващи преживявания като предишното.

— Може би ако мързеливото ти гадже ми беше помогнало, вече щяхме да сме приключили. — Дрю изгледа Оливър, който лежеше на канапето с кръстосани на гърдите ръце и смъкната над очите шапка, защото се опитваше да поспи.

— Твърде красив съм за тежък физически труд — каза той на Дрю. — Освен това работих цяла седмица. Смазан съм.

Оливър не се шегуваше, поне по отношение на работата. Защото през последните две седмици „Хартбрейкърс“ бяха в студиото и записваха третия си студийен албум „На светлинни години“.

Дрю се смръщи и съм сигурна, че го чух как измърмори: „Да бе, красив“, докато излизаше от стаята.

— Няма нищо да ти стане, ако му помогнеш — каза на Оливър. — За да приключи по-скоро и да излезем.

Той имаше само един свободен уикенд, но беше дошъл от Лос Анджелис да ме види. В понеделник щеше да се върне със самолет в Калифорния, за да довършат албума.

— Помогнах — рече Оливър и се ухили дяволито. — Помогнах му с канапето.

— Да — каза и извъртях очи. — За да можеш да спиш на него.

Преди да продължим остроумния си разговор, на вратата се почука. На прага стоеше красиво момиче с дълги крака и тъмна кожа, което беше облечено със суитшърт на школата.

— Здравсти — каза тя, когато я погледнах. — Аз съм Лена. Твоята съседка от отсрещната стая, реших да се представя.

Станах и се изгупах, преди да й подам ръка.

— Приятно ми е. Аз съм Стела.

— Нека позная — рече Лена и посочи към скрина. Той беше още празен, но на него бях оставила апарата си. — Учиш фотография?

— Да — усмихнах се аз. — А ти?

— И аз имам камера — каза тя с усмивка, — но за нещо малко по-различно. Аз уча кино и видео.

— Супер. — Бях наистина развълнувана, че вече намирам нови приятели.

— Е... а онзи изпотен здравеняк... — каза Лена. — Гадже ли ти е?

Примигнах, не знаех за кого говори, но после загреях, че става дума за Дрю.

— О, господи, не! — Направих физиономия. — Той ми е брат.

— Извинявай, получи се неловко — притесни се тя.

— Не се тревожи — рече Оливър и аз чух как канапето изскърца, когато той се изправи. — Не си единствената, която е правила подобна грешка.

Тя погледна към него и аз стиснах устни, за да потисна усмивката си, защото я видях как се ококори.

— Не разбирам — рекох и свих рамене. — Не се държим като гаджета, освен това много си приличаме.

Оливър се ухили и каза.

— Да, почти като близнаци. — После прекоси стаята и подаде ръка на Лена. — Аз съм Оливър, гаджето на Стела.

Да — помислих си, когато Лена запищя. — Това определено е началото на още едно откачено приключение.

Издание:

Автор: Али Новак

Заглавие: Сърца за разбиване

Преводач: Боряна Даракчиева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 02.08.2016

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-169-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10456>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.